

สำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการลงทุน

www.boi.go.th

วารสาร

ส่งเสริมการลงทุน

INVESTMENT PROMOTION JOURNAL

ธุรกิจการพิมพ์...

กระดาษจากเส้นแม่เหล็ก...

สู่สิ่งพิมพ์ดิจิทัล

10 - 25 พฤศจิกายน 2554
www.boifair2011.com

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

วารสารส่งเสริมการลงทุน ปีที่ 21 ฉบับที่ 11 พฤศจิกายน 2553

www.boi.go.th

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ก้าวสู่...เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์

คุณภาพแห่งความก้าวหน้าและยั่งยืนของอุตสาหกรรมไทย

เพื่อสร้างความยั่งยืนให้แก่อุตสาหกรรมไทย การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) เป็นหน่วยงานแรกของประเทศที่ประยุกต์ใช้หลักการ Eco Concept ซึ่งหมายถึงทั้ง Ecology และ Economy โดยมีเป้าหมายตาม...

วิสัยทัศน์ของ กนอ. คือ การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Industrial Estate and Networks) ที่มีคุณภาพและความยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ชุมชน สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิต เพื่อสมรรถนะการแข่งขันในระดับสากล

กนอ. และผู้พัฒนาอุตสาหกรรมทั่วประเทศ จึงร่วมมือกันเพื่อยกระดับนิคมอุตสาหกรรมของไทย เข้าสู่การเป็น “เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์” โดยระยะแรกคือช่วงปี 2553-2557 ซึ่งคาดว่านิคมอุตสาหกรรมต่างๆ จะปรับตัวเข้าสู่การเป็นนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ได้ครบทุกแห่งภายในปี 2562 ส่วนในปี 2553 กนอ. ได้กำหนดโครงการนำร่องในนิคมอุตสาหกรรม 3 แห่ง ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมบางปู มีการริเริ่มโรงเรียนการบริหารจัดการนิคมอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ มุ่งเน้นการจัดการและแลกเปลี่ยนของเสีย นิคมอุตสาหกรรมอีสเทิร์นซีบอร์ด ดำเนินการจัดการน้ำและตั้งศูนย์/เครือข่ายการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยทั้ง 3 แห่ง ได้ยึดแนวทางตาม “ข้อกำหนดคุณลักษณะมาตรฐาน และหลักเกณฑ์เงื่อนไขการเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์” ซึ่งเป็นหนทางสู่ความยั่งยืนในอนาคต

สารบัญ

C O N T E N T S

อุตสาหกรรมกระดาษและสิ่งพิมพ์

อุตสาหกรรมกระดาษ...จากลุ่มแม่น้ำในลุ่มเจ้าพระยา	6
เทคโนโลยีการพิมพ์	11
อุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับงานพิมพ์	17
สำนักพิมพ์กับขั้นตอนการดำเนินธุรกิจหนังสือ	22
ธุรกิจสำนักพิมพ์ของโลกกับความท้าทายในยุคดิจิทัล	27

บีโอไอแฟร์ 2011

กลับมาใหม่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม กับงานแห่งทศวรรษ บีโอไอแฟร์ 2011	32
---	----

ส่งเสริมการลงทุน

บีโอไอเปิดส่งเสริมเขต Data Center	34
บีโอไอเปิดส่งเสริมกิจการคัดคุณภาพข้าวแบบครบวงจร	40

ลงทุนไทยในต่างประเทศ

เจาะเวียดนาม มีอะไรที่ท่านยังไม่รู้ ตอนที่ 2	45
--	----

จับกระแสโลก

มารู้จัก White Country กันเถอะ	53
--------------------------------	----

บทความพิเศษ

ยุทธศาสตร์การสร้างดุลยภาพและความมั่นคงด้านพลังงานไฟฟ้า ในภูมิภาคอาเซียน	55
---	----

กฎและระเบียบควรรู้

วัตถุดิบถูกเพลิงไหม้ จะต้องเสียภาษีหรือไม่...	61
นานาสาระกับบีโอไอ	65

สถิติการส่งเสริมการลงทุน

สรุปสถิติการส่งเสริมการลงทุน	68
โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน	71

ความเคลื่อนไหว

แฉดวง สกก.	83
------------	----

ถนนสู่ BUILD

BUILD กับกิจกรรมผู้ซื้อพบผู้ขายในจังหวัดชลบุรี	84
--	----

17

32

55

OSOS

One Start One Stop Investment Center
ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน

Easy Way to Start Doing Business in Thailand

10 MINISTRIES IN ONE LOCATION

18th Floor, Chamchuri Square Building
319 Phayathai Road, Pathumwan, Bangkok 10330

E-mail: osos@boi.go.th Website: <http://osos.boi.go.th>

 THAILAND BOARD OF INVESTMENT

Tel: 0 2209 1100 Fax: 0 2209 1199

สมาคมสโมสรนักลงทุน
Investor Club Association

Professional Trainings and Seminars Public and In house

บริการจัดการฝึกอบรมและสัมมนาอย่างมืออาชีพ
ด้วยหลักสูตรการฝึกอบรมเฉพาะด้าน ถ่ายทอดโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ
หลากหลายหลักสูตร ดังนี้

- การส่งเสริมการลงทุน (BOI)
- พิธีการศุลกากร (Customs)
- การบริหารการจัดการ (Management)
- บริการการตลาดและการขาย (Sales & Marketing)
- การเงินและการบัญชี (Finance & Accounting)
- การบริการ (Service)
- การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Management)
- ภาวะผู้นำ (Leadership)
- การทำงานเป็นทีม และ Walk Rally
- การพัฒนาตัวเอง (Self Development)
- การจัดซื้อและเทคโนโลยี

Contact for more information at **Investor Club Association**
Phone: (66) 0 2936 1429 ext. 205-208 Fax: (66) 0 2936 1441-2

1 TP&T Tower, 16 th .Fl. Vibhavadee-Rangsit Rd., Ladyao, Jatujak, Bangkok 10900
E-mail: is-investor@ic.or.th Website: http://www.ic.or.th

ศูนย์บริการลงทุน

“ความสะดวก
ทางธุรกิจของท่าน
คือ งานของเรา”

บริการด้วยใจ

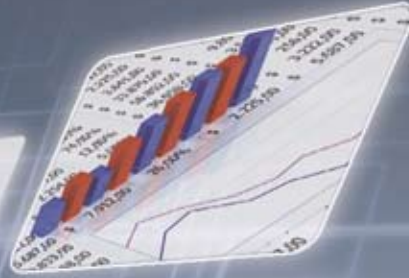
ให้คำปรึกษาและประสานงานแก้ไขปัญหาการลงทุนด้วยความรวดเร็ว
บริการข้อมูล กฎ ระเบียบด้านการลงทุนแก่นักลงทุน และผู้สนใจทั่วไป
บริการประสานงานหน่วยงานราชการและเอกชนที่เกี่ยวข้องแก่นักลงทุน
บริการข้อมูลผ่าน www.boi.go.th (ตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ)
บริการหนังสือและเอกสารด้านเศรษฐกิจการลงทุนและอื่นๆ
บริการจัดหาผู้ร่วมทุน
อำนวยความสะดวกในการออกไปอนุญาตทำงานและวีซ่าแก่นักลงทุน
และผู้ชำนาญการชาวต่างประเทศ

ศูนย์บริการลงทุน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน 555 ถ.วิภาวดีรังสิต จตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900 โทร. 0 2553 8111 โทรสาร 0 2553 8222
อีเมล: head@boi.go.th เว็บไซต์: www.boi.go.th

Everythings you can find.

www.boi.go.th

Bangkok Investment,
Thailand Investment review,
FTAs and Thailand,
Thailand Industrial Gateway, etc.

555 Vibhavadi-Rangsit Rd., Chatuchak, Bangkok 10900, Thailand
Tel. +66 (0) 2553 8111 Fax +66 (0) 2553 8222
Website : www.boi.go.th
E-mail : head@boi.go.th

THAILAND BOARD OF INVESTMENT

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ปีที่ 21 ฉบับที่ 11 พฤศจิกายน 2553

เหลือเวลาอีกไม่นาน ก็จะสิ้นปี 2553 แล้ว ช่วงเวลานี้หากท่านใดที่ยังทำโครงการหรือภารกิจที่ได้วางแผนไว้ ยังไม่สำเร็จลุล่วงตามความมุ่งหมาย ก็ขอให้ประสบความสำเร็จของงานดังกล่าวให้ได้ทันภายในปีนี้

วารสารส่งเสริมการลงทุนในฉบับนี้ ได้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอุตสาหกรรมกระดาษและการพิมพ์ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมอีกประเภทหนึ่งที่บีโอไอให้ความสำคัญ โดยการให้การส่งเสริมการลงทุน ในเล่มได้นำเสนอตั้งแต่วิวัฒนาการของอุตสาหกรรมกระดาษ เทคโนโลยีการพิมพ์ เครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับงานพิมพ์ รวมไปถึงขั้นตอนของการดำเนินธุรกิจหนังสือ และสำนักพิมพ์ในยุคดิจิทัล

นอกจากนี้ ยังมีความเคลื่อนไหวของบีโอไอในการให้การส่งเสริมกิจการเขต Data Center และกิจการคัดคุณภาพข้าวแบบครบวงจร รายละเอียดเป็นเช่นไรเชิญอ่านได้ในเล่ม พร้อมกับเรื่องราวที่น่าสนใจอีกมากมาย

และเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2553 ที่ผ่านมา บีโอไอได้แถลงข่าวเปิดตัวงานบีโอไอแฟร์ 2011 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยงานบีโอไอแฟร์ 2011 นี้จะมีขึ้นในวันที่ 10 - 25 พฤศจิกายน 2554 ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพ็ค เมืองทองธานี หากท่านต้องการร่วมเป็นส่วนหนึ่งของงานสามารถสอบถามข้อมูลได้ที่ ศูนย์ประสานงานบีโอไอแฟร์ 2011 โทร. 0 2553 8300 ต่อ 8235 , 8254 และ 8270 อีเมล : 2011@boi.go.th และที่ เว็บไซต์ : www.boifair2011.com

เจ้าของ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

คณะที่ปรึกษา

ดร. อรรถกาน สืบญูเรือง	เลขานุการฯ
นางหิรัญญา สุจินัย	ที่ปรึกษาด้านการลงทุน
นางสาวอัจฉรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย	รองเลขานุการฯ
นายสงค์ศักดิ์ ลิ้มปานเย็น	รองเลขานุการฯ
นางสาวดวงใจ อัครจินตจิตร์	รองเลขานุการฯ
	และที่ปรึกษา
	ประจำกองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

นางวราภรณ์ เฉยสะอาด	บรรณาธิการบริหาร
นางบุษยาพร วิริยะศิริ	หัวหน้ากองบรรณาธิการ
ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ	
นางนุชนารถ วงษ์เกษม	
นางสาวสุนันทา อักษรระกิจ	

คณะทำงานวารสารส่งเสริมการลงทุน

นายยุทธศักดิ์ टनाสวัสดิ์
 ดร.บงกช อนุโรจน์
 นางสาวพรธนี เข็งสุทธา
 นายสุทธิเอกดี ทัดพิทักษ์กุล
 นางสาวรัตนวิมล นารี ศุภรีเขตร
 นางสาววันเพ็ญ ทูลจิตต์วิวัฒน์
 นางสาวทรงสิทธิ์ สุขสันต์
 นางสาวปิยะวรรณ ขยันมาก
 นายอิสระ อมรกิจบำรุง
 นางสาวรุณิดา ศิริทรัพย์
 นางสาวศัลยา อักษรรัตน์
 นายธรรมรัตน์ รัตนพันธ์
 นางสาวณภัทร ทัพพันธุ์
 นางสาววรรณนิภา พิภพไชยสิทธิ์
 นางสาวช่อแก้ว ประสงค์สม
 นางสาวอุทัยวรรณ เดชณรงค์
 นางสาววิรสรา พึ่งทองหล่อ
 นางสาวอนาวดี คุสานนท์
 นางสาวยอดกมล สุธีรพาน์
 นายธีระพงษ์ อติชาติกันนัท
 นางสาวสุวิดา วัฒนวงษ์
 นายสถาปนา พรหมบุญ
 นางสาววันทนา ทาตาล
 นายรุ่งฤทธิ์ มณีไทย
 นายวุฒิชัย ภิสิทธิ์เพ็ญ
 นางสาวรัชนิกร ไพบ้านาญ

กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน

ศูนย์บริการลงทุน
 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
 555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
 โทรศัพท์ : 0 2553 8111 ต่อ 8188, 8184 และ 6196
 โทรสาร : 0 2553 8222
 อีเมล : head@boi.go.th
 เว็บไซต์ : www.boi.go.th

ออกแบบและพิมพ์

บริษัท เกรย์ แมทเทอร์ จำกัด
 21/61-62 RCA โซน C ซอยศูนย์วิจัย ถนนพระราม 9
 แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10320

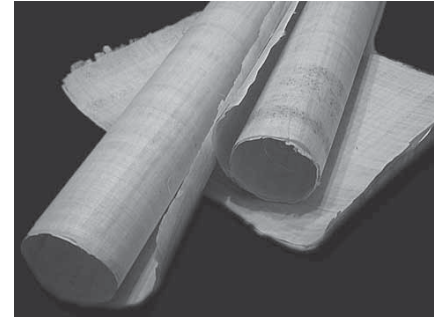
อุตสาหกรรมกระดาษ...

จากลุ่มแม่น้ำไนล์ สู่เจ้าพระยา

กระดาษ เป็นวัสดุที่ผลิตขึ้นมาสำหรับการจดบันทึก มีประวัติศาสตร์ยาวนานนับพันๆ ปี ซึ่งมีความเชื่อกันว่า ชาวอียิปต์และชาวจีนโบราณเป็นชนชาติที่ใช้กระดาษในการบันทึกเรื่องราว เป็นชาติแรกของโลก

คำว่า กระดาษ แปลมาจากภาษาอังกฤษว่า Paper ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า Papyrus ก็คือต้นปาปิรัส ที่ชาวอียิปต์นำมาบันทึกเรื่องราวต่างๆ นั่นเอง

กระดาษในยุคแรกๆ ล้วนผลิตขึ้นเพื่อการจดบันทึกด้วยกันทั้งสิ้น จึงกล่าวได้ว่าระบบการเขียนคือแรงผลักดันให้เกิดการผลิตกระดาษขึ้นในโลก ปัจจุบันกระดาษไม่ได้มีประโยชน์ในการใช้จดบันทึกตัวหนังสือหรือข้อความเท่านั้น ยังใช้ประโยชน์อื่นๆ ได้มากมาย เช่น กระดาษชำระ กระดาษห่อของขวัญ กระดาษลูกฟูกสำหรับทำกล่อง เป็นต้น

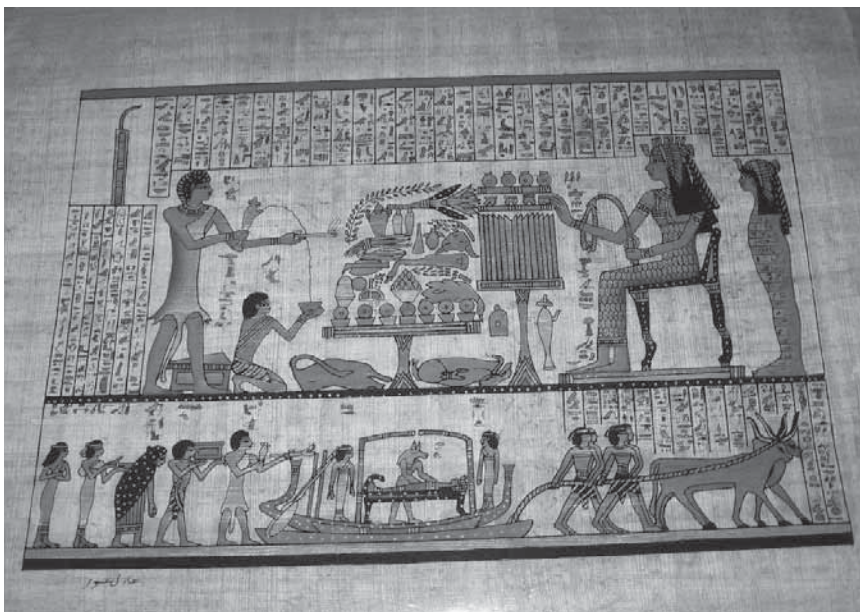

กระดาษ ในอารยธรรมโบราณ

กระดาษเป็นสิ่งจำเป็นที่มีบทบาทสำคัญและเกี่ยวพันกับชีวิตมนุษย์นับแต่อดีตกาล เป็นเครื่องมือช่วยจารึกเรื่องราวต่างๆ ใช้เขียนอักษรโต้ตอบเพื่อการสื่อสาร รับใช้ศาสนา ความเป็นอยู่และประเพณี หรือแม้แต่บันทึกประวัติศาสตร์เป็นมรดกให้ลูกหลานได้รู้จักและภาคภูมิใจต่อชาติพันธุ์ของตน ก่อนยุคสมัยการใช้กระดาษ มนุษย์พยายามทดลองค้นหาวัสตุที่มีผิวเรียบชนิดต่างๆ มาใช้ เช่น นำดินเหนียวมาปั้นเป็นแผ่น ใช้กระดุกสัตว์ งาช้าง กระดองเต่า หิน โลหะที่ไม่ใช่ เปลือกไม้ ไม้ไผ่และผ้าไหม เป็นต้น

กระดาษในยุคแรกๆ
ล้วนผลิตขึ้นเพื่อการจดบันทึก
จึงกล่าวได้ว่าระบบการเขียน
คือแรงผลักดันให้เกิด
การผลิตกระดาษขึ้นในโลก

ชาวอียิปต์โบราณ เป็นชาติแรกที่มีการผลิตกระดาษ โดยผลิตจากพืชกกชนิดหนึ่ง และเรียกว่ากระดาษปาปิรัส พบว่ามีการใช้จารึกบทสวดและคำสาบาน บรรจุไว้ในพีระมิดของอียิปต์ นักประวัติศาสตร์เชื่อว่ามีการใช้กระดาษปาปิรัส มาตั้งแต่ปฐมราชวงศ์ของอียิปต์ (ราว 3,000 ปีก่อนคริสตกาล)

สำหรับวัสดุที่ใช้เขียนนั้น ในสมัยโบราณมีด้วยกันหลายอย่าง เช่น แผ่นโลหะ หิน ใบบลาน เปลือกไม้ ผ้าไหม ฯลฯ ผู้คนสมัยโบราณคงจะใช้วัสดุต่างๆ หลากหลายเพื่อการบันทึก ครั้นเมื่อราว ปี 648 (ค.ศ. 105) สมัยพระเจ้าจักรพรรดิฮือตี้ ชาวจีนได้ประดิษฐ์กระดาษโดยชาวเมืองสีลางชื่อว่า ไชลุง (Ts'ai'Lung) ใช้เปลือกไม้เศษแหวนเก่าๆ มาต้มจนได้เยื่อกระดาษ และมาเกลี่ยบนตะแกรงปล่อยให้แห้ง หลังจากนั้นได้มีการใช้วิธีผลิตกระดาษเช่นนี้แพร่หลายอย่างรวดเร็ว

มุสลิมได้ทำให้การทำกระดาษ
เปลี่ยนจากศิลปะ
ไปเป็นอุตสาหกรรม
ทำให้การพัฒนาการศึกษา
ของมุสลิมในสมัยกลาง
เจริญก้าวหน้า
ด้านศิลปวิทยาการที่สุดในโลก

กระดาษได้ถูกนำจากประเทศจีนสู่โลกมุสลิมผ่านสงครามทัลลัส (Tallas) ในปี 1294 (ค.ศ. 751) ที่กองทัพจีนรบกับกองทัพมุสลิม เขลยศึกชาวจีน 2 คนได้เปิดเผยวิธีการทำกระดาษแก่ชาวมุสลิมก่อนได้รับการปล่อยตัวไป จากนั้นมุสลิมได้ทำให้การทำกระดาษเปลี่ยนจากศิลปะไปเป็น

อุตสาหกรรมกระดาษ ทำให้มีการพัฒนาการศึกษาในโลกมุสลิมอย่างกว้างขวาง มุสลิมในสมัยกลางจึงเจริญก้าวหน้าด้านศิลปวิทยาการที่สุดในโลก

ชาวมุสลิมปรับปรุงวิธีการทำกระดาษโดยการใช้ผ้าลินินแทนเปลือกของต้นหม่อนอย่างที่ชาวจีนทำ เศษผ้าลินินไม่เนาเปื่อยแต่จะเป็ยกโขกและหมักอยู่ในน้ำ เศษผ้าที่ต้มแล้วจะปราศจากกากที่เป็นต่างและสิ่งสกปรกอื่นๆ จากนั้นเศษผ้าจะถูกนำมาตอกด้วยค้อนให้เป็นเยื่อ เทคนิคที่ทำให้เป็นเยื่อแบบนี้ถูกพัฒนาโดยชาวมุสลิม

แบกแดด ราชธานีของอาณาจักรอับบาซิด สมัยนั้นเต็มไปด้วยโรงงานทำกระดาษ จากนั้นยังกระจายไปสู่อีกหลายๆ ส่วนของโลก กระดาษที่ส่งออกไปยุโรปโดยมากทำในเมืองดามัสกัส (ซีเรีย) เมื่อขยายการผลิตเพิ่มขึ้น กระดาษจึงมีราคาถูกลงคุณภาพดีขึ้นและมีจำหน่ายแพร่หลาย

จากนั้น โรงงานกระดาษที่เฟื่องฟูอยู่ในอิรัก ซีเรีย และปาเลสไตน์ ก็ขยายตัวไปสู่ทางตะวันตก ในทวีปแอฟริกา โรงงานกระดาษแห่งแรกของประเทศอียิปต์ตั้งขึ้นในปี 1393 (ค.ศ. 850) จากนั้นขยายไปโมร็อกโก และในปี 1493 (ค.ศ. 950) ได้ขยายไปยังอันดาลูเซีย อาณาจักรมุสลิมสเปน

กระดาษถูกผลิตขึ้นครั้งแรกในยุโรปโดยมุสลิมมัวร์ โดยวัสดุที่ใช้ทำกระดาษคือ

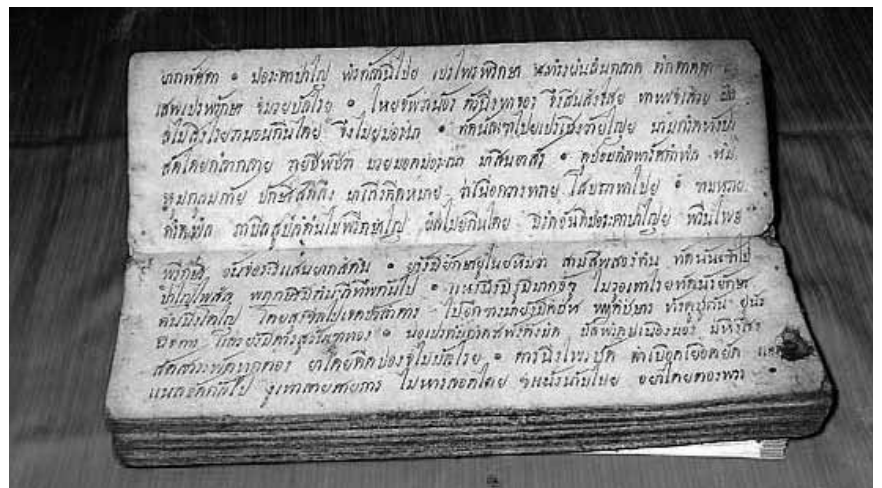
ปอชั้นดีของบาเลนเซียและมัวร์เซีย โดยมีศูนย์กลางโรงงานกระดาษของอันดาลูเซียที่เมืองฆาติวา (Xativa หรือ Jativa) ใกล้บาเลนเซีย จากสเปนและเกาะซิซิลีซึ่งในขณะนั้นเป็นอาณาจักรมุสลิม การทำกระดาษได้ขยายไปสู่ชาวคริสเตียนในอิตาลี จากนั้นในปี 1836 (ค.ศ. 1293) มีการตั้งโรงงานกระดาษที่โบโลญญา (Bologna) ในปี 1852 (ค.ศ. 1309) เริ่มมีการใช้กระดาษเป็นครั้งแรกในอังกฤษ จากนั้นในปลายศตวรรษที่ 14 ชาวเยอรมันจึงเพิ่งรู้จักกระดาษ

สหรัฐอเมริกา เป็นผู้สร้างโรงงานทำกระดาษขึ้นเป็นชาติแรกเมื่อปี 2233 (ค.ศ.1690) ณ เมืองฟิลาเดลเฟีย ส่วนเครื่องจักรทำกระดาษประดิษฐ์ขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี 2347 (ค.ศ.1804) โดยเฮนรี่ และซีลี ฟูดรินีเออร์ (Fourdrinier) สองพี่น้องชาวฝรั่งเศส

ตำนานกระดาษของไทย

คำว่า กระดาษ ไม่ใช่คำไทย หากเป็นคำที่แปลงมาจากภาษาโปรตุเกสที่เรียกว่า "Cartas" เข้าใจว่าโปรตุเกสเป็นผู้นำเข้ามา ก่อนสมัยอยุธยาจะเป็นราชธานี คำว่ากระดาษจึงติดปากใช้กันมาตั้งแต่สมัยนั้น

สมุดไทย สมุดข่อย ประเทศไทยมีกระดาษเข้ามาแต่โบราณกาลแล้ว คาดว่ามีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แต่ขณะนั้นคนไทยยัง

ไม่รู้จักคำว่า กระดาษ ก็เรียกวัสดุอย่างนี้ว่า ไบสมุด เพราะคำว่า สมุด หมายถึง เล่มอย่างคำว่า สมุดไทย เป็นต้น

สมัยต่อมาได้วิวัฒนาการมาใช้เปลือกต้นข่อยตำทำเป็นแผ่นยาวๆ แล้วย้อมด้วยน้ำมะเกลือให้เป็นสีดำ ตากให้แห้ง จึงเขียนด้วยสีที่เรียกว่า รงค์ เรียกว่า สมุดข่อย ทั้งยังมีการเขียนด้วยเหล็กปลายแหลมลงใบลาน ภายหลังคนไทยภาคเหนืออาจได้รับอิทธิพลการทำกระดาษสา จากประเทศจีน ได้คิดทำกระดาษสาจากปอสาหรือต้นสา ด้วยกรรมวิธีแบบง่าย ๆ จึงได้กระดาษสาที่มีคุณภาพพอใช้

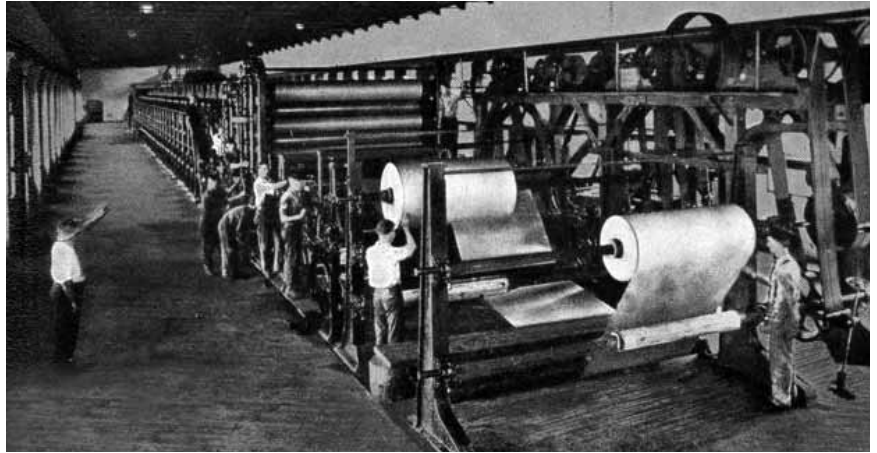
อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏหลักฐานว่าคนไทยเริ่มทำกระดาษมาแต่เมื่อใด จะมีเพียงหนังสือฉบับเก่าที่สุดของไทยที่เขียนลงบนกระดาษ คือ พงศาวดารฉบับหลวง

สำหรับการผลิตกระดาษในรูปแบบอุตสาหกรรมในประเทศไทย เริ่มขึ้นเมื่อปี 2466 โดยเริ่มจากกรมแผนที่ทหาร กระทรวงกลาโหม ซึ่งได้มีการตั้งโรงงานกระดาษสามเสน เพื่อผลิตกระดาษพิมพ์เขียนจากเศษกระดาษ

การพัฒนาอุตสาหกรรมกระดาษในประเทศไทย

อุตสาหกรรมกระดาษได้รับการสนับสนุนและพัฒนาจากภาครัฐมาอย่างต่อเนื่อง โดยตลอด ในระยะแรกของการผลิตเยื่อกระดาษใช้วัตถุดิบจากไม้ไผ่และฟางข้าว มีผู้ผลิตจำนวน 2 ราย ได้แก่ โรงงานกระดาษกาญจนบุรี และโรงงานกระดาษ

สำหรับการผลิตในเชิงอุตสาหกรรมของไทย เริ่มจากการที่ภาครัฐ บัญญัติให้การส่งเสริมฯ อุตสาหกรรมเยื่อและกระดาษ

บางปะอิน โดยทำการผลิตตั้งแต่เยื่อ และกระดาษ แต่การผลิตในระยะแรก ยังมีกำลังผลิตที่น้อยมาก

สำหรับการผลิตในเชิงอุตสาหกรรมของไทย เริ่มจากการที่ภาครัฐมีนโยบายให้การส่งเสริมฯ อุตสาหกรรมเยื่อและกระดาษ โดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในปี 2503 แต่การผลิตในระยะนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตเฉพาะกระดาษ และต้องนำเข้าวัตถุดิบสำคัญ คือ เยื่อกระดาษเป็นส่วนใหญ่

การผลิตเยื่อกระดาษเริ่มเพียงพอกับความต้องการในประเทศเมื่อปี 2525 จากจุดเริ่มของอุตสาหกรรมมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้อุตสาหกรรมเยื่อและกระดาษ มีกำลังผลิตมากกว่าอัตราบริโภค และเป็นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก

อุตสาหกรรมกระดาษไทยในกลุ่มอาเซียน

หากมีการเปรียบเทียบอุตสาหกรรมเยื่อและกระดาษของไทย กับประเทศในกลุ่มอาเซียน พบว่า ประเทศไทยมีกำลังผลิตรวมเป็นอันดับสองในกลุ่มประเทศอาเซียน รองจากประเทศอินโดนีเซีย โดยมีปริมาณการบริโภค และอัตราการบริโภคกระดาษต่อประชากร คือ คนไทยบริโภคกระดาษ 56 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ซึ่งเท่ากับจำนวนบริโภคต่อคนของโลกโดยเฉลี่ย

ตัวเลขการบริโภคกระดาษของไทย อาจจะดูน้อยเมื่อเทียบกับประเทศที่บริโภคกระดาษมากที่สุดในโลกอย่างสหรัฐอเมริกา ที่สูงถึง 312 กิโลกรัมต่อคนต่อปี หรือประเทศพัฒนาแล้วอย่างญี่ปุ่นที่บริโภคกระดาษ 250 กิโลกรัมต่อคนต่อปี แต่ก็เพิ่มสูงขึ้นมากกว่า 10 ปีที่แล้วมาก

หากเราย้อนหลังไปดูข้อมูลในอดีตเทียบกับปัจจุบัน พบว่าอัตราการบริโภคของไทยเพิ่มสูงขึ้นมากโดยในช่วงปี 2538 - 2543 คนไทยบริโภคกระดาษเพียง 35 กิโลกรัมต่อคนต่อปีเท่านั้น ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ประเทศสิงคโปร์มีอัตราการบริโภคสูงสุดคือ 128 กิโลกรัมต่อคนต่อปี มาเลเซีย 103 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ส่วนประเทศอื่น เช่น ประเทศในแถบยุโรป สหรัฐอเมริกา มีความต้องการประมาณ 100 - 350 กิโลกรัมต่อคนต่อปี

ภาพรวมกลุ่มอุตสาหกรรมกระดาษไทย รุ่งหรือร่วง

สถานการณ์ภาวะการผลิต และการส่งออกอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ โดยรวมในไตรมาสที่ 2 ของปี 2553 นี้ ปรับตัวลดลงจากไตรมาสที่ 1 ของปีนี้ เนื่องจากเป็นช่วงที่การผลิตในประเทศชะลอตัว ประกอบกับเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองในประเทศ รวมถึงราคาสินค้ามีแนวโน้มปรับสูงขึ้นตาม

ราคาวัตถุดิบ ส่งผลให้ผู้นำเข้าเริ่มชะลอคำสั่งซื้อไว้ก่อน

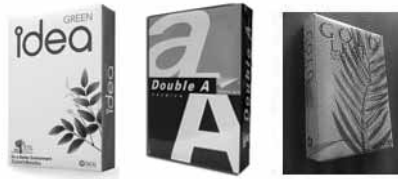
อย่างไรก็ตาม หากเปรียบเทียบครึ่งปีแรกของปี 2553 กับช่วงเดียวกันของปี 2552 ทั้งภาวะการผลิต การนำเข้า และการส่งออก อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ โดยรวมปรับตัวเพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากการขยายตัวของอุปสงค์และอุปทานตลาดภายในและตลาดโลก รวมถึงการขยายตัวในสินค้าส่งออกเกือบทุกหมวด ส่งผลให้อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ ได้รับอานิสงส์ในการขยายตัวตามไปด้วย โดยมีความต้องการใช้บรรจุภัณฑ์กระดาษในการห่อหุ้ม หรือการขนส่งสินค้า การพิมพ์สื่อสิ่งพิมพ์โฆษณาทางการค้า และคู่มือการใช้สินค้า

**อนาคตของกลุ่ม
อุตสาหกรรมกระดาษไทย
มีแนวโน้มที่ดีจากการฟื้นตัว
ของภาวะเศรษฐกิจโลก**

สำหรับแนวโน้มของภาวะอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ ในไตรมาสที่ 3 ปี 2553 นี้คาดว่า ทั้งภาวะการผลิต การส่งออก และการนำเข้าเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ จะมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น เนื่องจากแนวโน้มภาวะเศรษฐกิจโลก เศรษฐกิจคู่ค้าที่สำคัญของไทย ได้แก่ มาเลเซีย เวียดนาม และเกาหลีได้รวมถึงตลาดภายใน และการขยายการส่งออกไปยังตลาดใหม่ๆ น่าจะมีทิศทางเป็นบวกเพิ่มขึ้น ในส่วนผู้ผลิตและผู้จัดจำหน่ายคาดว่า จะเริ่มมีการทยอยผลิตสินค้าเพื่อเตรียมรองรับเทศกาลต่างๆ อาทิ คริสต์มาส และปีใหม่ ที่กำลังจะมาถึงนี้

ดังนั้น อนาคตของกลุ่มอุตสาหกรรมกระดาษไทย จึงมีแนวโน้มที่ดีจากการฟื้นตัวของภาวะเศรษฐกิจโลก

นวัตกรรมกระดาษเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กระดาษ เป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถย่อยสลายได้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม จากสภาวะโลกร้อนที่ทั่วโลกกำลังเผชิญอยู่ ทำให้ผู้ผลิตกระดาษของไทยหลายราย ริเริ่มแนวคิดใหม่ในการทำตลาดและพัฒนากระบวนการผลิตกระดาษที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ด้วยการนำเยื่อจากป่าปลูก และ EcoFiber (เยื่อเวียนทำใหม่) ในอัตราส่วน 70:30 ผ่านมาตรฐานการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ซึ่งจะช่วยลดการตัดต้นไม้ลงได้ถึงร้อยละ 30

สำหรับกรขออนุญาตและการพิจารณาฉลากสิ่งแวดล้อม จากกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้กำหนดให้กระดาษถ่ายเอกสารอยู่ในหมวดผลิตภัณฑ์กระดาษคอมพิวเตอร์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ครอบคลุมเฉพาะกระดาษคอมพิวเตอร์ที่ใช้กับเครื่องพิมพ์ระบบหมึกผงแห้ง (Dry Toner) และกระดาษสีทำปก

**อุตสาหกรรม
การผลิตกระดาษ
ยังคงเป็นอุตสาหกรรม
ที่มีความสำคัญ และยังคง
มีแนวโน้มที่ดีในอนาคต
รวมถึง เทคโนโลยีการผลิต
กระดาษในปัจจุบัน
ได้นำการผลิตที่เป็นมิตรต่อ
สิ่งแวดล้อมมากขึ้น**

จากการกำเนิดกระดาษของอารยธรรมโบราณ เมื่อเกือบ 5,000 ปีที่ผ่านมา และการนำกระดาษเข้ามายังประเทศไทยในสมัยสุโขทัยโดยชาวต่างประเทศ ผ่านมาจนถึงยุคดิจิทัลในปัจจุบัน อุตสาหกรรมกระดาษ ยังคงเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญและยังคงมีแนวโน้มที่ดีในอนาคต รวมทั้ง เทคโนโลยีการผลิตกระดาษในปัจจุบัน ได้นำการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

ดังนั้น การผลิตกระดาษมีที่มาจากกลุ่มแม่น้ำไนล์ ข้ามโลกมาสู่กลุ่มน้ำเจ้าพระยา จึงเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญ ช่วยแสวงหาเงินตราต่างประเทศ และมีส่วนร่วมที่สำคัญในการพัฒนาประเทศไทย

ภาวะการส่งออกอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ไทย

การส่งออกสินค้าสิ่งพิมพ์ กระดาษ และบรรจุภัณฑ์ (ประเภทหนังสือและสิ่งพิมพ์) ในช่วง 4 เดือนแรกมีมูลค่า 645.47 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปี 2552 ร้อยละ 31.44

สำหรับการส่งออกสินค้าสิ่งพิมพ์ กระดาษ และบรรจุภัณฑ์ ในช่วง 4 เดือนแรก (ม.ค.-เม.ย.) ปี 2553 มีมูลค่าทั้งสิ้น 1,057.71 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปี 2552 ร้อยละ 25.27 เป้าหมายการส่งออกสิ่งพิมพ์ กระดาษและบรรจุภัณฑ์

ในปี 2553 มีมูลค่า 3,321 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อัตราการขยายตัว ร้อยละ 20 คิดเป็นสัดส่วน ร้อยละ 1.91 ของเป้าหมายการส่งออกรวมทั้งประเทศ

สินค้า	มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ			อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)		
	2552	2552 (ม.ค.-เม.ย.)	2553 (ม.ค.-เม.ย.)	2551	2552	2553 (ม.ค.-เม.ย.)
หนังสือและสิ่งพิมพ์ กระดาษและบรรจุภัณฑ์	2,767.10	844.34	1,057.71	43.27	-0.36	25.27
กระดาษ						
1. หนังสือ และสิ่งพิมพ์	1,566.67	491.09	645.47	94.75	8.10	31.44
2. กระดาษ และผลิตภัณฑ์ กระดาษ	1,200.43	353.25	412.24	11.19	-9.59	16.70

ตลาดส่งออก หนังสือและสิ่งพิมพ์ กระดาษ และบรรจุภัณฑ์กระดาษ 10 ประเทศแรกของไทย

ประเทศ	มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ			อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)		
	2551	2552	2553 (ม.ค.-เม.ย.)	2551	2552	2553 (ม.ค.-เม.ย.)
1. ชื่องกง	1,152.56	1,372.90	595.22	93.26	19.12	41.61
2. ญี่ปุ่น	258.54	196.99	57.58	80.29	-23.81	-14.96
3. เวียดนาม	148.10	151.58	44.29	34.95	2.35	8.00
4. มาเลเซีย	138.24	118.26	43.48	12.22	-14.46	36.92
5. เกาหลีใต้	99.99	99.50	36.42	0.58	-0.49	8.18
6. อินโดนีเซีย	90.75	95.81	34.75	42.50	5.58	24.32
7. ออสเตรเลีย	70.90	74.01	29.73	-0.18	4.40	56.74
8. สิงคโปร์	89.55	70.27	22.27	12.25	-21.53	1.23
9. ไต้หวัน	81.42	69.60	18.99	8.08	-14.51	-19.58
10. ฟิลิปปินส์	54.39	35.69	17.82	32.60	-34.37	66.38
รวม 10 ประเทศ	2,184.43	2,284.62	900.54	55.70	4.59	29.07
อื่นๆ	592.66	482.48	157.17	10.71	-18.59	7.19
มูลค่ารวม	2,777.09	2,767.10	1,057.71	43.27	-0.36	25.27

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

เทคโนโลยีการพิมพ์

อุตสาหกรรมการพิมพ์ เป็นอุตสาหกรรมชั้นปลายของ อุตสาหกรรมกระดาษ ที่มีบทบาท ในชีวิตประจำวันของคนเราในรูปแบบ ของผลิตภัณฑ์ที่เราจะต้องใช้ ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือ ไปสการ์ด ตลอดจนบรรจุภัณฑ์ ของสินค้าอุปโภคบริโภค ที่นอกจาก จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าแล้ว บางครั้งสีสันที่สวยงาม ได้ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นในการตัดสินใจซื้อ ผลิตภัณฑ์ชนิดนั้น

ถึงแม้ปัจจุบัน กิจกรรมหรือธุรกรรม ต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีการใช้ คอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีการสื่อสาร ต่างๆ มาช่วยในการจัดการข้อมูลและ ธุรกรรมต่างๆ มากขึ้น แต่สิ่งพิมพ์ก็ยังคงมี บทบาทสำคัญ ในการสื่อสารข้อมูลระหว่าง ผู้คนและจากธุรกิจไปยังผู้บริโภค

การเติบโตของอุตสาหกรรม การพิมพ์ ได้ส่งผลให้ อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ เติบโตตามไปด้วย

การเติบโตของอุตสาหกรรมการพิมพ์ ได้ส่งผลให้อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ เติบโต ตามไปด้วย เช่น อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์ และอุตสาหกรรมโฆษณา เป็นต้น ซึ่งการ

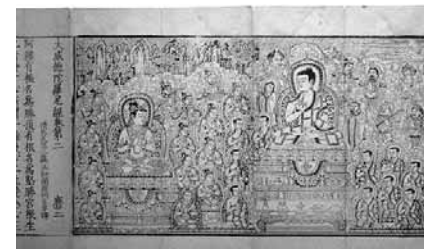
เติบโตนี้ส่งผลให้การพิมพ์ในปัจจุบันต้อง ลดขั้นตอนการผลิตให้สั้นลง ใช้เครื่องจักร แทนแรงงานคนมากขึ้น นำระบบควบคุม คุณภาพ และระบบอัตโนมัติมาใช้เพื่อเพิ่ม ผลผลิตให้สูงขึ้น เร็วขึ้น และมีคุณภาพ

นอกจากนี้ยังต้องมีการพัฒนา นวัตกรรมใหม่ๆ มากขึ้น เพื่อให้สามารถ สร้างความแตกต่างและแข่งขันกับคู่แข่งได้ เทคโนโลยีการพิมพ์ในปัจจุบันจึงพัฒนาไป จากอดีตเป็นอย่างดี

วิวัฒนาการการพิมพ์เริ่มจากยุคโบราณ ที่มีมนุษย์สื่อสารกันด้วยการวาดภาพ การเขียน สัญลักษณ์เป็นรูป ซึ่งปรากฏหลักฐานตาม ที่ต่างๆ เช่น ผนังถ้ำ โบราณสถาน เป็นต้น ต่อมาได้พัฒนาเป็นตัวอักษรภาพ และเป็น ตัวอักษร การพิมพ์ได้เริ่มต้นขึ้นในประเทศจีน ได้มีการสร้างแม่พิมพ์โดยการแกะสลัก ตัวอักษรหรือภาพลงบนท่อนไม้ ก้อนหิน งาช้าง หรือกระดูกสัตว์ และนำแม่พิมพ์ที่ ได้ไปกดลงดินเหนียว ขี้ผึ้ง หรือขี้ผึ้ง ปรากฏ เป็นตัวอักษรหรือภาพตามแม่พิมพ์

เมื่อมีการคิดค้นทำกระดาษขึ้น การพิมพ์ ก็ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับ ล่าสุดพัฒนาถึง การพิมพ์ระบบดิจิทัลที่เริ่มใช้กันอย่าง แพร่หลายในปัจจุบัน

ระบบการพิมพ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรม ต่างๆ ในปัจจุบัน มีหลักการพิมพ์ 4 กระบวนการใหญ่ แบ่งตามลักษณะของ

แม่พิมพ์ ได้แก่ การพิมพ์ผิวขน (Relief printing) การพิมพ์ร่องลึก (Intaglio printing) การพิมพ์พื้นราบ (Planographic printing) และการพิมพ์ผ่านฉากพิมพ์ (Serigraphic printing) และระบบการพิมพ์แบบดิจิทัล (Digital Printing)

การพิมพ์พื้นขน (Relief Printing) ประมาณปี 713 (ค.ศ. 170) ชาวจีนได้มีการคัดลอกตำราและรูปโดยแกะสลักตัวอักษรและรูปบนแผ่นหินให้ส่วนที่เป็นตัวอักษรหรือลายเส้นนูนขึ้น โดยนำกระดาษมาทาบใช้ถ่านมาถูจนเกิดภาพตัวอักษรบนกระดาษ ต่อมาในปี 943 (ค.ศ. 400) ชาวจีนได้คิดค้นทำหมึกได้สำเร็จ จึงมีการนำตราประทับซึ่งทำโดยการนำก้อนไม้หรือก้อนหินมาแกะเป็นแม่พิมพ์ จุ่มหมึกแล้วประทับบนกระดาษและวัสดุอื่น ๆ

จากการทำตราประทับเล็กๆ ได้มีการทำแม่พิมพ์ที่ใหญ่ขึ้น โดยมีข้อความและภาพมากขึ้น สามารถนำแม่พิมพ์ดังกล่าวมาจุ่มหมึกทำสำเนาบนวัสดุพิมพ์ต่างๆ ได้เป็นจำนวนมาก การพิมพ์ลักษณะนี้เรียกว่าการพิมพ์บล็อกไม้ (Wood Block Printing) ต่อมาได้มีการคิดค้นแกะตัวอักษรบนแท่งดินเหนียว ที่ทำให้แข็งโดยการเผ็ดแล้วนำไปเผา จนมาถึงการคิดค้นแม่พิมพ์ที่ทำจากโลหะผสม ระหว่างทองแดงกับดีบุกได้สำเร็จ ทำให้ตัวแม่พิมพ์มีความแข็งแรงมากขึ้น

สำหรับในยุโรป ในปี 1498 (ค.ศ. 1455) โยฮัน กูเตนเบิร์ก (Johann Gutenberg) ได้ประดิษฐ์ตัวพิมพ์โลหะผสมได้สำเร็จเช่นกัน และยังได้พัฒนาเครื่องพิมพ์ หมึกพิมพ์ กระดาษที่ใช้พิมพ์ และกรรมวิธีในการพิมพ์ให้ดีขึ้นเรื่อยๆ จึงได้รับการยกย่องเป็น "บิดาแห่งการพิมพ์"

การพิมพ์พื้นขนมีระบบการพิมพ์ 2 แบบ ได้แก่

๑ การพิมพ์ระบบเลตเตอร์เพรส (Letter Press) หรือการพิมพ์ตรง (Direct printing) โดยมีแม่พิมพ์อักษรตัวขน หัวกลับ พิมพ์ลงบนกระดาษ ตัวพิมพ์แต่ละอักษรหล่อด้วยโลหะผสม (alloy) มาจัดเรียงให้เป็นข้อความตามที่ต้องการ แล้วนำไปใช้พิมพ์บนเครื่องพิมพ์โดยตรง

ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนมาใช้บล็อกพลาสติก ซึ่งทำด้วยโพลีเมอร์ ทำให้สะดวกมากขึ้น ระบบการพิมพ์เลตเตอร์เพรสสามารถใช้พิมพ์งานได้ทุกชนิด

ลักษณะที่สำคัญของแม่พิมพ์ระบบนี้คือ ส่วนที่เป็นภาพพิมพ์จะสูงกว่าส่วนที่ไม่ใช่ภาพ ฉะนั้นเมื่อคลึงหมึกลงไป หมึกก็จะสัมผัสเฉพาะส่วนที่สูงขึ้นมาเท่านั้น เมื่อกดกระดาษที่จะใช้พิมพ์ลงไป หมึกก็จะติดกับกระดาษพิมพ์ เกิดเป็นภาพพิมพ์

โดยตรง ส่วนการพิมพ์ข้อความทั่วไปจะใช้ตัวเรียงโลหะเรียงต่อกันไปเป็นข้อความ

สำหรับการพิมพ์ภาพหรือตาราง ภาพแผนภูมิที่ยุ่งยาก จะต้องนำภาพต้นฉบับเหล่านี้ไปทำเป็นบล็อกก่อน ตัวบล็อกทำด้วยโลหะผสมของแมกนีเซียม เมื่อต้องการทำบล็อก ก็จะต้องนำต้นฉบับไปถ่ายลงบนฟิล์ม จากนั้นนำฟิล์มไปอัดลงบนแผ่นโลหะที่ใช้ทำบล็อกซึ่งเคลือบไว้ด้วยสารไวแสง เมื่อฉายแสงลงไป สารไวแสงส่วนที่ถูกแสงซึ่งเป็นภาพ จะแข็งตัว ส่วนที่ไม่ถูกแสงซึ่งไม่ใช่ภาพจะไม่แข็งตัว เมื่อนำแผ่นบล็อกนี้ไปกัดด้วยน้ำกรด น้ำกรดก็จะกัดส่วนที่ไม่ถูกแสงออกไปหมด จนถึงความลึกที่ต้องการ ก็จะเหลือเฉพาะส่วนที่เป็นภาพสูง กว่าบริเวณที่ไม่ใช่ภาพ ซึ่งจะใช้เป็นแม่พิมพ์ต่อไป

ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนมาใช้บล็อกพลาสติก ซึ่งทำด้วยโพลีเมอร์ ทำให้สะดวกมากขึ้น ระบบการพิมพ์เลตเตอร์เพรสสามารถใช้พิมพ์งานได้ทุกชนิด เช่น การ์ด นามบัตร หนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เนื่องจากเป็นระบบการพิมพ์ที่ง่ายและสามารถพิมพ์จากตัวเรียงได้โดยตรง จึงมีค่าใช้จ่ายในการพิมพ์ค่อนข้างต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับ

ระบบการพิมพ์อื่นๆ นอกจากนี้การแก้ไขข้อความก็ทำได้ง่ายและเสียค่าใช้จ่ายต่ำ แต่มักจะเสียเวลามากในการเตรียมการพิมพ์บนเครื่องพิมพ์ เพราะต้องเสียเวลาในการจัดกรอบตัวพิมพ์ การประกอบบล็อก

๑ การพิมพ์ระบบเฟล็กโซกราฟี (Flexography) เป็นระบบการพิมพ์พื้นฐานแบบเดียวกับระบบเลตเตอร์เพรส แต่ใช้แม่พิมพ์ที่เป็นแผ่นดีดรอบโมลด์แม่พิมพ์ และใช้วัสดุพิมพ์ที่เป็นมันววนป้อนเข้าเครื่องพิมพ์อย่างต่อเนื่อง และแม่พิมพ์สัมผัสกับวัสดุที่ใช้พิมพ์โดยตรง ซึ่งพัฒนามาจากการทำแม่พิมพ์ที่ผิวเรียบเป็นยางธรรมชาติ

ต่อมามีการใช้ยางสังเคราะห์แทนยางธรรมชาติ ใช้หมึกแห้งเร็ว และนำลูกกลิ้งแอนิล็อกซ์ (Anilox Roller) มาช่วยในการจ่ายหมึกไปยังแม่พิมพ์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของระบบเฟล็กโซกราฟีที่ใช้มาจนปัจจุบัน ข้อเสียของการพิมพ์ระบบนี้ คือ ภาพพิมพ์หรือตัวพิมพ์ที่มีขนาดใหญ่จะติดหมึกไม่สม่ำเสมอ บริเวณใกล้ขอบจะมีรอยไม่เรียบให้เห็นชัดเจน และไม่สามารถพิมพ์ภาพที่ต้องการรายละเอียดมากๆ ได้

การพิมพ์ระบบเฟล็กโซกราฟีสามารถใช้พิมพ์บนวัสดุการพิมพ์ได้เกือบทุกชนิด เช่น กระดาษ พลาสติก แผ่นอะลูมิเนียมฟอยล์ เป็นต้น

ระบบเฟล็กโซกราฟีจะใช้พิมพ์สิ่งพิมพ์ที่ไม่ต้องการคุณภาพสูง ต้องการจำนวนพิมพ์มาก และไม่ต้องกรายละเอียดของภาพมาก เป็นระบบการพิมพ์ที่มีความประหยัดมาก ถ้าพิมพ์จำนวนมากๆ เพราะแม่พิมพ์แผ่นเดียว สามารถใช้พิมพ์งานได้กว่าล้านชุด และการพิมพ์โดยป้อนกระดาษ หรือวัสดุพิมพ์เป็นมันววนด้วยความเร็วสูงก็ช่วยประหยัดเวลาได้มาก

นอกจากนี้ยังสามารถใช้พิมพ์บนวัสดุการพิมพ์ได้เกือบทุกชนิด เช่น กระดาษ พลาสติก แผ่นอะลูมิเนียมฟอยล์ เป็นต้น จึงนิยมใช้ในการพิมพ์สิ่งพิมพ์ประเภทบรรจุภัณฑ์ เช่น กล่องกระดาษ ซองพลาสติก ถุง เป็นต้น

การพิมพ์พื้นลึก (Recess Printing) ลักษณะการพิมพ์พื้นลึกจะต่างกับการพิมพ์พื้นฐานตรงที่ส่วนที่เป็นภาพที่ต้องการให้ปรากฏหมึกพิมพ์ จะเป็นร่องลึกลงไปแม่พิมพ์เพื่อขังหมึกไว้ส่งผ่านให้วัสดุพิมพ์ต่อไป ชาวจีนเป็นผู้ริเริ่มการพิมพ์ด้วยกรรมวิธีนี้โดยแกะท่อนไม้เป็นร่องลึกและใช้เป็นแม่พิมพ์ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 1 ต่อมาชาวอิตาลี ชื่อ มาโซ ฟินิเกอรา (Maso Finigera) ได้ใช้แผ่นทองแดงเป็นแม่พิมพ์แทนท่อนไม้แบบของชาวจีน

ในยุคนั้นได้มีการใช้พิมพ์ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์และภาพทางศาสนา และมีการเรียกกรรมวิธีการพิมพ์นี้ว่าการพิมพ์อินทไทย (Intaglio) ในช่วงแรกการทำแม่พิมพ์ใช้วิธีแกะสลักบนแผ่นโลหะ ต่อมาได้ใช้วิธีการเคลือบแผ่นโลหะด้วยสารที่ทนการกัดกร่อนของกรด ใช้เหล็กชุดสารเคลือบบริเวณส่วนที่ต้องการสร้างภาพแล้วใช้กรดกัด จนเกิดเป็นร่องลึกตามบริเวณที่ถูกชุบ จากนั้นก็มีการพัฒนาโดยการกัดแม่พิมพ์โลหะเป็นหลุมเล็กๆ กระจายตามความเข้มที่ต้องการลงหมึก ทำให้ได้ภาพที่มีมิติขึ้น

ในปี 2387 (ค.ศ. 1844) นายวิลเลียม เฮนรี ฟอกซ์ ทาลบอท (William Henry Fox Talbot) ได้นำเทคนิคการสร้างภาพผ่านแผ่นสกรีนกระจกมาทำแม่พิมพ์โลหะ และเรียกกรรมวิธีนี้ว่า โฟโตกราเวียร์ (Photogravure) หรือระบบกราเวียร์ในปัจจุบัน

๑ การพิมพ์ระบบกราเวียร์ (Gravure Printing) เป็นการถ่ายภาพลงไปบนโลหะและใช้สารละลายกรดกัดรูปรอยหรือตัวอักษรหัวกลับให้เป็นร่องลึกลงไป ตามรูปรอยหรือตัวอักษรนั้น มี 2 แบบ คือ Roto-Gravure เป็นการใช้กระดาษเป็นมันววนป้อนเข้าเครื่อง และ Sheet-fed Gravure ใช้กระดาษตัดเป็นแผ่นป้อนเข้าเครื่อง

การพิมพ์ระบบนี้ส่วนที่เป็นภาพหรือลายเส้นที่พิมพ์ จะถูกกัดเจาะเป็นบ่อเล็กๆ จำนวนนับล้านบ่อเรียกว่า เซลล์ ซึ่งขังหมึกสำหรับที่จะพิมพ์ลงบนวัสดุต่างๆ ส่วนบริเวณที่ไม่ใช่ภาพจะเป็นผิวเรียบและอยู่สูงกว่าบ่อหมึก บ่อเล็กๆ นี้ขังหมึกไว้ในปริมาณที่ไม่เท่ากันแล้วแต่ขนาดของบ่อและปริมาณหมึก ถ้ามากก็จะทำให้สีเข้มมากกว่าบ่อที่มีหมึกน้อยกว่า ทำให้สามารถพิมพ์ภาพที่มีโทนต่อเนื่องได้ แม่พิมพ์กราเวียร์ทำมาจากเหล็กรูปทรงกระบอก ซึ่งมีผิวชุบด้วยทองแดง และบ่อหมึกเล็กๆ ก็จะถูกกัดลงในชั้นของทองแดงนี้ หรือแม่พิมพ์อาจนำมาเป็นแผ่น แล้วนำมาหุ้มรอบลูกกลิ้งเหล็กอีกชั้นหนึ่ง

หลักการพิมพ์กราเวียร์ แม่พิมพ์ที่ถูกกัดเป็นภาพแล้ว จะหมุนอยู่ในอ่างหมึกเหลว เหมือนกับการพิมพ์แบบเฟล็กโซกราฟี หมึกจะเกาะอยู่ในบ่อหมึกที่กัดไว้และจะมีมีดปาดหมึก (Doctor blade) กดแนบสนิทอยู่กับผิวของแม่พิมพ์ทำหน้าที่ปาดหมึกออกจากผิว หมึกก็จะติดอยู่กับเฉพาะในบ่อหมึก เมื่อผ่านวัสดุแผ่นเรียบเข้าไปจะมีลูกกลิ้งเหล็กทำหน้าที่กด (Impression)

วัสดุติดกับแม่พิมพ์ หมึกเหลวเมื่อรับแรงอัดก็จะถ่ายทอดหมึก (Transfer) จากแม่พิมพ์ ลงบนผิวของวัตถุเป็นลายเส้นกราฟฟิคออกมา เป็นระบบพิมพ์ที่สามารถใช้พิมพ์ได้จำนวนมาก ทำให้ต้นทุนในการพิมพ์ถูก สามารถพิมพ์ได้หลายสี และพิมพ์งานที่ต้องการความละเอียดมากๆ ได้ดี จึงเหมาะสำหรับใช้พิมพ์สิ่งพิมพ์ที่ต้องการสีเหมือนจริง เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร ฯลฯ

กราฟิวิยร์สามารถพิมพ์งานที่ต้องการความละเอียดมากได้ดี
เหมาะสำหรับใช้พิมพ์
สิ่งพิมพ์ที่ต้องการสีเหมือนจริง

นอกจากนี้ การพิมพ์ระบบนี้ยังสามารถพิมพ์บนผิววัตถุต่างๆ ได้อีกหลายประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งพลาสติกและอะลูมิเนียม-พอยส์ จึงเป็นที่นิยมใช้ในการพิมพ์บรรจุภัณฑ์ต่างๆ เช่น กล่องกระดาษพับ ซองสินค้า กระดาษห่อของขวัญ ฉลาก ตรา ทั้งแผ่นและม้วน พลาสติกห่อลูกอม กระดาษห่อสินค้า ที่ต้องการคุณภาพสูง พรหมปูพื้น วอลล์เปเปอร์ แสตมป์ วัสดุสิ่งทอต่างๆ เป็นต้น

การพิมพ์พื้นราบ (Planographic Printing) เกิดภายหลังการพิมพ์เลตเตอร์เพรส และการพิมพ์อินทาลี ในปี 2341 (ค.ศ. 1798) นายออลัวส์ เซเนเฟลเดอร์ (Alois Senefelder) ชาวโบฮีเมียได้ประดิษฐ์เครื่องพิมพ์หิน (Lithography) โดยการใช้แท่งไขมันเขียนลงบนแผ่นหินขัดเรียบ ใช้น้ำบางๆ หรือความเปียกชื้นลงไปคลุมพื้นที่ซึ่งไม่ต้องการให้เกิดภาพก่อน แล้วจึงคลึงหมึกตามลงไปไขมันที่เขียนเป็นภาพจะรับหมึกและผลึกดินน้ำ และน้ำก็ผลึกดินหมึกไม่ให้ปนกันเมื่อนำกระดาษไปทาบและใช้น้ำหนักกดพิมพ์พอควร กระดาษ

วารสารส่งเสริมการลงทุน

นั้นจะรับและถ่ายโอนหมึกที่เป็นภาพจากแผ่นหิน

ซึ่งต่อมาการพิมพ์หินได้พัฒนาจากการใช้คนดึงแผ่นหินที่หนาและหนักกลับไปกลับมาเพื่อทำการพิมพ์ได้ชั่วโมงละไม่กี่แผ่น เปลี่ยนแปลงเป็นเครื่องจักรไอน้ำ และจากเครื่องจักรไอน้ำเป็นเครื่องยนต์ พร้อมกับเปลี่ยนลักษณะของแผ่นภาพพิมพ์จากหินเป็นโลหะที่เบาขึ้น ต่อมาไอรา วอชิงตัน รูเบล (Ira Washington Rubel) ชาวสหรัฐอเมริกา ได้ค้นพบวิธีทำให้ภาพคมชัดขึ้น โดยบังเอิญคือ แทนที่จะให้กระดาษรับหมึกโดยตรงจากแม่พิมพ์ ก็ให้ผ้ายางเป็นผู้กดทับ และรับหมึกจากแม่พิมพ์ก่อน โดยผ้ายางจะกดทับถ่ายหมึกที่เป็นภาพพิมพ์ไปยังกระดาษ เนื่องจากผ้ายางมีความนิ่ม การส่งถ่ายหมึกจึงสมบูรณ์ ภาพจึงคมชัดสวยงามยิ่งขึ้น เป็นที่มาของการพิมพ์ระบบออฟเซตในปัจจุบัน

๑ การพิมพ์ระบบออฟเซต (Offset Printing) ใช้หลักการนำกับน้ำมันจะมาร่วมตัวกันซึ่งบนแผ่นแม่พิมพ์จะมีทั้งสองส่วนคือ บริเวณที่ไม่มีภาพก็จะเป็นที่รับน้ำ และในส่วนที่มีภาพก็จะเป็นสารเคมีที่เป็นพวกเดียวกับหมึก กล่าวคือบริเวณที่ต้องการพิมพ์ (Printing Area) จะเป็นกรดไขมัน แต่บริเวณที่ไม่ต้องการพิมพ์ (Nonprinting Area) จะเป็นพื้นที่หมึก

น้ำมันจะไม่รวมตัวด้วย และเนื่องจากพื้นผิวเป็นโลหะเรียบ โดยมีน้ำเป็นตัวหล่อเลี้ยงผิวโลหะอยู่ตลอดเวลา ส่วนใดที่หมึกไม่รวมตัวกับผิวโลหะ และกรดไขมันเป็นรูปรอย น้ำจะชะล้างหมึกออกไปหมด

สำหรับส่วนที่ต้องการพิมพ์เป็นรูปรอยซึ่งเป็นกรดไขมันจะดูดซับหมึกพิมพ์ไว้ และถ่ายภาพต่อไปบนลูกกลิ้งยาง (Rubber Blanket) ซึ่งลูกยางนี้จะรับภาพหรือตัวอักษรกลับข้าง เมื่อลูกยางหมุนไปจะถูกลูกไม่พิมพ์ (Impression Cylinder) กดทับ

โดยมีกระดาษมาป้อนทับรูปภาพ กลับเป็นภาพปกติเหมือนแม่พิมพ์เดิม มักเรียกเทคโนโลยีนี้ว่า Indirect printing ซึ่งได้มีการพัฒนาในหลายด้าน มีการใช้แม่พิมพ์เป็นแผ่นโลหะเคลือบสารไวแสงลงบนแม่พิมพ์ ปรับปรุงการสร้างภาพบนแม่พิมพ์ที่มีความละเอียดสูงขึ้น มีการคิดค้นการพิมพ์ออฟเซตแบบไร้น้ำโดยใช้แม่พิมพ์ที่เคลือบด้วยซิลิโคนซึ่งไม่ถูกกับน้ำมัน และส่วนที่

เป็นภาพนั้นซิลิโคนจะถูกกัดออกไป อีกทั้งมีการพัฒนาเครื่องพิมพ์ให้พิมพ์งานเร็วขึ้น แม่นยำขึ้น คุณภาพงานพิมพ์ดีขึ้น เนื่องจากคุณภาพงานพิมพ์ที่ดีและมีความคล่องตัวสูง รวมทั้งสามารถพิมพ์ลงบนวัสดุพิมพ์หลายชนิดไม่ว่าจะเป็นกระดาษผิวหยาบ พลาสติก ผ้าแพร หรือแผ่นโลหะ จึงเป็นที่นิยมและใช้กันอย่างแพร่หลายและกว้างขวางในปัจจุบัน นิยมใช้พิมพ์ สมุด หนังสือ โปสเตอร์ เป็นต้น

การพิมพ์ผ่านฉากพิมพ์ (Serigraphic printing process) เป็นการพิมพ์ที่มีมาตั้งแต่ยุคโบราณ ประกอบด้วยการพิมพ์ฉลุลาย (Stencil) และการพิมพ์ระบบซิลค์สกรีน (Silk screen)

๑ การพิมพ์สแตนซิล (Stencil Printing) เป็นการพิมพ์พื้นฉลุ โดยทำแม่พิมพ์แบบง่าย ๆ ด้วยการตัดเจาะกระดาษหรือวัสดุอื่นเป็นช่องตามลักษณะของรูปที่ต้องการ ทาบแม่พิมพ์ลงบนสิ่งที่ต้องการพิมพ์แล้วใช้หมึกพ่นหรือปาดบนแม่พิมพ์ ก็จะได้ภาพดังกล่าว ในยุคแรก ๆ มีการพิมพ์ตัวอักษร เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต่างๆ ด้วยวิธีดังกล่าว ประเทศจีนได้ใช้วิธีนี้พิมพ์ภาพบนผ้าตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 6 การพิมพ์แบบนี้มักมีปัญหาคือ แม่พิมพ์ซึ่งทำจากกระดาษหรือวัสดุอื่นในสมัยนั้นไม่ค่อยแข็งแรง จึงพิมพ์ชิ้นงานได้น้อย และลวดลายของภาพหรือตัวอักษรจะมีบางส่วนขาดหายไป

เนื่องจากการตัดแม่พิมพ์ต้องเหลือส่วนของเนื้อแม่พิมพ์สำหรับยึดติดกัน ไม่หลุดลุ่ย ทำให้งานพิมพ์ดูไม่สวยงาม ต่อมามีการใช้แผ่นโลหะทำเป็นแม่พิมพ์เพื่อให้แม่พิมพ์แข็งแรงขึ้น แต่สร้างความลำบากในการทำแม่พิมพ์และใช้เวลาในการทำ จากนั้นมีการพัฒนาให้กระดาษทนทานขึ้น และมีผู้นำกระดาษไปเคลือบไขแล้วใช้โลหะปลายแหลมทิ่มด้วยมือลงบนกระดาษไขเป็นรูเล็กๆ เรียงกันให้เป็นภาพขึ้น

ซึ่งได้มีการประดิษฐ์เครื่องพิมพ์ที่ใช้หลักการดังกล่าวได้สำเร็จ เรียกว่าเครื่องพิมพ์โรเนียว หรือเครื่องทำสำเนาสแตนซิล (Stencil Duplicator) และยังประดิษฐ์ปากกาสแตนซิล (Stencil Pen) ใช้แทนโลหะปลายแหลม ต่อมามีการพัฒนาวิธีการสร้างภาพบนกระดาษไขโดยใช้วิธีการฉายแสงซึ่งใช้ได้จนถึงปัจจุบัน

๒ การพิมพ์ซิลค์สกรีน (Silkscreen Printing) ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ชาวญี่ปุ่นได้ใช้เส้นผมของคนและกาวมาทำแม่พิมพ์แบบฉลุขึ้น ทำให้ได้งานที่ละเอียดกว่าการตัดกระดาษ เรียกกรรมวิธีการพิมพ์นี้ว่า การพิมพ์แฮร์สแตนซิล (Hair Stencil) และต่อมาได้มีการใช้เส้นไหมซึ่งแข็งแรงกว่ามาใช้ทำแม่พิมพ์แทนเส้นผม จึงเรียกกรรมวิธีนี้ว่า การพิมพ์ซิลค์สกรีน (Silkscreen Printing) วิธีการพิมพ์คือ จะใช้แผ่น Screen จึงให้ตั้งเป็นกรอบภาพ (Frame) เมื่อได้รูปรอยหรือตัวอักษรบนแม่พิมพ์ดังกล่าวแล้วก็สามารถนำไปวางบนสิ่งที่ต้องการพิมพ์ลง (Substrates) เช่น กระดาษ ผ้า ไม้ โลหะ พลาสติก เป็นต้น

หลังจากนั้นก็ปาดหมึกสีลงไปตามแผ่นสกรีน แล้วปาดหมึกด้วยสันยาง (Squeegee) สีหรือหมึกก็จะไหลทะลุลงไปตามแผ่นสกรีน ต่อมาได้มีการประดิษฐ์เครื่องพิมพ์สกรีนขึ้นสำเร็จ ทำให้พิมพ์งานรวดเร็วขึ้น การพิมพ์ซิลค์สกรีนได้รับการ

การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และมีการใช้อย่างกว้างขวางเนื่องจากต้นทุนต่ำและใช้งานง่าย

ในปัจจุบันมีการใช้ผ้าใยสังเคราะห์แทนผ้าไหมในการทำแม่พิมพ์ และใช้สารไวแสงเคลือบก่อนที่จะนำภาพต้นแบบทาบแล้วสร้างภาพด้วยการฉายแสง แต่เดิมการพิมพ์ซิลค์สกรีนมีปัญหา คือ ความล่าช้า

เพราะต้องรอนานกว่าหมึกพิมพ์จะแห้ง แต่ปัจจุบันได้มีการใช้หมึกพิมพ์ที่แห้งตัวด้วยรังสียูวี เมื่อพิมพ์แล้วเอาไปผ่านรังสียูวี หมึกพิมพ์ก็จะแห้งทันที ทำให้สะดวกและรวดเร็วมาก นอกจากนี้ ยังสามารถพิมพ์ลงบนวัสดุการพิมพ์ได้ทุกชนิด โดยการเลือกใช้หมึกพิมพ์ที่เหมาะสมกับวัสดุที่จะใช้พิมพ์ เช่น พิมพ์ลงบนพลาสติก ผ้า ไม้ แก้ว กระดาษ

การพิมพ์ระบบนี้ถูกนำไปใช้กับสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ เช่น โปสเตอร์โฆษณาขนาดใหญ่ที่พิมพ์ลงบนขดบรจจุภัณฑ์ทุกชนิด กระเบื้องเคลือบ พิมพ์ผ้า เสื้อ และสิ่งทอต่างๆ ตลอดจนแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์สิ่งพิมพ์ประเภทที่ต้องการพิมพ์จำนวนน้อยแต่ต้องการความสวยงาม

การพิมพ์ระบบนี้ถูกนำไปใช้กับสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ เช่น โปสเตอร์โฆษณาขนาดใหญ่ที่พิมพ์ลงบนขดบรจจุภัณฑ์ทุกชนิด กระเบื้องเคลือบ พิมพ์ผ้า เสื้อ และสิ่งทอต่างๆ ตลอดจนแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์สิ่งพิมพ์ประเภทที่ต้องการพิมพ์จำนวนน้อยแต่ต้องการความสวยงาม

วิวัฒนาการการพิมพ์ ระบบ ดิจิตอล

การพิมพ์ระบบดิจิตอล (Digital Printing) เป็นระบบการพิมพ์ที่พัฒนาโดยเป็นผลสืบเนื่องมาจากพัฒนาการด้านคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เครื่องพิมพ์ที่ต่อพ่วงกับคอมพิวเตอร์ในยุคแรกๆ ใช้พิมพ์เฉพาะตัวอักษรโดยไม่ได้เน้นความสวยงาม ภายหลังจากมีการพัฒนาเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กเรียกว่า ไมโครคอมพิวเตอร์

เครื่องพิมพ์ต่อพ่วงกับคอมพิวเตอร์หรือพริ้นเตอร์ได้มีการพัฒนาด้วยเช่นกัน มีการประดิษฐ์เครื่องพริ้นเตอร์โดยใช้หลักการพิมพ์แบบต่างๆ เช่น การพิมพ์แบบถ่ายโอนความร้อน (Thermal Transfer Printing) ซึ่งใช้หลักการถ่ายความร้อนจากหัวพิมพ์ไปยังฟิล์มที่เคลือบด้วยหมึกพิมพ์ ทำให้หมึกพิมพ์หลุดไปเกาะติดกับวัสดุ ใช้พิมพ์จนเกิดเป็นภาพ การพิมพ์แบบพ่นหมึก/อิงค์เจ็ท (Inkjet Printing) ซึ่งใช้หลักการพ่นหยดหมึกเล็กๆ จากหัวพ่นไปสร้างเป็นภาพบนวัสดุพิมพ์

การพิมพ์แบบไฟฟ้าสถิตย์ (Electrostatic Printing) ซึ่งใช้หลักการควบคุมลำแสงสร้างภาพเป็นประจุไฟฟ้าบนกระบอกโลหะ แล้วให้ผงหมึกไปเกาะบนกระบอกโลหะตามบริเวณที่มีประจุอยู่เกิดเป็นภาพที่ถูก

ถ่ายทอดไปเกาะติดบนวัสดุพิมพ์อีกทีหนึ่ง เครื่องพิมพ์แบบไฟฟ้าสถิตย์ที่ใช้ลำแสงเป็นแสงเลเซอร์จะเรียกว่า เครื่องพิมพ์เลเซอร์หรือเลเซอร์พริ้นเตอร์ (Laser Printer)

การพิมพ์ระบบดิจิตอลมีการพัฒนาให้มีความเร็วในการพิมพ์ที่สูงขึ้น และค่าใช้จ่ายต่อแผ่นพิมพ์ที่ถูกลง

เทคโนโลยีการพิมพ์ระบบดิจิตอล เป็นวิวัฒนาการการพิมพ์ยุคใหม่ ที่ไปจำเป็นต้องใช้แม่พิมพ์อีกต่อไป นิยมใช้อย่างแพร่หลาย กับวัสดุสิ่งพิมพ์

เทคโนโลยีการพิมพ์ระบบดิจิตอล เป็นวิวัฒนาการการพิมพ์ยุคใหม่ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้แม่พิมพ์อีกต่อไป ทำให้ลดต้นทุนการผลิตและประหยัดเวลานิยมนำใช้อย่างแพร่หลายกับวัสดุสิ่งพิมพ์กระดาษ แต่มีข้อจำกัดด้านความเร็วในการพิมพ์ที่ยังสู้การพิมพ์ระบบอื่นๆ ไม่ได้ จึงเหมาะกับงานพิมพ์ที่มีจำนวนน้อย แต่ต้องการคุณภาพสูงและความรวดเร็ว โดยเฉพาะสินค้าที่ผลิตตามสั่ง สินค้าแฟชั่นป้ายโฆษณา ประชาสัมพันธ์ต่างๆ และสินค้าหฐที่ผลิตในจำนวนจำกัด

ได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ มาใช้เพื่อลดขั้นตอนต่างๆ ในกระบวนการก่อนการพิมพ์ (Pre-Press) ให้น้อยลง ตั้งแต่การเรียงพิมพ์ การจัดอาร์ตเวิร์ค การถ่ายฟิล์ม การประกอบหน้า การวางหน้า และการทำแม่พิมพ์ ซึ่งได้ถูกจัดรวบรวมอยู่ในกระบวนการเพียงขั้นตอนเดียวหรือ 2 ขั้นตอน ก่อนไปสู่ระบบการพิมพ์ (Press) ต่อไป และได้วิวัฒนาการไปสู่การพิมพ์ระบบคอมพิวเตอร์ (Computerized System) ที่ทำให้กระบวนการพิมพ์มีเพียง 2 ขั้นตอน คือ การจัดเรียงพิมพ์ แยกสีด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ และส่งสัญญาณไปสู่การพิมพ์เพียงขั้นตอนเดียว

ความนิยมในการใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ทำให้อุตสาหกรรมการพิมพ์เปลี่ยนแปลงไป คุณสมบัติพิเศษของอินเทอร์เน็ตที่สามารถให้ข้อมูลได้เป็นจำนวนมากภายในเวลาอันรวดเร็ว ทำให้สามารถส่งข้อมูลการพิมพ์ไปได้ทุกมุมโลก แต่ในอีกแง่หนึ่งอินเทอร์เน็ตได้ทำให้แนวโน้มของอุตสาหกรรมการพิมพ์เปลี่ยนแปลงไป การเกิดขึ้นของ E-Commerce, E-Book ข้อมูลต่างๆ ถูกเผยแพร่ผ่านอินเทอร์เน็ตควบคู่ไปกับการพิมพ์ลงบนกระดาษ หรือบางอย่างนำเสนอในรูปแบบของ Soft File เพียงอย่างเดียว ซึ่งมีข้อได้เปรียบหลักคือ การลดต้นทุน อาจมีส่วนที่ทำให้การเติบโตของอุตสาหกรรมการพิมพ์ถดถอยลง

ที่มา : บทความเรื่อง เทคโนโลยีการพิมพ์ระบบดิจิตอล (Digital Printing Technology) โดย ดร.กาวี ศรีกุลกิจ : ภาควิชาวัสดุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

<http://www.agro.cmu.ac.th/department/PKT/Packaging1.1/PACKAGINGLEARNING0-1.htm>

<http://www.vcharkarn.com/varticle/38234>

อุตสาหกรรมเครื่องจักร และอุปกรณ์สำหรับงานพิมพ์

เครื่องจักรและอุปกรณ์การพิมพ์เป็นอุตสาหกรรมสนับสนุนที่สำคัญในอุตสาหกรรมพิมพ์ และนับเป็นการลงทุนที่คิดเป็นสัดส่วนที่สูงมาก ของเงินลงทุนในอุตสาหกรรมพิมพ์

เครื่องจักรหลัก ๆ ที่นำมาใช้ในอุตสาหกรรมพิมพ์ ได้แก่ สแกนเนอร์ อิมเมจเซตเตอร์ และเครื่องพิมพ์ระบบต่าง ๆ เช่น เครื่องพิมพ์แบบออฟเซต แบบเลตเตอร์เพรส แบบเฟลกโซกราฟี และแบบกราเวียร์ เป็นต้น

ที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยยังคงพึ่งพาการนำเข้าเครื่องจักรสำหรับการพิมพ์จากต่างประเทศ โดยเฉพาะเครื่องจักรที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เนื่องจาก

เครื่องพิมพ์ระบบกราเวียร์ มีทั้งที่นำเข้าและผลิตในประเทศ ซึ่งเครื่องจักรที่ผลิตในประเทศนี้ มีราคาต่ำกว่าเครื่องจักรนำเข้ามากถึง 4 - 5 เท่า

การพิมพ์มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยส่วนใหญ่แล้วจะนำเข้าจากประเทศเยอรมนี ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา สำหรับประเทศไทยเองยังไม่สามารถผลิตเครื่องจักรสำหรับงานพิมพ์ที่มีเทคโนโลยีสูงๆ ได้

แผนแม่บทอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ จัดทำโดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ระบุสถานะการผลิตและนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์การพิมพ์ สรุปได้ดังนี้

- เครื่องพิมพ์ระบบออฟเซตยังคงต้องนำเข้าเกือบทั้งหมด
- เครื่องพิมพ์ระบบกราเวียร์ มีทั้งที่นำเข้าและผลิตในประเทศ ส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตตามคำสั่งของลูกค้า โดยมีความสามารถในการผลิตได้ตั้งแต่ 4 ถึง 8 สี ซึ่งเครื่องจักรที่ผลิตในประเทศนี้ มีราคาต่ำกว่าเครื่องจักรนำเข้ามากถึง 4 - 5 เท่า
- เครื่องพิมพ์ระบบเฟลกโซกราฟี มีทั้งนำเข้าและผลิตในประเทศ โดยมีการใช้เครื่องที่ผลิตในประเทศ ประมาณร้อยละ 50 - 60
- เครื่องพิมพ์ระบบสกรีน เป็นระบบอัตโนมัติและกึ่งอัตโนมัติ ยังมี การนำเข้าอยู่ แม้ว่าจะมีโรงงาน

ทั้งของไทยและต่างประเทศ ที่สามารถผลิตและส่งออก

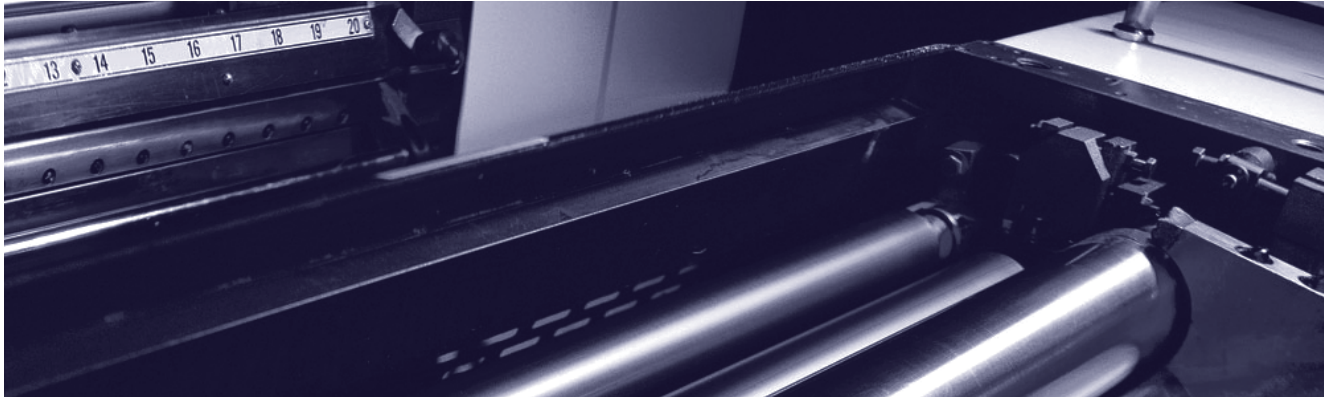
- เครื่องพิมพ์ระบบดิจิตอล ส่วนใหญ่เป็นการนำเข้า
- เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ไม่ได้ใช้เทคโนโลยีสูง เช่น เครื่องตัดกระดาษ ไทยสามารถผลิตและส่งออกได้

สถิติการนำเข้าและส่งออกเครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับการพิมพ์

เครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ในการพิมพ์จัดอยู่ในพิกัดศุลกากรที่ 84.42 และ 84.43 ดังนี้

พิกัด 84.42 เครื่องจักรและเครื่องอุปกรณ์สำหรับหล่อตัวพิมพ์ หรือเรียงพิมพ์สำหรับเตรียมหรือทำบล็อก เพลต ลูกกลิ้ง หรือองค์ประกอบอื่นๆ ที่ใช้ในการพิมพ์ รวมทั้งตัวพิมพ์ บล็อก เพลต ลูกกลิ้ง และองค์ประกอบอื่นๆ ที่ทำรอยพิมพ์แล้ว และบล็อก เพลต ลูกกลิ้งและหินพิมพ์ภาพที่ได้เตรียมไว้เพื่อการพิมพ์ แยกเป็นรายการย่อยๆ ได้แก่

- (1) เครื่องจักรสำหรับเรียงพิมพ์โดยวิธีใช้แสง

- (2) เครื่องจักรและเครื่องอุปกรณ์สำหรับเรียงพิมพ์โดยกรรมวิธีอื่นๆ หรือไม่มีอุปกรณ์หล่อตัวพิมพ์
- (3) เครื่องจักรและเครื่องอุปกรณ์อื่นๆ เช่น เครื่องจักรหล่อตัวพิมพ์
- (4) ส่วนประกอบของเครื่องจักรหรือเครื่องอุปกรณ์ข้างต้น เช่น ตัวพิมพ์ บล็อก เพลต ลูกกลิ้ง

พิกัด 84.43 เครื่องพิมพ์ใช้สำหรับการพิมพ์ โดยวิธีใช้ตัวพิมพ์ บล็อก เพลต ลูกกลิ้ง และองค์ประกอบอื่นๆ ที่ทำรอยพิมพ์แล้วตามประเภทที่ 84.42 เครื่องพิมพ์แบบอิงค์เจ็ต รวมทั้งเครื่องจักรที่ใช้ประกอบการพิมพ์ แยกเป็นรายการย่อยๆ ได้แก่

- (1) เครื่องพิมพ์ออฟเซต
- (2) เครื่องพิมพ์แบบเลตเตอร์เพรส
- (3) เครื่องพิมพ์แบบเฟล็กโซกราฟี
- (4) เครื่องพิมพ์แบบกราฟิเวียร์
- (5) เครื่องพิมพ์อื่นๆ เช่น อิงค์เจ็ต
- (6) เครื่องจักรที่ใช้ประกอบการพิมพ์

วารสารส่งเสริมการลงทุน

มูลค่าการนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการพิมพ์ พิกัดศุลกากร 84.42

หน่วย: ล้านบาท

ประเทศ	»,					
	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. ญี่ปุ่น	93.7	92.9	83.3	82.9	111.6	348.6
2. เยอรมนี	77.2	113.1	87.1	107.5	52.1	77.2
3. อิตาลี	6.7	30.7	44.5	90.6	64.3	35.8
4. ไต้หวัน	35.7	44.2	31.0	36.1	14.4	74.1
5. จีน	34.1	21.7	18.1	37.6	43.1	42.6
6. สหราชอาณาจักร	12.3	42.4	23.8	24.3	39.9	29.4
7. สหรัฐอเมริกา	22.9	46.8	80.0	40.9	27.8	17.6
8. สิงคโปร์	68.1	23.1	14.3	27.8	11.7	10.4
9. สเปน	13.4	26.2	35.9	24.5	17.9	5.1
10. เกาหลีใต้	3.2	13.9	6.5	7.3	3.2	4.5
11. อื่นๆ	70.4	60.3	82.3	40.4	119.5	93.3
รวม	437.7	515.3	506.8	519.9	505.4	738.5

ที่มา: Website ของกรมศุลกากร, 2553

มูลค่าการนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการพิมพ์ พิกัดศุลกากร 84.43

หน่วย: ล้านบาท

ประเทศ	»,					
	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. เยอรมนี	1,864.0	1,717.7	2,009.4	3,068.4	2,495.4	2,968.8
2. ญี่ปุ่น	867.6	1,482.8	1,996.7	1,221.5	1,639.3	1,399.6
3. จีน	35.5	84.4	48.5	290.8	412.2	565.9
4. ไต้หวัน	406.7	564.7	431.5	530.9	378.6	340.1
5. สหรัฐอเมริกา	189.8	243.9	355.9	425.9	382.4	342.2
6. สิงคโปร์	50.1	152.3	283.4	293.0	305.9	277.2
7. อิตาลี	184.9	87.4	286.8	241.5	318.6	195.2
8. สหราชอาณาจักร	84.3	164.0	273.7	228.5	221.1	238.6
9. สวิตเซอร์แลนด์	135.4	118.1	184.9	169.9	159.2	16.6
10. อิสราเอล	15.8	18.4	73.9	140.2	96.1	69.5
11. อื่นๆ	488.9	504.2	701.8	800.8	653.8	965.6
รวม	4,323.1	5,137.9	6,646.4	7,411.4	7,062.6	7,379.1

ที่มา: Website ของกรมศุลกากร, 2553

มูลค่าการส่งออกเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการพิมพ์ พิกัดศุลกากร 84.42

หน่วย: ล้านบาท

ประเทศ	»,					
	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. ไต้หวัน	4.6	4.6	8.9	39.0	44.7	56.7
2. จีน	7.5	19.5	33.0	53.3	28.1	37.6
3. ออสเตรเลีย	12.6	14.6	15.2	21.1	33.6	29.4
4. เยอรมนี	0.4	2.5	13.2	2.6	17.9	17.3
5. อินเดีย	9.6	2.9	46.1	5.2	15.3	9.8
6. มาเลเซีย	2.3	9.3	0.7	8.8	9.4	3.6
7. อินโดนีเซีย	3.8	3.6	1.9	9.7	5.2	6.0
8. ฮังการี	0.3	1.7	2.7	2.2	11.1	4.5
9. ปากีสถาน	0.1	1.6	0.4	3.9	4.6	2.8
10. สวิตเซอร์แลนด์	-	0.2	1.7	1.2	1.2	-
11. อื่นๆ	34.7	48.7	54.2	71.9	79.7	81.9
รวม	75.9	109.1	177.9	218.9	250.9	249.6

ที่มา: Website ของกรมศุลกากร, 2553

มูลค่าการส่งออกเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการพิมพ์ พิกัดศุลกากร 84.43

หน่วย: ล้านบาท

ประเทศ	»,					
	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. ญี่ปุ่น	295.3	653.3	490.7	529.7	592.9	1,083.2
2. สหรัฐอเมริกา	362.4	883.1	562.1	144.7	254.1	947.2
3. มาเลเซีย	429.2	527.6	438.1	408.2	401.0	297.4
4. ฮังการี	3.3	56.9	61.9	116.3	561.6	392.8
5. สหราชอาณาจักร	452.1	755.3	1,942.3	254.3	281.4	191.4
6. สิงคโปร์	31.1	23.2	47.4	109.8	141.3	168.8
7. จีน	5.8	7.2	55.9	37.4	70.4	222.9
8. เยอรมนี	200.9	74.5	15.2	34.4	43.6	31.4
9. ไต้หวัน	2.6	1.6	9.4	9.9	11.0	15.3
10. เวียดนาม	29.9	8.4	23.8	10.1	21.9	30.1
11. อื่นๆ	95.1	107.7	271.8	107.2	332.6	230.6
รวม	1,907.5	3,098.7	3,918.6	1,761.8	2,711.8	3,611.4

ที่มา: Website ของกรมศุลกากร, 2553

การให้การส่งเสริมการลงทุน ในกิจการผลิตเครื่องจักร และอุปกรณ์สำหรับการพิมพ์

การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ เป็น กิจการที่บีโอไอสนับสนุนมาอย่างต่อเนื่องกว่า 40 ปี ตั้งแต่แรกมีพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน โดยการให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่โครงการที่ได้รับการส่งเสริมฯ และยัง

จัดกิจกรรมเพื่อชักจูงการลงทุน ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุน เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ทั้งนี้ การผลิตเครื่องจักร และอุปกรณ์สำหรับการพิมพ์ ได้ให้การ ส่งเสริมฯ ในประเภท 4.2 กิจการผลิต เครื่องจักร อุปกรณ์และชิ้นส่วน

จากฐานข้อมูลของบีโอไอ ณ เดือน ตุลาคม 2553 การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์

สำหรับการพิมพ์ มีผู้ได้รับการส่งเสริมฯ 10 โครงการ มีกำลังผลิตชิ้นส่วนประกอบ ของเครื่องจักร สำหรับงานพิมพ์รวมประมาณ 200,000 ชุดต่อปี

การผลิตเครื่องจักรและ
อุปกรณ์เป็นกิจการที่บีโอไอ
สนับสนุนมาอย่างต่อเนื่อง
โดยการให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ
และจัดกิจกรรม
เพื่อชักจูงการลงทุน

ส่วนใหญ่เป็นการผลิตชิ้นส่วนประกอบ ของเครื่องจักร สำหรับงานพิมพ์บรรจุภัณฑ์ และสิ่งพิมพ์ ประเภทกระดาษ หนังสือพิมพ์ และวอลล์เปเปอร์ เช่น ลูกกลิ้ง และส่วนประกอบสำหรับพิมพ์หรืออัดลาย (PRINTING ROLLERS, EMBOSING DIES และ ANVIL ROLLERS) และแม่พิมพ์ตัดทั้ง แบบลูกกลิ้งและแบบแผ่น (CUTTING ROLLERS AND CUTTING PLATE)

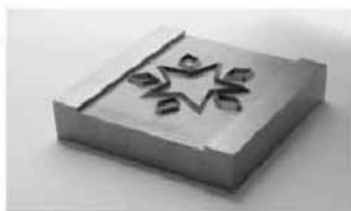
นอกจากนี้ยังมีการผลิตอุปกรณ์สำหรับ เครื่องผลิตกระดาษ เช่น FILTER CONVEYOR และ DEWATERING BLADES ซึ่งเป็นอุปกรณ์ ในระบบแยกน้ำ (DEWATERING) ออกจาก กระดาษและเยื่อกระดาษ

โดยทั้งการผลิตชิ้นส่วนประกอบของ เครื่องจักร สำหรับงานพิมพ์บรรจุภัณฑ์และ สิ่งพิมพ์ และเครื่องจักรสำหรับผลิตกระดาษ เป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายให้ลูกค้าภายใน ประเทศและทดแทนการนำเข้าประมาณ ร้อยละ 70 ส่วนที่เหลือเป็นการส่งออก ไปจำหน่ายต่างประเทศ โดยเฉพาะในภูมิภาค เอเชียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นหลัก

สำหรับเครื่องจักรครบชุดสำเร็จรูปที่ ผ่านมานั้น ได้รับการส่งเสริมฯ มีเฉพาะ การผลิตเครื่องพิมพ์แบบสกรีน เช่น SCREEN

1. Cutting Die

2. Embossing Die

3. Anvil Roller

PRINTING MACHINES และ CD PRINTING MACHINES เป็นต้น

มาตรการส่งเสริมการลงทุน

มาตรการส่งเสริมการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับการพิมพ์ในปัจจุบัน ได้แก่

1. ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 10/2552 เรื่อง ประเภท ขนาด และเงื่อนไขของกิจการที่ให้การส่งเสริมการลงทุน

ตามประกาศดังกล่าว กำหนดให้การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับการพิมพ์ เป็นกิจการที่สามารถให้การส่งเสริมได้ในประเภท 4.2 กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ โดยเป็นกิจการที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ จะได้รับสิทธิและประโยชน์ดังนี้

- ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรทุกเขต
 - ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปีทุกเขต
 - สิทธิและประโยชน์อื่นที่ได้รับตามหลักเกณฑ์ ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2543 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2543
 - 2. ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ 4/2546 ลงวันที่ 23 กันยายน 2546 เรื่อง นโยบายส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมการพิมพ์
- ให้กิจการที่เกี่ยวข้องกับการพิมพ์ที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมการพิมพ์ หรือเขตอุตสาหกรรมการพิมพ์ ที่ได้รับการส่งเสริม ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้
- ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรไม่ว่าจะตั้งอยู่ในเขตใด

- หากตั้งในเขต 1 จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 5 ปี
- หากตั้งในเขต 2 จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 7 ปี
- หากตั้งในเขต 3 จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี
- สิทธิและประโยชน์อื่น ให้ได้รับตามหลักเกณฑ์ ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2543 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2543

3. ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2553 ลงวันที่ 5 มกราคม 2553 เรื่อง นโยบายส่งเสริมการลงทุนแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับการพิมพ์ ประเภทย่อยที่ 4.2.4 กิจการผลิตหรือซ่อมแซมแม่พิมพ์ เป็นหนึ่งประเภทกิจการที่สามารถพิจารณาให้การส่งเสริมฯ ในการประกอบธุรกิจ SMEs โดยจัดเป็นกิจการที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อประเทศเป็นพิเศษ จะได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรไม่ว่าจะตั้งอยู่ในเขตใด
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปีไม่ว่าจะตั้งอยู่ในเขตใด โดยไม่กำหนดสัดส่วนการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล
- สิทธิและประโยชน์อื่น ให้ได้รับตามหลักเกณฑ์ ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2543 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2543

ทั้งนี้ มีเงื่อนไข ดังนี้

- จะต้องมิขนาดการลงทุนไม่น้อยกว่า 500,000 บาท ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน
- จะต้องมิคนไทยถือหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 51 ของทุนจดทะเบียน
- มีอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนไม่เกิน 3 / 1

- อนุญาตให้นำเครื่องจักรใช้แล้วในประเทศ มาใช้ในโครงการที่ขอรับการส่งเสริมฯ ได้มีมูลค่าไม่เกิน 10 ล้านบาท และจะต้องลงทุนเครื่องจักรใหม่มีมูลค่าไม่น้อยกว่า 1 ใน 4 ของมูลค่าเครื่องจักรใช้แล้ว
- โครงการที่ขอรับการส่งเสริมฯ แต่ละโครงการ จะต้องมีการลงทุนไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียนไม่เกิน 20 ล้านบาท แต่เมื่อรวมทั้งกิจการแล้ว จะต้องมียุทธศาสตร์การวิจัยและพัฒนา หรือขนาดการลงทุนไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียนไม่เกิน 200 ล้านบาท
- จะต้องยื่นขอรับการส่งเสริมฯ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2554

4. ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 2/2553 ลงวันที่ 23 เมษายน 2553 เรื่อง การส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

กิจการผลิตหรือซ่อมแซมแม่พิมพ์เป็นหนึ่งในประเภทกิจการในกลุ่มที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ตามเกณฑ์ของประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 2/2553 ลงวันที่ 23 เมษายน 2553 เรื่อง การส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน จะได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรทุกเขต
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี โดยไม่กำหนดสัดส่วนการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลทุกเขต
- สิทธิและประโยชน์ในเขตส่งเสริมการลงทุน ตามมาตรา 35 (1), 35 (2) และ 35 (3)

อุตสาหกรรมการพิมพ์ยังขาดผู้ผลิตเครื่องจักรเทคโนโลยีขั้นสูง

จากสิทธิและประโยชน์ของบีไอโอ จะเห็นได้ว่าการผลิตอุตสาหกรรมการพิมพ์

ไม่ว่าจะเป็นการผลิตตั้งแต่เริ่มแรกของอุตสาหกรรม คือ การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ ถึงขั้นตอนการพิมพ์ก็ตาม ได้มีมาตรการสนับสนุน ช่วยเหลือ ไว้ครบถ้วน ซึ่งอุตสาหกรรมการพิมพ์ในประเทศ มีผู้ผลิตครบตั้งแต่ขั้นตอนก่อนการพิมพ์ เช่น การออกแบบ ขั้นตอนการผลิต (การพิมพ์และลงเทคนิคพิเศษต่างๆ) และขั้นตอนหลังการพิมพ์ ซึ่งได้แก่ การรวม การเข้าเล่ม ตลอดจนไปจนถึงการจัดจำหน่าย ความสะดวกในการส่งออก ทั้งหมดดังกล่าวข้างต้น นับได้ว่าไทยยังมีศักยภาพในการผลิตในอุตสาหกรรมนี้

แม้ว่าอุตสาหกรรมการพิมพ์
จะพัฒนาไปมาก
แต่เครื่องจักรที่ใช้เทคโนโลยี
ในระดับสูงในประเทศ
ยังไม่ได้รับการพัฒนา

หากเมื่อนับรวมกับมาตรการส่งเสริมการลงทุนข้างต้น จะเห็นได้ว่าไทยยังมีโอกาสในการเป็นศูนย์กลางการผลิตในอุตสาหกรรมนี้ได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอุตสาหกรรมการพิมพ์จะพัฒนาไปมาก แต่เครื่องจักร

ที่ใช้เทคโนโลยีในระดับสูงในประเทศ ยังไม่ได้รับการพัฒนา และยังขาดผู้ประกอบการที่มีความรู้ด้านวิศวกรรมการผลิตในเครื่องจักรสั่งพิมพ์อยู่ จึงยังเป็นช่องทางที่จะให้ผู้ประกอบการที่มีความพร้อมดังกล่าวมองเห็นช่องว่างและโอกาสที่ไทยยังมีความต้องการเครื่องจักรและอุปกรณ์เพื่อเติมเต็มในส่วนของการผลิตต้นน้ำของอุตสาหกรรมการพิมพ์

โดยหากผู้ประกอบการต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อขอรับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการใดมาตรการหนึ่ง สามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ ศูนย์บริการลงทุน โทร. 0 2553 8111 โทรสาร 0 2553 8222 อีเมล : head@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boi.go.th

สำนักพิมพ์

กับขั้นตอนการดำเนินธุรกิจหนังสือ

อุตสาหกรรมสร้างสรรค์

การดำเนินธุรกิจสำนักพิมพ์มีขั้นตอนมากมาย ตั้งแต่หานักเขียน การแต่งต้นฉบับบรรณาธิการ การจัดพิมพ์ และการวางจำหน่าย

ปัจจุบันศูนย์กลางธุรกิจสำนักพิมพ์ของโลกจะตั้งอยู่ในมหานครขนาดใหญ่ เช่น นครนิวยอร์ก กรุงลอนดอน ฯลฯ โดยรัฐบาลหลายประเทศได้ให้ความสนใจแก่กิจการสำนักพิมพ์ (Publisher) เนื่องจากถือว่าเป็นกิจการที่นำเสนอความรู้ให้แก่ประชาชนและมีมูลค่าเพิ่มสูง เป็นต้นว่า รัฐบาลสหราชอาณาจักรถือว่าสำนักพิมพ์เป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจสร้างสรรค์ (Creative

แม้ธุรกิจสำนักพิมพ์ และอุตสาหกรรมการพิมพ์ มีความสำคัญอย่างใกล้ชิด แต่รูปแบบของธุรกิจสำนักพิมพ์ แตกต่างจากธุรกิจการพิมพ์มาก

Sector) ซึ่งประกอบด้วย แฟชั่น ดนตรี ภาพยนตร์ โฆษณา ศิลปะ สถาปัตยกรรม สำนักพิมพ์ ฯลฯ

แม้ธุรกิจสำนักพิมพ์และอุตสาหกรรมการพิมพ์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด แต่รูปแบบของธุรกิจสำนักพิมพ์แตกต่างจากธุรกิจการพิมพ์มาก ขณะที่ธุรกิจการพิมพ์มีลักษณะที่ใช้ทุนเข้มข้น (Capital Intensive) โดยปัจจัยสำคัญในการแข่งขันอยู่ที่เครื่องจักรและเทคโนโลยีที่ทันสมัย

แต่ธุรกิจสำนักพิมพ์กลับตรงกันข้าม เป็นธุรกิจที่ใช้ทุนในลักษณะเครื่องจักรและอุปกรณ์ค่อนข้างน้อย แต่ใช้ความรู้และความคิดสร้างสรรค์สูงมาก โดยจะต้องพยายามจัดพิมพ์หนังสือที่สนองความ

บรรยากาศการปฏิบัติงานของหนังสือพิมพ์อาซาฮิซันบุนของญี่ปุ่น เมื่อประมาณ 20 ปีมาแล้ว

วารสารส่งเสริมการตลาด

ต้องการของตลาด ต้องมีความเชี่ยวชาญด้านการตลาดและการโฆษณาประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้ จะต้องพัฒนาเครือข่ายเชื่อมโยงกับบรรดานักเขียนคนสำคัญ เพื่อตีพิมพ์ผลงานของนักเขียนนั้นๆ

อนึ่ง เดิมธุรกิจสำนักพิมพ์จะครอบคลุมการจำหน่ายหนังสือด้วย แต่ในช่วงศตวรรษที่ 19 ได้มีแนวโน้มแยกจากกัน โดยกิจกรรมจำหน่ายหนังสือจะเป็นของบริษัทรับจำหน่าย ซึ่งต้องจัดส่งไปยังร้านหนังสือที่มีจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันร้านหนังสือได้เป็นเครือข่ายร้านขนาดใหญ่ เช่น Barn & Noble, Borders ฯลฯ ทำให้สำนักพิมพ์มีแนวโน้มจะติดต่อดirectกับร้านหนังสืออีกครั้งหนึ่ง

กลักรองงานเขียนเพื่อตีพิมพ์

รูปแบบการเขียนหนังสือเพื่อตีพิมพ์สามารถจำแนกออกเป็นรูปแบบต่างๆ ดังนี้

รูปแบบแรก เป็นการเขียนโดยพนักงานของสำนักพิมพ์เอง เป็นรูปแบบที่มีน้อยมาก ยกเว้นกรณีของหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะมีนักเขียนของตนเองจำนวนมาก เนื่องจากจำเป็นต้องทำงานแข่งกับเวลา อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันธุรกิจหนังสือพิมพ์เผชิญกับปัญหายอดขายลดลงมาก จึงพยายามลดจำนวนพนักงานประจำลงเพื่อลดต้นทุนคงที่

รูปแบบที่สอง รับผลงานการเขียนของบุคคลภายนอกมาตีพิมพ์ โดยเฉพาะกรณีของหนังสือ ส่วนใหญ่จะเขียนโดยนักเขียนอื่นที่ไม่ใช่พนักงานของสำนักพิมพ์ ที่มาติดต่อกับสำนักพิมพ์เพื่อขอตีพิมพ์ สำหรับนักเขียนที่มีชื่อเสียง จะจ้างตัวแทนที่เรียกว่า Literary Agent ในการเจรจากับสำนักพิมพ์ต่างๆ ในการจัดพิมพ์ โดยนักเขียนจะจ่ายผลตอบแทนร้อยละ 10 - 15 จากรายได้ที่ตนได้รับ เป็นค่าตอบแทนให้แก่ายหน้า

กรณีนักเขียนที่ไม่มีชื่อเสียง จะส่งผลงานไปยังสำนักพิมพ์ต่างๆ เพื่อเสนอให้ตีพิมพ์ ซึ่งสำนักพิมพ์จะมีทีมงานอ่านงาน

นั้นๆ เพื่อประเมินในประเด็นต่างๆ เช่น คุณภาพของงาน โอกาสทางการตลาด ฯลฯ หากประเมินแล้วเห็นว่าเหมาะสม ก็จะไปดำเนินการจัดพิมพ์เผยแพร่ต่อไป โดยมีโอกาสไม่สูงนักที่สำนักพิมพ์จะตกลงจัดพิมพ์ หากไม่จัดพิมพ์ ก็จะจัดส่งต้นฉบับกลับคืนไปยังนักเขียน

บางครั้งสำนักงานพิมพ์จะไม่รับต้นฉบับจากนักเขียนที่ไม่มีชื่อเสียงโดยตรง เนื่องจากเห็นว่ามิได้ส่งมาจำนวนมาก ทำให้เป็นภาระในการอ่าน โดยจะให้นักเขียนส่งผ่าน Literary Agent ที่จะรับภาระในการอ่าน หาก Literary Agent เห็นชอบด้วยกับงานเขียนนั้นๆ ถึงจะรับเป็นตัวแทนมาเจรจากับสำนักพิมพ์

รูปแบบที่สาม บรรณาธิการของสำนักพิมพ์เห็นว่ามิได้มีประเด็นที่น่าสนใจแล้วไปติดต่อกับนักเขียนให้เขียนเรื่องราวดังกล่าว

รูปแบบที่สี่ เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นต้นว่า ผู้นำประเทศ นักธุรกิจที่มีชื่อเสียง ดาราภาพยนตร์ นักร้อง ฯลฯ บรรณาธิการจะไปติดต่อเพื่อขอให้เขียนหนังสืออัตชีวประวัติ กลยุทธ์การดำเนินธุรกิจ ฯลฯ โดยหากไม่มีเวลาเขียนหรือไม่มีทักษะในการเขียน ก็จะช่วยเหลือโดยการส่งนักเขียนมาช่วยเขียนและเรียบเรียงข้อมูล

เจรจากับผู้เขียนหนังสือ

หากสำนักพิมพ์ตกลงจะจัดพิมพ์ ก็จะทำการเจรจากับผู้เขียนหรือตัวแทนของผู้เขียนในรายละเอียดในประเด็นต่างๆ

ค่าตอบแทนกรณีย์สิน
ทางปัญญา ปกติจะจ่ายเงิน
ค่าลิขสิทธิ์ ประมาณ
ร้อยละ 10 - 15
ของราคาปกของหนังสือ

Pearl Buck นักเขียนนวนิยายของสหรัฐฯ ที่มีชื่อเสียงในอดีต โดยผลงานที่มีชื่อเสียงมาก คือ นวนิยายเรื่อง The Good Earth ตีพิมพ์เมื่อปี 2474 และได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมเมื่อปี 2481

ประการแรก ค่าตอบแทนสินทรัพย์ทางปัญญา ปกติจะจ่ายเงินค่าลิขสิทธิ์ประมาณร้อยละ 10 - 15 ของราคาปกของหนังสือ โดยจะจ่ายเงินล่วงหน้าให้ประมาณ 1 ใน 3 ของจำนวนหนังสือที่จะจัดพิมพ์จำหน่าย

กรณีที่เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง จะได้รับเงินล่วงหน้าเป็นสัดส่วนมากกว่านี้ ซึ่งนับเป็นปัญหาใหญ่สำหรับสำนักพิมพ์ เนื่องจากผู้เขียนจะได้รับเงินจำนวนมาก แม้ประสบความสำเร็จจำหน่ายหนังสือจำนวนมาก แต่สำนักพิมพ์จะได้รับกำไรค่อนข้างน้อย

อนึ่ง นักเขียนบางคน โดยเฉพาะนักเขียนที่มีชื่อเสียง จะขายลิขสิทธิ์ในรูปหนังสือแก่นักพิมพ์ แยกต่างหากจากลิขสิทธิ์ในการนำเนื้อหาไปสร้างภาพยนตร์ ซึ่งจะไปจำหน่ายแก่ผู้สร้างภาพยนตร์

ประการที่สอง บางครั้งผลงานเขียนยังไม่เป็นน่าพอใจ สำนักพิมพ์อาจจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้เขียนต้องไปปรับปรุงต้นฉบับให้ดีขึ้นก่อนจึงจะจัดพิมพ์ เป็นต้นว่าปรับปรุงด้านสำนวนการเขียนหรือปรับปรุงเนื้อหาในรายละเอียด

แต่งตั้งบรรณาธิการ

เมื่อบรรณาธิการเห็นชอบกับต้นฉบับแล้ว จากนั้นสำนักพิมพ์จะแต่งตั้งบุคลากรของตนเองหรือที่จ้างมาพิเศษเพื่อเป็น Copy Editor เพื่อให้บรรณาธิการปรับปรุงต้นฉบับในรายละเอียดอีกครั้งหนึ่ง โดยดำเนินการในด้านต่างๆ เป็นต้นว่า

ประการแรก ตรวจสอบและปรับปรุงสำนวนการเขียน การปรับปรุงชื่อของหนังสือ ชื่อเรื่องของแต่ละบทในหนังสือ ฯลฯ นอกจากนี้ ต้องตรวจสอบความถูกต้องของภาษาทั้งการสะกดและไวยากรณ์ ซึ่งเดิมเป็นภาระมาก แต่ปัจจุบันจะมีคอมพิวเตอร์ช่วยตรวจสอบให้

ประการที่สอง ตรวจสอบว่ามีข้อความที่จะหมิ่นประมาทบุคคลอื่น ที่จะทำให้นตนเองถูกฟ้องร้องหรือไม่ เนื่องจากแม้ไม่ได้เขียนข้อความที่หมิ่นประมาทด้วยตนเอง แต่สำนักพิมพ์จะต้องร่วมรับผิดชอบค่าเสียหายกรณีถูกฟ้องร้องด้วย

ประการที่สาม บางสำนักพิมพ์ยังมีบุคคลที่เรียกว่า Fact Checkers เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อเท็จจริงที่กล่าวอ้างถึงในหนังสือ โดยเฉพาะกรณีที่ไม่ได้เป็นหนังสือนวนิยาย

จัดพิมพ์เป็นปกอ่อนและปกแข็ง

เมื่อได้ต้นฉบับสมบูรณ์แล้ว จะมอบให้บุคลากรของตนเอง หรือบุคคลภายนอกเรียกในชื่อว่า Freelance Designers ทำการออกแบบหนังสือ คัดเลือกภาพประกอบ ออกแบบปก เลือกประเภทกระดาษ ตัวอักษร ตลอดจนกำหนดรูปเล่ม วิธีการเย็บสันหนังสือ จากนั้น จึงจัดเรียงหน้าหนังสือด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เช่น โปรแกรม Publishing, PageMaker, Photoshop ฯลฯ จากนั้นจะตรวจปฏิรูปและนำอาร์ตเวิร์กที่ได้นั้นส่งต่อไปโรงพิมพ์เพื่อจัดพิมพ์ต่อไป

สำหรับการจำหน่ายหนังสือปกตีแล้ว จะพิมพ์ออกในรูปหนังสือปกแข็งก่อน โดยจำหน่ายในราคาสูง เมื่อวางจำหน่ายระยะหนึ่งจากนั้นจะวางจำหน่ายในรูปปกอ่อนในราคาต่ำกว่า แต่ปัจจุบันมีปัญหาวางจำหน่ายหนังสือปกแข็งที่วางขายมากกว่าครึ่ง จะส่งกลับคืนมายังสำนักพิมพ์เนื่องจากขายไม่ได้

เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงมีแนวโน้มใหม่ว่ากรณีหนังสือที่เขียน โดยนักเขียนที่ไม่มีชื่อเสียงหรือนักเขียนหน้าใหม่ สำนักพิมพ์จะวางจำหน่ายเริ่มแรกในรูปหนังสือปกอ่อนไปเลย หรือเรียกว่า Paperback Originals ซึ่งมีข้อดี คือ เป็นหนังสือราคาถูกตั้งแต่เริ่มต้น แม้หนังสือจำหน่ายไม่หมด ร้านหนังสือก็ยังสนใจที่จะเก็บบางส่วนเอาไว้ในชั้นจำหน่าย ไม่ส่งคืนให้สำนักพิมพ์ทั้งหมด เหมือนกับกรณีหนังสือปกแข็ง

สำหรับการจำหน่ายหนังสือปกตีแล้ว จะพิมพ์ออกในรูปหนังสือปกแข็งก่อน เมื่อวางจำหน่ายระยะหนึ่งจากนั้นจะวางจำหน่ายในรูปปกอ่อน ในราคาต่ำกว่า

อย่างไรก็ตาม มีผู้ไม่ค่อยเห็นด้วยนักเนื่องจากจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของนักเขียนคนนั้นๆ ว่าเป็นนักเขียนไม่มีชื่อเสียง นอกจากนี้ ยังส่งผลทำให้รายได้ของนักเขียนลดลง กล่าวคือ ในสหรัฐอเมริกา กรณีหนังสือปกแข็ง ผู้เขียนจะได้รับส่วนแบ่งมากกว่า คือ ประมาณร้อยละ 15 ของราคาปก ขณะที่หนังสือปกอ่อน ผู้เขียนจะได้รับเพียงร้อยละ 7.5 ของราคาปก

ขายหนังสือผ่านช่องทางต่างๆ

จากนั้นสำนักพิมพ์จะจำหน่ายหนังสือผ่านช่องทางต่างๆ เป็นต้นว่า กรณีหนังสือปกแข็งราคาปก 27.95 เหรียญสหรัฐฯ ซึ่ง

กิจการสำนักพิมพ์มีกำไร
ไม่มากมายอย่างที่คิด เพียงแค่
ร้อยละ 15 ของราคาปก
ซึ่งจะต้องคุ้มค่ากับรายจ่ายต่างๆ
เช่น ค่าบุคลากร ค่าเช่าสำนักงาน
ค่าดอกเบีย ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

สำนักพิมพ์จะส่งไปยังผู้ค้าปลีกในราคา
ประมาณ 12.97 เหรียญสหรัฐฯ ส่วนผู้ขาย
ปลีกจะจำหน่ายในราคาแตกต่างกันไป เช่น
ห้างวอลล์มาร์ทซึ่งเน้นจำหน่ายสินค้าราคาถูก
อาจจะจำหน่ายในราคา 16.50 เหรียญสหรัฐฯ
โดยลดจากราคาปกร้อยละ 40 ขณะที่
ร้านหนังสืออาจจะจำหน่ายในราคาปก คือ
27.95 เหรียญสหรัฐฯ

อนึ่ง กิจการสำนักพิมพ์มีกำไรไม่
มากมายอย่างที่คิด เป็นต้นว่า กรณีหนังสือ
ปกแข็ง สำนักพิมพ์จะได้รับเงินส่วนแบ่ง
ประมาณร้อยละ 50 ของราคาปกของหนังสือ
จากนั้นจะแบ่งให้ผู้เขียนในรูปแบบค่าลิขสิทธิ์
ประมาณร้อยละ 15 โดยสำนักพิมพ์ได้รับ
ร้อยละ 35 ซึ่งในจำนวนนี้จะนำไปจ่ายเป็น
ค่าพิมพ์ ค่ากระจายสินค้า ค่าการตลาด
ฯลฯ ร้อยละ 20 และเหลือให้สำนักพิมพ์จริง ๆ
เพียงแค่อ้อยู่ร้อยละ 15 ของราคาปก ซึ่งจะต้อง
คุ้มค่ากับรายจ่ายต่างๆ เช่น ค่าบุคลากร
ค่าเช่าสำนักงาน ค่าดอกเบีย ค่าใช้จ่าย
เบ็ดเตล็ด ฯลฯ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของธุรกิจสำนักพิมพ์

คุณริสรวล อร่ามเจริญ นายกสมมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่ง
ประเทศไทย ประมาณการว่าในปี 2552 มี
มูลค่า 18,800 ล้านบาท เติบโตขึ้นร้อยละ 1
จากมูลค่าในตลอดรวม 18,600 ล้านบาท
ในปี 2551 พร้อมตั้งข้อสังเกตว่าสำนักพิมพ์
เป็นธุรกิจที่เข้าง่าย-ออกง่าย ซึ่งผู้ประกอบการ
ธุรกิจสำนักพิมพ์ในไทยเป็นคนรักใน
วิชาชีพนี้ แม้บางคนเพิ่งเริ่มต้นทำธุรกิจ
ไม่นาน แต่หากเห็นช่องทางตลาดและ
สามารถวางระบบแล้ว ธุรกิจก็สามารถ
เติบโตได้อย่างรวดเร็ว

คุณริสรวลได้กล่าวเพิ่มเติมว่าจากการ
สำรวจในปี 2552 พบว่ามีจำนวนหนังสือ
ออกใหม่ทั้งหมด 13,607 หัวเรื่อง คิดเป็น
จำนวนเฉลี่ย 37.3 หัวเรื่องต่อวัน มีกำลังซื้อ
หนังสือต่อคนต่อปีประมาณ 296.55 บาท
เมื่อเทียบกับอัตราการใช้จ่ายเงินซื้อหนังสือ
ต่อรายได้ของคนไทย คิดเป็นสัดส่วนเพียง
ร้อยละ 0.22 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก
จนอาจกล่าวได้ว่าคนไทยยังไม่ให้ความสำคัญ
กับการลงทุนด้านอาหารสมองเท่าไรนัก

ส่วนสำนักพิมพ์มีทั้งขนาดเล็ก ขนาด
กลาง และขนาดใหญ่ จำนวนมากกว่า 300
บริษัท บางบริษัทมีมากกว่า 1 สำนักพิมพ์
เป็นต้นว่า กลุ่มอัมรินทร์มีมากถึง 14
สำนักพิมพ์ ดังนั้น ความสำเร็จในธุรกิจนี้จึง

ไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเคล็ดลับแห่งความสำเร็จ
สามารถสรุปได้ ดังนี้

นักเขียน เป็นผู้มีชื่อเสียงติดตลาด
ดังนั้น สำนักพิมพ์จะต้องมีเครือข่ายเข้าถึง
นักเขียนเหล่านี้ให้มาเขียนหนังสือให้กับ
ตนเอง

เนื้อหาของหนังสือ จะต้องมีความภาพ
และสอดคล้องกับความต้องการของตลาด
โดยจะต้องพยายามไม่เป็นเนื้อหาที่ซ้ำหรือ
คล้ายคลึงกับหนังสืออื่นๆ ซึ่งวางจำหน่าย
ก่อนหน้านี้ และตลาดอิ่มตัวไปแล้ว

บรรณาธิการ เป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่
เป็นตัวเชื่อมระหว่างนักเขียนกับผู้อ่าน
วิเคราะห์ว่านักเขียนได้ถ่ายทอดสิ่งที่
ต้องการเขียนออกมาได้ครบถ้วนหรือไม่
และผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่นักเขียนถ่ายทอด
ออกมามากน้อยเพียงใด ดังนั้น บรรณาธิการ
ที่ดีจะสามารถพัฒนางานเขียนให้มีคุณภาพ
เหมาะสมยิ่งขึ้น

ปกหนังสือมีส่วนสำคัญ
อย่างมากที่จะจูงใจทำให้
ผู้อ่านตัดสินใจซื้อหนังสือ

การออกแบบรูปเล่มของหนังสือ ขนาด
ของหนังสือที่ได้รับความนิยมสูงสุดใน
ประเทศไทย คือ ขนาดพ็อกเก็ตบุ๊ก (5 X
7 ½ นิ้ว) รองลงมา คือขนาด 8 หน้ายก
(7 ½ X 10 ¼ นิ้ว) และขนาด A4 (8 ¼ X
11 ¼ นิ้ว) ตามลำดับ สำหรับชนิดของปก
หนังสือ ผู้อ่านโดยส่วนใหญ่จะเลือกซื้อ
หนังสือปกอ่อนซึ่งมีราคาถูก

ปัจจัยสำคัญ คือ การออกแบบหนังสือ
ให้เห็นแล้วอยากอ่าน โดยคุณปานบัว
บุญปาน บรรณาธิการบริหาร สำนักพิมพ์
มติชน กล่าวว่าบางครั้งการเปลี่ยนหน้าปก
เพียงนิดเดียวก็เปลี่ยนภาพลักษณ์ของ

อัตราการใช้จ่ายเงินซื้อ
หนังสือต่อรายได้ของคนไทย
คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.22
ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก
อาจกล่าวได้ว่าคนไทยยังไม่ให้
ความสำคัญกับการลงทุน
ด้านอาหารสมองเท่าไรนัก

การสาธิตการออกแบบหนังสือในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติเมื่อเดือนตุลาคม 2553

สินค้าไปเลย ส่วนคุณณัด ไทยปิ่นณรงค์ ผู้ช่วยกรรมการสายงานค้าปลีกของบริษัท อัมรินทร์ ก็ได้ให้ทัศนะเช่นเดียวกันว่าปกหนังสือมีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะจูงใจทำให้ผู้อ่านตัดสินใจซื้อ

ยิ่งไปกว่านั้น กรณีที่หนังสือถูกจัดวางให้โชว์เฉพาะสันปก ก็ต้องเน้นออกแบบสันปกเพื่อให้ดูโดดเด่น เช่น ใช้สีสดๆ บริเวณสันปก ผู้อ่านบางคนจะซื้อหนังสือหรือไม่ซื้อก็อ่านที่ปกหลังก่อน เพราะไม่มีเวลาจะอ่านเนื้อหา ด้านใน ก็ต้องเน้นเนื้อหาในปกหลังให้ดูโดดเด่นเช่นเดียวกัน

สำหรับยอดพิมพ์หนังสือปกตีทั่วไปของไทย โดยปกตีมีจำนวนเพียงครั้งละประมาณ 2,000-3,000 เล่ม ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนประชากร ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยอ่านหนังสือค่อนข้างน้อย ในอนาคตหากตลาดหนังสือของไทยเติบโตขึ้น จะเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย ทั้งนักเขียนจะได้ค่าลิขสิทธิ์เพิ่มมากขึ้น สำนักพิมพ์มีรายได้มากขึ้น และโรงพิมพ์ก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน

การประชาสัมพันธ์ ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนหนังสือให้ขายได้เช่นกัน อาทิ การเปิดช่องทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ การออกงานแสดงหนังสือ การส่งข้อมูลไปยังฐานสมาชิกที่ถือเป็นการเจาะกลุ่มลูกค้า

วารสารส่งเสริมการตลาด

ในอนาคตธุรกิจสำนักพิมพ์ยังต้องปรับตัวเข้ากับแนวโน้มใหม่ คือ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ อย่าไปกลัวกับกระแสเทคโนโลยีใหม่ โดยมีหลายสำนักพิมพ์ที่เติบโตมาจากเว็บไซต์ มีฐานลูกค้าเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์หลายพันรายต่อวัน ดังนั้น จะต้องเตรียมรับมือ

มากขึ้น หรือแม้กระทั่งทำที่คั่นหนังสือ แจกจ่ายล่องหน้า นับเป็นมาตรการที่จะกระตุ้นการจำหน่ายได้ด้วย

ช่องทางการจัดจำหน่าย นายศิริโรจน์ ด้านสมสถิต กรรมการผู้จัดการ บริษัทสำนักพิมพ์ห้องเรียน จำกัด ได้เคยให้ทัศนะว่าผู้เริ่มต้นทำธุรกิจสำนักพิมพ์ไม่ควรจัดจำหน่ายเอง โดยควรจะมีผู้จัดจำหน่ายให้เพื่อความสะดวกและไม่เปลืองค่าใช้จ่ายมากนัก มิฉะนั้น หากติดต่อเองในแต่ละร้าน จะยุ่งยากและลำบากมาก แต่เมื่อกิจการเติบโตแล้ว จึงค่อยพิจารณาถึงความเหมาะสมว่าจะจำหน่ายเองหรือไม่

ในอนาคตธุรกิจสำนักพิมพ์ยังต้องปรับตัวเข้ากับแนวโน้มใหม่ คือ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยคุณธีรสรพลได้ให้ทัศนะว่าเมื่อใดก็ตามที่ยึดติดว่าจะเป็นสำนักพิมพ์

แบบมีกระดาษเป็นพื้นฐาน ต้องเป็นหนังสืออย่างเดียว เราก็จะติดกับปัญหา เราไม่สามารถสวนกระแสเทคโนโลยีได้ เพียงแต่จะเกิดขึ้นเร็วหรือช้าเท่านั้น

แนวทางสำคัญ คือ สำนักพิมพ์อย่าไปกลัวกับกระแสเทคโนโลยีใหม่ โดยมีหลายสำนักพิมพ์ที่เติบโตมาจากเว็บไซต์ มีฐานลูกค้าเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์หลายพันรายต่อวัน ดังนั้น จะต้องเตรียมรับมือ โดยคุณธีรสรพลเชื่อว่าหนังสือบางประเภทบางกลุ่มหนังสือก็อาจจะเหมาะสมกับความเป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ขณะเดียวกันบางประเภทก็จะไม่เหมาะที่จะเป็นอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้น จะต้องศึกษาทำความเข้าใจและใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

ธุรกิจสำนักพิมพ์ของโลก

กับความท้าทายในยุคดิจิทัล

ธุรกิจสำนักพิมพ์นับเป็นอุตสาหกรรมแห่งความคิดสร้างสรรค์ แต่ปัจจุบันได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างการดำเนินงานอย่างมาก จากเดิมที่เป็นธุรกิจอิสระเปลี่ยนมาเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านสื่อ และในอนาคตจะพัฒนาจากสื่อที่เป็นกระดาษไปสู่สื่อในรูปแบบดิจิทัล

กระจายเนื้อหาไปสู่สาธารณะ

ปัจจุบันธุรกิจสื่อมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของเรา ได้เคยมีการสำรวจผู้บริโภคชาวสหรัฐฯ พบว่าโดยเฉลี่ยใช้เวลาในการติดต่อกับสื่อประเภทต่างๆ ยาวนานถึงวันละ 9 ชั่วโมง นานกว่าเวลาอนเสียดีก โดยจำแนกเป็น 4 ชั่วโมง 9 นาที ในการชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุ 3 ชั่วโมง ส่วนใหญ่รับฟังขณะขับรถยนต์ ฟังดนตรี 36 นาที

นอกจากนี้ ยังใช้เวลาอีก 28 นาที ในการอ่านหนังสือพิมพ์

สำหรับบางประเทศที่ประชาชนอ่านหนังสือมาก จะส่งผลทำให้ธุรกิจสำนักพิมพ์เติบโตมากตามไปด้วย เป็นต้นว่า กรณีของญี่ปุ่น ประชาชนอ่านหนังสือโดยเฉลี่ยมากถึง 30 เล่มต่อคนต่อปี ดังนั้น ธุรกิจสำนักพิมพ์ของญี่ปุ่นจะพิมพ์หนังสือมากถึง 704,000 ปกต่อปี

ขณะเดียวกันมีข้อจำกัดของสำนักพิมพ์ในการสร้างตราสินค้าของตนเองเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม เป็นต้นว่า ลูกค้าน่าจะไม่เดินทางเข้าไปในร้านหนังสือโดยสอบถามว่าต้องการหนังสือของสำนักพิมพ์ใดสำนักพิมพ์หนึ่งเป็นการเฉพาะ แต่ต้องการจะซื้อหนังสือเกี่ยวกับเนื้อหาที่ตนเองสนใจหรือของนักเขียนที่ตนเองชื่นชอบ ดังนั้น จึงมีคำกล่าวที่ว่า “ผู้เขียนเป็นชื่อแบรนด์ ไม่ใช่สำนักพิมพ์” (The author is the brand, not the publisher.)

แต่จะมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง คือ หนังสือ Dummies’ books ของสำนักพิมพ์ John Wiley & Sons เป็นหนังสือประเภท How-To ซึ่งจะมีปกหนังสือเหมือนกัน โดยกลายเป็นตราสินค้าของสำนักพิมพ์ที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างแพร่หลาย โดยไม่คำนึงว่าใครเป็นผู้เขียน

ก้าวสู่ยุคดิจิทัล

สำหรับขอบข่ายธุรกิจของสำนักพิมพ์เป็นการจัดทำและกระจายเนื้อหาทางวรรณกรรมหรือสารสนเทศไปสู่สาธารณะเดิมจะเผยแพร่ผ่านสื่อที่เป็นกระดาษเป็นหลัก แต่ปัจจุบันได้เผยแพร่ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์มากขึ้นเรื่อยๆ

ธุรกิจสื่อมีความสำคัญมาก
ในชีวิตประจำวันของเรา
โดยได้เคยมีการสำรวจผู้บริโภคชาวสหรัฐฯ
พบว่าใช้เวลาในการติดต่อกับสื่อประเภทต่างๆ
ยาวนานถึงวันละ 9 ชั่วโมง

ธุรกิจของสำนักพิมพ์ เป็นการจัดทำ และกระจายเนื้อหา ทางวรรณกรรม หรือสารสนเทศไปสู่สาธารณะ

การทำหน้าที่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์เริ่มจาก Audiobook ซึ่งเป็นการอ่านออกเสียงให้ฟัง แม้เริ่มมีการจำหน่ายตั้งแต่ทศวรรษที่ 1950 แต่เริ่มได้รับความนิยมอย่างมากตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา โดยได้รับความนิยมอย่างมากจากบุคคลที่ตาบอดหรือสายตาไม่ดี เดิมการทำหน้าที่ Audiobook จะอยู่ในรูปแผ่นซีดีหรือเทปคาสเซ็ท แต่ปัจจุบันได้เน้นจำหน่ายผ่านการดาวน์โหลดในอินเทอร์เน็ต เนื่องจากมีต้นทุนต่ำกว่า

ปัจจุบันมีความนิยมใน e-Book ซึ่งเดิมเป็นการซื้อในรูปแบบ CD-ROM เหมาะสมสำหรับหนังสือประเภทพหุภาษา เนื่องจากง่ายต่อการค้นหาข้อมูลในคอมพิวเตอร์ แต่ปัจจุบันได้ขยายความนิยมเป็นหนังสือทั่วไป เนื่องจากมีการจำหน่ายอุปกรณ์สำหรับอ่าน e-Book เช่น อุปกรณ์ iPad ของบริษัทแอปเปิล หรืออุปกรณ์ Kindle ของบริษัทอเมซอน ฯลฯ โดยผู้อ่านจะไปดาวน์โหลดหนังสือจากเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์

กรณีของบริษัทแอปเปิลจะเก็บค่าคอมมิชชันจากการขายหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไปยังอุปกรณ์ iPad ในอัตราร้อยละ 30 ของราคาขาย ขณะที่ Kindle Store ของเว็บ Amazon เดิมได้เสนอส่วนแบ่งร้อยละ 30 ของราคาจำหน่ายแก่สำนักพิมพ์ แต่ล่าสุด Kindle Store ได้ประกาศจะเพิ่มส่วนแบ่งรายได้จากการจำหน่ายหนังสืออิเล็กทรอนิกส์แก่สำนักพิมพ์เป็นร้อยละ 70 นับตั้งแต่เดือนธันวาคม 2553 เป็นต้นไป หากเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดเอาไว้ คือ ต้อง

ขายลิขสิทธิ์ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ครบถ้วนและในภูมิภาคต่างๆ ที่ตนเองมีลิขสิทธิ์อยู่ให้ครบทั้งหมด

หนังสือดิจิทัลกับข้อดีหลายประการ

การทำหน้าที่หนังสือในรูปแบบดิจิทัลจะส่งผลดีหลายประการ

ประการแรก ทำให้มีหนังสือซึ่งมีเนื้อหาหลากหลายมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการโดยเดิมแม้มีผู้ยืมหนังสือไปยังสำนักพิมพ์จำนวนมากมายเพื่อขอตีพิมพ์ แต่สำนักพิมพ์มักจะปฏิเสธแม้ว่าจะเห็นว่าหนังสือเล่มนั้นๆ มีคุณภาพก็ตาม โดยมีเหตุผลสำคัญของประการปฏิเสธ คือ เห็นว่ามีผู้ซื้อจำนวนมากนั้น ดังนั้น หากตีพิมพ์แล้ว จะไม่คุ้มทุน แต่หากเป็นหนังสือในระบบดิจิทัลแล้ว ต้นทุนคงที่ (Fixed Cost) จะต่ำมาก ทำให้สำนักพิมพ์สามารถเสนอขายหนังสือให้แก่ผู้บริโภคได้หลากหลายมากขึ้น

ประการที่สอง นักเขียนก็จะได้รับส่วนแบ่งเพิ่มขึ้น โดยปกติแล้วในสหรัฐฯ จะให้ส่วนแบ่งแก่นักเขียนร้อยละ 10 ของราคาปก จะเพิ่มเป็นร้อยละ 20 - 25 สำหรับหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ อย่างไรก็ตาม นักเขียนบางคนยังไม่พอใจ โดยเห็นว่า

ส่วนแบ่งน่าจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50 เนื่องจากหนังสือแบบนี้จะทำให้สำนักพิมพ์ลดค่าใช้จ่ายอย่างมาก เป็นต้นว่า ลดค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาหนังสือ ค่าใช้จ่ายในด้านจัดส่งหนังสือ ฯลฯ

ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นนักเขียนที่เขียนบทความลงในเว็บไซต์ที่ดูฟรี ผลตอบแทนอาจจะไม่ใช่ค่าเขียน แต่จะเป็นผลตอบแทนในรูปแบบแบ่งค่าโฆษณาหากมีลูกค้าชมหน้านั้นๆ

ความขัดแย้งลิขสิทธิ์หนังสือดิจิทัล

ปัจจุบันมีแนวโน้มใหม่ คือ นักเขียนที่มีชื่อเสียงบางคน เช่น Philip Roth, Orhan Pamuk, Martin Amis, John Updike, Stephen Covey ฯลฯ จะขายหนังสือในรูปแบบดิจิทัลโดยตรงไปยังผู้อ่านผ่าน Kindle Store ของเว็บ Amazon โดยไม่ผ่านสำนักพิมพ์

ปัจจุบันมีแนวโน้มใหม่ คือ นักเขียนที่มีชื่อเสียงบางคน จะขายหนังสือในรูปแบบดิจิทัล โดยตรงไปยังผู้อ่าน โดยไม่ผ่านสำนักพิมพ์

แนวโน้มข้างต้นก่อให้เกิดการขัดแย้งระหว่างสำนักพิมพ์และนักเขียน โดยสำนักพิมพ์ Random House ได้แจ้งต่อตัวแทนของนักเขียนว่าเมื่อเดือนธันวาคม 2552 ตนเองเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในหนังสือรูปแบบดิจิทัล แม้ว่าจะทำสัญญากับนักเขียนในอดีตก่อนที่จะมีธุรกิจจำหน่ายหนังสือรูปแบบนี้ และไม่ได้กล่าวถึงหนังสือรูปแบบนี้ในสัญญาก็ตาม

การกล่าวอ้างของสำนักพิมพ์ Random House ข้างต้น ได้สร้างความไม่พอใจแก่บรรดานักเขียนอย่างมาก ดังนั้น สมาคมนักเขียนได้ออกแถลงการณ์ว่าสำนักพิมพ์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เฉพาะที่ระบุในสัญญาเท่านั้น โดยผู้เขียนยังเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในส่วนที่ไม่ได้ระบุไว้ในสัญญา พร้อมกับหยิบยกคำพิพากษาของศาลเมื่อปี 2544 ที่ยกฟ้องคดีที่สำนักพิมพ์ Random House ฟ้องร้องสำนักพิมพ์ Rosetta Books ที่ละเมิดโดยนำนวนิยายของนาย Kurt Vonnegut และนาย William Styron ซึ่งสำนักพิมพ์ Random House เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในรูปหนังสือธรรมดา มาตีพิมพ์ในรูปหนังสือดิจิทัล

จากธุรกิจอิสระมาเป็นยักษ์ใหญ่ด้านสื่อ

เดิมธุรกิจสำนักพิมพ์ส่วนใหญ่จะเป็นบริษัทขนาดเล็ก ดำเนินการโดยผู้ที่สนใจและรักหนังสือ อย่างไรก็ตาม ในช่วงทศวรรษที่ 1950 ยอดจำหน่ายหนังสือปกอ่อนหรือปกแข็งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้พฤติกรรมประชาชนเปลี่ยนแปลงไป จากเดิมต้องไปยืมในห้องสมุดหรือร้านเช่าหนังสือ เปลี่ยนมาซื้อหนังสือแทน

ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1960 โลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคของข่าวสาร (information age) ยิ่งทำให้ยอดจำหน่ายสิ่งพิมพ์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ หรือบริษัทที่ดำเนินธุรกิจแขนงอื่น ๆ เริ่มให้

ควบกิจการเข้าด้วยกัน
จำนวนมาก ทำให้
สำนักพิมพ์อิสระ
ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว

ความสนใจธุรกิจสำนักพิมพ์ จึงเข้ามาซื้อกิจการ ส่งผลให้เกิดการควบกิจการเข้าด้วยกันจำนวนมาก ทำให้นักพิมพ์อิสระลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว โดยธุรกิจสำนักพิมพ์ได้กลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ทำธุรกิจด้านสื่อ (Media)

ตัวอย่างหนึ่ง คือ สำนักพิมพ์ Random House ซึ่งก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 2470 ได้ไปซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Alfred A. Knopf ในปี 2503 และซื้อสำนักพิมพ์ Pantheon Books เมื่อปี 2504 แต่ต่อมาในปี 2508 บริษัทบันเทิง RCA ซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Random House จากนั้นบริษัท Advance Publishing ซื้อกิจการ Random House จนกระทั่งปี 2541 บริษัท Bertelsmann ซึ่งเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ Bantam, Doubleday, และ Dell ได้ซื้อกิจการ Random House เป็นเงิน 1,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ส่วนบริษัท Pearson ได้ซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Longman เมื่อปี 2511 ซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Penguin เมื่อปี 2513 ซื้อกิจการในส่วนตำราเรียนของสำนักพิมพ์ Simon & Schuster เป็นเงิน 4,600 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เมื่อปี 2541 และซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Putnam Berkley Group เป็นเงิน 336 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เมื่อปี 2542

ส่วนบริษัท News Corp ซึ่งมีสำนักพิมพ์ Collins ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์เก่าแก่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 2362 ต่อมาได้ซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Harper & Row ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์เก่าแก่ก่อตั้งเมื่อปี 2360 เพิ่มเติม จากนั้นได้ควบกิจการ 2 สำนักพิมพ์ข้างต้นเข้าด้วยกันเมื่อปี 2533 กลายเป็นสำนักพิมพ์ HarperCollins

จากทำด้วยใจรักมาเป็นธุรกิจหากำไร

จากการที่ธุรกิจสำนักพิมพ์เปลี่ยนมาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านสื่อ ทำให้รูปแบบการดำเนินธุรกิจของสำนักพิมพ์ในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก โดยเดิมมีรูปแบบเรียกว่า Gentleman Publisher กล่าวคือ การเลือกหนังสือที่จะมาตีพิมพ์ จะเลือกสรรหนังสือที่มีคุณภาพ มีคุณค่า

สำนักพิมพ์เป็นส่วนหนึ่ง ของบริษัทยักษ์ใหญ่ จะต้องพยายาม แสวงหากำไรสูงที่สุด

ทางวรรณกรรม แม้ว่าจะไม่ค่อยตรงกับความต้องการของตลาดเท่าใดนัก

แต่ปัจจุบันรูปแบบธุรกิจสำนักพิมพ์เป็นส่วนหนึ่งของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ดังนั้น จะต้องพยายามแสวงหากำไรให้สูงที่สุด จึงเปลี่ยนมาเน้นผลิตหนังสือแนวตลาดเพื่อให้มียอดจำหน่ายมากและผลกำไรสูง

แม้ธุรกิจสำนักพิมพ์จะเปลี่ยนมาเป็นธุรกิจในรูปแบบใด แต่ก็ยังมีผู้สนใจมาสมัครทำงานในสำนักพิมพ์ต่างๆ จำนวนมาก เนื่องจากบุคคลเหล่านี้รักหนังสือและต้องการทำงานด้านนี้ แม้ว่าเป็นงานหนักและรายได้ค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับการทำงานในธุรกิจสาขาอื่นๆ

อนึ่ง หลายฝ่ายได้วิพากษ์วิจารณ์รูปแบบธุรกิจสำนักพิมพ์ในปัจจุบันว่า มุ่งเน้นแต่เพียงด้านธุรกิจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ควรจะให้ความสำคัญในด้านอื่นๆ ด้วย เนื่องจากธุรกิจหนังสือแตกต่างจากธุรกิจอื่นๆ อย่างมาก โดยเกี่ยวข้องกับศิลปะวัฒนธรรม และสุนทรียภาพทางปัญญาด้วย

วารสารส่งเสริมการลงทุน

นอกจากนี้ การควบกิจการเข้าด้วยกัน ทำให้เหลือสำนักพิมพ์ขนาดใหญ่เพียงไม่กี่แห่ง ส่งผลให้นักเขียนมีทางเลือกน้อยลงในการเลือกสำนักพิมพ์ที่จะตีพิมพ์ผลงานของตนเอง

Bertelsmann เป็นสำนักพิมพ์ ใหญ่ที่สุดในโลก

สำหรับผู้ประกอบการรายใหญ่ในธุรกิจสำนักพิมพ์ เป็นต้นว่า

บริษัท Bertelsmann ของเยอรมนี เป็นเจ้าของกิจการสำนักพิมพ์ขนาดใหญ่หลายแห่ง เป็นต้นว่า

- สำนักพิมพ์ Gruner & Jahr ทำธุรกิจด้านนิตยสาร ประกอบด้วยนิตยสาร 78 ฉบับ และหนังสือพิมพ์อีก 16 ฉบับ
- สำนักพิมพ์ Random House ซึ่งตั้งที่นครนิวยอร์ก เป็นสำนักพิมพ์หนังสือภาษาอังกฤษที่ใหญ่ที่สุดในโลก โดยเป็นผู้จัดพิมพ์หนังสือที่มีชื่อเสียง เป็นต้นว่า หนังสือนวนิยายเรื่อง The Da Vinci Code หนังสือบันทึกความทรงจำของบิล คลินตัน อดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ และหนังสือแนะนำวิดีโอเกมด้วย
- สำนักพิมพ์ Bantam Doubleday Dell ของสหรัฐฯ

บริษัท Lagardere เป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านสื่อของฝรั่งเศส เป็นเจ้าของสิ่งพิมพ์จำนวนมาก โดยมีกิจการในเครือ คือ

- Hachette Filipacchi เป็นเจ้าของนิตยสาร Elle, Premier, Car and Driver ฯลฯ
- Hachette Livre เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ Hodder Headline ของสหราชอาณาจักร และได้ซื้อกิจการ Warner Book เมื่อปี 2549 และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น Grand Central Publishing

บริษัท Pearson ของสหราชอาณาจักร เป็นสำนักพิมพ์ด้านตำราเรียนใหญ่ที่สุดในโลก โดยมีรายได้ในธุรกิจสำนักพิมพ์ปีละประมาณ 5,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีสำนักพิมพ์ในเครือ เป็นต้นว่า Scott Foresman, Addison Wesley Longman, Prentice Hall, Allen & Bacon, Penguin, Putnam, Macmillan USA โดยเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่จะตีพิมพ์หนังสือบันทึกความทรงจำของนายอลัน กรีนสแปน อดีตผู้ว่าการธนาคารกลางของสหรัฐฯ และเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ Financial Time

บริษัท News Corp ของนาย Rupert Murdoch ซึ่งเป็นมหาเศรษฐีชาวออสเตรเลีย เป็นเจ้าของธุรกิจสื่อมากมาย เช่น ธุรกิจภาพยนตร์ฟ็อกซ์ สำนักพิมพ์ Harper Collins, Avon Books, William Morrow ฯลฯ และหนังสือพิมพ์ New York Post, The Times, The Sun ฯลฯ โดยเฉพาะสำนักพิมพ์ HarperCollins มีนักเขียนชื่อดังในสังกัดมากมาย เป็นต้นว่า Michael Crichton, Tony Hillerman, Janet Evanovich ฯลฯ

Georg von Holtzbrinck Publishing Group เป็นสำนักพิมพ์ของเยอรมนี มีสำนักงานใหญ่ที่นครสต็อกโฮล์ม เป็นสำนักพิมพ์ที่ตีพิมพ์ผลงานคลาสสิกของนักเขียนจำนวนมาก เป็นต้นว่า Agatha Christie, Jean-Paul Sartre, Ernest Hemingway, John Updike ฯลฯ เป็นเจ้าของนิตยสาร เช่น Nature, Scientific American ฯลฯ นอกจากนี้ ยังได้ซื้อกิจการสำนักพิมพ์ Macmillan โดยปี 2538 ได้เข้ามาถือหุ้นใหญ่ร้อยละ 70 จากนั้นในปี 2542 ได้ซื้อหุ้นส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 30 ของสำนักพิมพ์ Macmillan ทำให้ถือหุ้นทั้งสิ้น

บริษัท Garnett เป็นผู้ทำธุรกิจหนังสือพิมพ์รายใหญ่ของสหรัฐฯ มีสำนักงานใหญ่ที่กรุงวอชิงตัน โดยเป็นเจ้าของ

ปัญหาสำคัญที่แก้ไม่ตก สำหรับสำนักพิมพ์ คือ การละเมิด ทรัพย์สินทางปัญญา

หนังสือพิมพ์ USA Today ซึ่งมียอดจำหน่ายมากที่สุด ในสหรัฐฯ นอกจากนี้ ยังเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นนับร้อยฉบับ ทั้งในสหรัฐฯ และสหราชอาณาจักร

ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

ปัญหาสำคัญที่แก้ไม่ตกสำหรับสำนักพิมพ์ คือ การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเดิมแม้หนังสืออยู่ในรูปกระดาษก็ยังมี การละเมิดลิขสิทธิ์โดยการถ่ายเอกสาร ทำให้สูญเสียรายได้ทั่วโลกรวมกันเป็นเงินสูงถึงปีละ 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือ 600,000 ล้านบาท

ในช่วงที่ผ่านมา สมาคมสำนักพิมพ์ สหรัฐฯ (Association of American Publishers - AAP) ได้พยายามแก้ไข ปัญหาโดยการจับกุมร้านถ่ายเอกสารที่ รับถ่ายเอกสารหนังสือทั้งเล่ม เนื่องจาก เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างชัดเจน โดย กฎหมายประเทศต่างๆ แตกต่างกันไป เป็นต้นว่า กำหนดว่ากรณีใช้เพื่อวัตถุประสงค์ ในการเรียนแล้ว สามารถถ่ายเอกสารได้ เพียงไม่เกินร้อยละ 10 ของหนังสือทั้งเล่ม หรือไม่เกิน 1 บท แต่ในการบังคับใช้กฎหมาย เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างมาก ซึ่งมีผู้ให้ความเห็น

ว่าเปรียบเสมือนกับการกำจัดหญ้า แม้จะ พยายามกำจัดเท่าไร สุดท้ายหญ้าก็จะ มาปกคลุมพื้นที่เหมือนเดิม

ส่วนการจำหน่ายหนังสือในรูปสื่อ อิเล็กทรอนิกส์ การละเมิดทรัพย์สิน ทางปัญญายิ่งทำได้ง่ายกว่าหนังสือในรูป กระดาษเสียอีก เนื่องจากบรรดาผู้เชี่ยวชาญ ด้านคอมพิวเตอร์สามารถถอดรหัสออกได้ แล้วนำไปเผยแพร่ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยไม่คิดมูลค่า ไม่ต้องเสียค่าถ่ายเอกสาร ซึ่งจะทำให้สำนักพิมพ์สูญเสียรายได้จำนวน มากขึ้นไปอีก

การจำหน่ายหนังสือ
ในรูปสื่ออิเล็กทรอนิกส์
การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา
ยิ่งทำได้ง่ายกว่า
หนังสือในรูปกระดาษ

กลับมาใหม่ ยิ่งใหญ่กว่าเดิม

กับงานแห่งทศวรรษ “ปีโอไอแฟร์ 2011”

ในปี 2554 เป็นปีมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระชนมพรรษาครบ 84 พรรษา (7 รอบ) ประกอบกับเป็นโอกาสอันดีที่จะกระตุ้นเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่นแก่นักลงทุนทั้งไทยและต่างชาติ หลังจากประเทศไทยได้ผ่านพ้นวิกฤติเศรษฐกิจการเมืองที่ต่อเนื่องมาหลายปี

ปีโอไอจึงได้เสนอให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาว่าควรมีการจัดงานแฟร์ในปี 2554 นี้ ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้มีมติเมื่อวันที่ 13 กันยายน 2553 เห็นชอบให้ปีโอไอจัดงานนิทรรศการ “ปีโอไอแฟร์ 2011” ระหว่างวันที่ 10 - 25 พฤศจิกายน 2554 ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพ็ค เมืองทองธานี โดยจะใช้พื้นที่บริเวณริมทะเลสาบ อาคาร 9 และอาคารชาเลนเจอร์ 1 - 3 รวมทั้งหมดประมาณ 250,000 ตารางเมตร นับว่าใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยจัดมาในประเทศไทย

สามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมในอนาคต อีกทั้งจะเป็นเวทีให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้มีโอกาสมาพบปะ เจรจา ธุรกิจ สร้างเครือข่าย ซื้อขายผลิตภัณฑ์ และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ รวมทั้งจัดหาสินค้าและบริการคุณภาพดี มาจำหน่ายแก่ผู้บริโภคในราคาพิเศษด้วย

งานปีโอไอแฟร์ 2011 จะจัดขึ้นภายใต้แนวคิด “โลกสดใส ไทยยั่งยืน Going Green for the Future” เพื่อแสดงถึงมิติใหม่ของการส่งเสริมการลงทุนที่เน้นความสมดุล

งานแสดงศักยภาพของอุตสาหกรรมไทย

งานในครั้งนี้ จะเป็นการแสดงศักยภาพของอุตสาหกรรมไทย ตลอดจนเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มประสิทธิภาพ และพัฒนาความ

งานปีโอไอแฟร์ 2011
จะจัดขึ้น ภายใต้แนวคิด
“โลกสดใส ไทยยั่งยืน
(Going Green for the Future)”

ระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อันจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทย และโลกทั้งใบในที่สุด โดยในงานจะมีกิจกรรมที่น่าสนใจหลายอย่าง เช่น

1. กิจกรรมเฉลิมพระเกียรติและจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากโครงการส่วนพระองค์ เป็นการเฉลิมพระเกียรติในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมพรรษาครบ 84 พรรษา (7 รอบ) ในปี 2554 โดยให้มีการแสดงพระอัจฉริยภาพ พระราชกรณียกิจ และแนวพระราชดำรินี้ในด้านต่างๆ ในรูปแบบที่มีสีสัน น่าสนใจ และศึกษาเรียนรู้ได้ง่าย ตลอดจนการจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากโครงการส่วนพระองค์ต่างๆ

2. Investment Exhibition เป็นนิทรรศการทั้ง Indoor และ Outdoor เพื่อแสดงศักยภาพ เทคโนโลยี และนวัตกรรมแห่งอนาคตของนักลงทุนจากต่างประเทศและผู้ประกอบการไทยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งนอกจากจะเป็นโอกาสให้ผู้ประกอบการได้นำเสนอความก้าวหน้าและศักยภาพของอุตสาหกรรมไทยแล้วยังเป็นโอกาสที่ดีในการเผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร ทั้งกิจกรรมการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR)

การจัดแสดงนิทรรศการในส่วนนี้จะช่วยต่อยอด สร้างความเชื่อมั่นในศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย และเป็นช่องทางขยายตลาดเชิงรุกของ

การจัดแสดงนิทรรศการ
ในส่วนนี้จะช่วยต่อยอด
สร้างความเชื่อมั่นใน
ศักยภาพและความสามารถ
ในการแข่งขันของ
อุตสาหกรรมไทย

ภาคธุรกิจ รวมทั้งยังเป็นโอกาสให้ผู้เข้าชมงาน ทั้งนักเรียน นักศึกษา และประชาชนสามารถแสวงหาความรู้ด้านเทคโนโลยี และนวัตกรรมแห่งอนาคต ตลอดจนเลือกซื้อสินค้าและบริการต่างๆ ด้วย

3. งานนิทรรศการของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรระหว่างประเทศ ทั้งในพื้นที่ Outdoor และ Indoor เช่น งานแสดงผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมฝีมือคนไทย งานนิทรรศการมหัศจรรย์แห่งภูมิปัญญาไทย การจัดนิทรรศการด้านการสื่อสารและโทรคมนาคม การจัดคลินิกให้คำปรึกษาแก่ SMEs การจัดนิทรรศการโดยสถานทูตและหอการค้าต่างประเทศ เป็นต้น

4. กิจกรรมเสริมด้านวิชาการ เช่น การจัดงานประชุมสุดยอดผู้บริหารของบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมฯ (CEO Forum) การจัดงานนายกรัฐมนตรีนักลงทุน การจัดงานมหกรรมสัมมนากว่า 100 หัวข้อ เป็นต้น

5. กิจกรรมพิเศษอื่นๆ เช่น “บีไอเอชวนชิม” โดยจะคัดเลือกสุดยอด 100 ร้าน

อาหารจากทั่วประเทศมาจำหน่ายในงานกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย กิจกรรมรมบันเทิง เพื่อเพิ่มสีสันในงาน เป็นต้น

บีไอเอตั้งเป้าหมายว่า จะเชิญชวนองค์กรต่างๆ ทั้งรัฐและเอกชนมาร่วมผนึกกำลังจัดแสดงนิทรรศการในส่วนพื้นที่นอกรถ จำนวน 84 หลัง (Pavilion) และพื้นที่ในอาคาร อีกประมาณ 3,000 คูหา (Booth) โดยคาดว่าจะมีประชาชนมาเยี่ยมชมงานตลอดทั้ง 16 วัน ไม่น้อยกว่า 4 ล้านคน สำหรับไฮไลท์ของงานนี้ บีไอเอขอเก็บเป็นความลับ และจะนำเสนอให้ได้ทราบในเวลาต่อไป

บีไอเอหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานบีไอเอแฟร์ 2011 จะช่วยสร้างความคึกคักให้กับเศรษฐกิจไทย อีกทั้งจะมีส่วนช่วยสร้างความปรองดองและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนไทยทั่วประเทศให้กลับมาอีกครั้งหนึ่งด้วย

หากผู้ประกอบการท่านใด ต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติม สามารถสอบถามข้อมูลในเบื้องต้นได้ที่ ศูนย์ประสานงานบีไอเอแฟร์ 2011 โทรศัพท์หมายเลข 0 2553 8300, 0 2553 8111 ต่อ 8235, 8254, 8270 โทรสาร 0 2936 2541 และ 0 2553 8333 อีเมล : boifair2011@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boifair2011.com

ตั้งเป้าหมายว่า
จะเชิญชวนองค์กรต่างๆ
ทั้งรัฐและเอกชน มาร่วม
ผนึกกำลังจัดแสดงนิทรรศการ
ในส่วนพื้นที่นอกรถ
จำนวน 84 หลัง (Pavilion)
และในอาคาร อีกประมาณ
3,000 คูหา (Booth)

บีโอไอเปิดส่งเสริมเขต Data Center

ปัจจุบันองค์กรธุรกิจหรือหน่วยงานต่างๆ นิยมจัดเก็บข้อมูลส่วนกลางของหน่วยงานลงในเครื่องคอมพิวเตอร์แม่ข่าย (Server) หรือเครื่องประมวลผลขนาดใหญ่ (Main Frame) ที่มีประสิทธิภาพสูง โดยต้องการให้สามารถทำงานได้อย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์ภัยพิบัติต่างๆ ทั้งภัยธรรมชาติ กระแสไฟฟ้าดับ เหตุการณ์จลาจล เหตุการณ์ก่อการร้าย ฯลฯ ที่อาจส่งผลกระทบต่อระบบเทคโนโลยีสารสนเทศขององค์กรและทำให้การทำงานต้องหยุดชะงัก

สำหรับเครื่อง Server หรือ Main Frame ข้างต้น ต้องการพื้นที่ที่ได้ออกแบบเป็นพิเศษสำหรับรองรับเป็นการเฉพาะ เพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเรียกในชื่อว่า Data Center ซึ่งนับเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศ

ธุรกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว

การเติบโตของ Data Center อย่างรวดเร็วโดยเฉพาะภายหลังเหตุการณ์ก่อ

มีสถานที่ตั้งห่างไกลจากศูนย์ Data Center หลักอย่างน้อยระยะทางหนึ่ง ซึ่งเรียกในชื่อว่า Nuclear Blast Zone

วินาศกรรมอาคารเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 ทำให้ธุรกิจสถาบันการเงินต้องลงทุนก่อตั้งศูนย์สำรองข้อมูลและจัดตั้งแผน Disaster-Recovery Plans โดยเฉพาะมีสถานที่ตั้งห่างไกลจากศูนย์ Data Center หลักอย่างน้อยระยะทางหนึ่ง ซึ่งเรียกในชื่อว่า “Nuclear Blast Zone” กล่าวคือ เป็นรัศมีห่างจากศูนย์ Data Center หลักในรัศมีอย่างน้อย 80 กิโลเมตร เพื่อให้มั่นใจว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์รุนแรงต่างๆ เป็นต้นว่า ระเบิดนิวเคลียร์ ฯลฯ จะไม่กระทบต่อศูนย์ทั้ง 2 แห่ง พร้อมๆ กัน

อย่างไรก็ตาม หากศูนย์สำรองฯ มีระยะทางห่างจากศูนย์แรกไกลเกินไป คือเกิน 160 กิโลเมตรแล้ว จะมีข้อจำกัดทางเทคนิคทำให้ไม่สามารถดำเนินการศูนย์หลักและศูนย์สำรองฯ ควบคู่กันในลักษณะ Synchronous Data Storage ได้ เนื่องจากศูนย์สำรองฯ ไม่สามารถเก็บข้อมูลธุรกรรมโดยทันทีทันใด ทำให้ความเชื่อถือได้ต่ำลง

ปัจจุบันมีการประเมินว่า Data Center ทั่วโลกใช้พลังงานถึงร้อยละ 2 ของพลังงานทั่วโลก และคาดว่าจะใช้พลังงานเพิ่มเป็นร้อยละ 12 ภายในปี 2573 นอกจากนี้ ยังมีการประเมินว่าร้อยละ 50 ของค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของ Data Center เป็นค่าใช้จ่ายด้านพลังงานทั้งสิ้น ขณะที่แนวโน้มการใช้พลังงานใน Data Center ยังมีการประเมินว่าจะเพิ่มสูงขึ้น 2 เท่า ทุกๆ 5 ปี เนื่องจาก Data Center ประกอบด้วยเซิร์ฟเวอร์และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ต้องการใช้พลังงานในการประมวลผลจำนวนมาก

อาคาร Data Center ของบริษัท CSF ตั้งอยู่ที่ Cyberjaya มาเลเซีย

สิงคโปร์และมาเลเซีย มีนโยบายสนับสนุน Data Center อย่างจริงจัง

ปัจจุบันธุรกิจ Data Center สำหรับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กระจุกตัวอยู่ในสิงคโปร์และมาเลเซีย เนื่องจากรัฐบาลทั้ง 2 ประเทศ มีนโยบายสนับสนุนอย่างจริงจัง ทั้งในส่วนการให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากร อัตราค่าบริการโทรคมนาคมระหว่างประเทศราคาถูก ฯลฯ ทำให้ภาคเอกชนสนใจลงทุนจัดตั้ง Data Center จำนวนมาก ซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ทั้ง 2 ประเทศ เป็นศูนย์กลางธุรกิจสำนักงานภูมิภาคและศูนย์กลางธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

รัฐบาลสิงคโปร์ มีนโยบายจะพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางของบริการเทคโนโลยีสารสนเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก และมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนกิจการเขต Data Center ให้มาจัดตั้งขึ้นภายในประเทศเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ภาคธุรกิจ ประกอบกับการเปิดเสรีธุรกิจโทรคมนาคม ส่งผลให้ค่าบริการต่ำ ทำให้มีผู้สนใจมาจัดตั้ง

Data Center ในประเทศสิงคโปร์ เป็นต้นว่าบริษัทไอบีเอ็มจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีในสิงคโปร์เมื่อปี 2547 โดยตั้งกิจการบนพื้นที่ 30,000 ตารางเมตร ภายในเขต Data Center ของบริษัท Singtel

รัฐบาลมาเลเซีย มีนโยบายจะพัฒนาประเทศเป็นศูนย์กลางของโลก ในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและมัลติมีเดีย ทำให้นักลงทุนสนใจจัดตั้ง Data Center ในประเทศมาเลเซียมากขึ้น เนื่องจากต้นทุนในด้านอสังหาริมทรัพย์และทรัพยากรมนุษย์ต่ำกว่าสิงคโปร์ มีผู้ให้บริการรายใหญ่คือ CSF Group มีศูนย์ Data Center จำนวน 3 แห่ง ที่ Cyberjaya ภายในโครงการ Multimedia Supercorridor (MSC) ของมาเลเซีย พื้นที่รวม 20,000 ตารางเมตร และกำลังก่อสร้างเพิ่มเติมขนาด 30,000 ตารางเมตร โดยกิจการ Data Center อยู่ในข่ายได้รับ MSC Status ซึ่งจะได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- สามารถจ้างแรงงานต่างด้าวที่เป็น Knowledge Worker ไม่จำกัดจำนวน
- สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีเงินได้

นิติบุคคล ในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 10 ปี หรือ Investment Tax Allowance เป็นเวลา 5 ปี

- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์
- รับประกันว่าจะไม่มีการตรวจสอบทางอินเทอร์เน็ต
- รับประกันว่าบริการโทรคมนาคมจะมีในอัตราค่าบริการในระดับที่สามารถแข่งขันได้ระหว่างประเทศ

สำหรับกรณีของประเทศอื่น ๆ ก็พยายามชักจูงการลงทุน เป็นต้นว่า รัฐบาลของมลรัฐเพนซิลเวเนีย ได้ส่งเสริมให้สถาบันการเงินในย่านวอลล์สตรีทของนครนิวยอร์ก มาตั้งศูนย์สำรองข้อมูลในพื้นที่ของมลรัฐของตนเอง ซึ่งห่างไกลอยู่นอกเขต Nuclear Blast Zone ของนครนิวยอร์ก โดยได้ก่อสร้างเครือข่ายโทรคมนาคมความเร็วสูงเชื่อมโยงกับย่านวอลล์สตรีท

ระบบไฟฟ้าของ Data Center

เลือกที่ตั้งโดยคำนึงถึงหลายปัจจัย

สำหรับการที่ภาคธุรกิจตัดสินใจจะตั้ง Data Center ของตนเอง ในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายประการ

ประการแรก พลังงานไฟฟ้าราคาถูก เนื่องจาก Data Center จะใช้ไฟฟ้าจำนวนมาก เป็นต้นว่า มีศูนย์ Data Center จำนวนมากมาก่อตั้งที่เมือง Quincy ในสหรัฐฯ เนื่องจากตั้งใกล้กับเขื่อนที่ผลิตไฟฟ้าราคาถูก

ประการที่สอง มีเครือข่ายโทรคมนาคม ความเร็วสูงและราคาถูก เป็นต้นว่า กรณีของสิงคโปร์ได้รับความนิยมมาก เนื่องจากเป็นศูนย์กลางโทรคมนาคมระหว่างประเทศ ทำให้ค่าบริการสายเช่า (Leased Line) ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของประเทศไทย

ประการที่สาม ตั้งใกล้ศูนย์กลางธุรกิจ หรือกรณีศูนย์ Data Center สำหรับธุรกิจ เกมคอมพิวเตอร์ จะตั้งใกล้กับพื้นที่ซึ่งมีผู้เล่นเกมจำนวนมาก

สิงคโปร์ได้รับความนิยมมาก เนื่องจากเป็นศูนย์กลาง โทรคมนาคมระหว่างประเทศ ทำให้ค่าบริการสายเช่า (Leased Line) ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของประเทศไทย

ประการที่สี่ กฎระเบียบที่เอื้ออำนวย เป็นต้นว่า เขต Data Center ของระบบ SWIFT ซึ่งเป็นการร่วมมือกันระหว่างธนาคารของประเทศต่างๆ ในการให้บริการโอนเงินระหว่างกัน ได้จัดตั้งที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งเป็นประเทศที่เป็นกลาง เพื่อหลีกเลี่ยงการจัดตั้งในสหรัฐฯ เนื่องจากหวั่นเกรงว่าข้อมูลที่จัดเก็บในทวีปยุโรปนั้น อาจจะถูกทางการของสหรัฐฯ ร้องขอต่อศาลเพื่อบังคับให้ได้รับข้อมูลความลับดังกล่าว

ประการที่ห้า สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากร โดยรัฐบาลท้องถิ่นจะนิยมให้สิทธิและประโยชน์แก่ธุรกิจ Data Center แม้ว่าจะจ้างงานค่อนข้างน้อย แต่เป็นงานที่มีมูลค่าสูง ยิ่งไปกว่านั้น จะช่วยดึงดูดให้ธุรกิจอื่นๆ มาตั้งใกล้กับเขต Data Center

สาธารณูปโภคต้องเป็นเลิศ

เขต Data Center มีตั้งแต่ขนาดเล็ก ที่อาจเป็นเพียง 1 คูหา หรือ 1 ชั้น ของอาคาร หรือเป็น Data Center ทั้งอาคาร

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ก่อสร้างอาคารแบบพิเศษโดยมีระบบระบายอากาศและการควบคุมอุณหภูมิเป็นอย่างดี

โดยมีต้นทุนการก่อสร้างและติดตั้งอุปกรณ์สูง ประมาณ 60,000 - 100,000 บาท/ตารางเมตร เปรียบค่าก่อสร้างอาคารปกติ ประมาณ 20,000 - 30,000 บาท/ตารางเมตร เนื่องจากต้องออกแบบพิเศษในด้านต่างๆ จำนวนมาก ดังนี้

ประการแรก ต้องสามารถจ่ายกระแสไฟฟ้าได้เพียงพอกับความต้องการไฟฟ้าของอุปกรณ์ที่จะติดตั้งจำนวนมาก เป็นต้นว่า เขต Data Center ของบริษัทไมโครซอฟต์ แห่งใหม่ใกล้กับนครชิคาโก ต้องการใช้ไฟฟ้าสูงถึง 198 เมกะวัตต์ เกือบเท่ากับร้อยละ 1 ของปริมาณการใช้ไฟฟ้าของประเทศไทยทั้งประเทศ

ประการที่สอง ต้องมีระบบเครื่องสำรองไฟฟ้า (Uninterrupted Power Supply -

UPS) ขนาดใหญ่ เพื่อสามารถใช้งานได้ทันที กรณีกระแสไฟฟ้าดับหรือขัดข้อง รวมถึงติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้า (Power Generator) สำรอง โดยใช้พลังงานอื่นๆ เช่น น้ำมันดีเซล ฯลฯ เพื่อรองรับกรณีไฟฟ้าดับเป็นเวลานาน จนทำให้พลังงานไฟฟ้าที่เก็บอยู่ใน UPS ถูกใช้ไปหมด

ประการที่สาม ระบบโทรคมนาคม ความเร็วสูง พร้อมระบบสำรองกรณีเครือข่ายใดเครือข่ายหนึ่งไม่สามารถสื่อสารได้

ประการที่สี่ ระบบปรับอากาศประสิทธิภาพสูง เพื่อให้ความเย็นแก่เครื่องคอมพิวเตอร์จำนวนมากที่มีความร้อนสูง มีการควบคุมอุณหภูมิที่แม่นยำ เช่น การปรับระดับอุณหภูมิของอากาศให้อยู่ที่ระดับ 21 องศาเซลเซียส และความชื้นระดับร้อยละ 50 เพื่อให้เหมาะสมกับการทำงานของอุปกรณ์ มิฉะนั้นจะชำรุดเสียหาย

ประการที่ห้า พื้นของห้องต้องสามารถรองรับน้ำหนักได้มากกว่าพื้นที่อาคารปกติ เพื่อรองรับน้ำหนักชั้นวาง Server และต้องเป็นพื้นห้องแบบยกสูง (Raised Floor) หรือแบบ Sunk Floor สามารถเปิดแผ่นพื้นได้เพื่อสะดวกต่อการบำรุงรักษา (Maintenance) และระบายอากาศ โดยเดิม

เครื่องกำเนิดไฟฟ้า (Power Generator) สำรองของ Data Center เพื่อรองรับกรณีไฟฟ้าดับเป็นเวลานาน จนทำให้พลังงานไฟฟ้าที่เก็บอยู่ใน UPS ถูกใช้ไปหมด

พื้นห้องแบบยกสูง (Raised Floor) ของ Data Center

นิยมยกสูงกว่าพื้นจริง 30 เซนติเมตร แต่ปัจจุบันเนื่องจากเครื่อง Server มีความเร็วสูง และมีความร้อนมากขึ้น จึงนิยมยกสูงขึ้นเป็น 70 - 100 เซนติเมตร เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การเดินสายไฟ สายสัญญาณ และเพื่อทำให้หมุนเวียนระบายอากาศเพื่อควบคุมอุณหภูมิและความชื้นได้ดีขึ้น

ประการที่หก ระบบรักษาความปลอดภัยระดับสูง

- ระบบความปลอดภัยทางกายภาพ เช่น Access Control (สแกนนิ้ว หรือ Access Card) โทรทัศน์วงจรปิด ยามรักษาการณ์ตลอด 24 ชั่วโมง
- ระบบป้องกันเพลิงไหม้ออกแบบพิเศษโดยไม่ใช้น้ำแบบธรรมดา เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อเครื่องคอมพิวเตอร์ ฯลฯ
- ระบบรักษาความปลอดภัยของเครือข่าย เช่น Fire Walls, VPN, Gateways Intrusion Detection Systems ฯลฯ

ตลาดในไทยมีขนาด 5,000 ล้านบาท

สำหรับกรณีของประเทศไทย จากการศึกษาของ NECTEC ร่วมกับ SIPA

การเติบโตของ Data Center ในไทยมีอัตราเฉลี่ย ร้อยละ 30 ต่อปี และคาดว่าจะยังมีการเติบโตต่อเนื่อง

พบว่าตลาด Data Center และ Disaster Recovery Services ของไทย ในปี 2552 อยู่ที่ระดับ 4,779 ล้านบาท และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 5,677 ล้านบาท ในปี 2553

ปัจจุบันการเติบโตของ Data Center ในไทยมีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 30 ต่อปี และคาดว่าจะยังมีการเติบโตต่อเนื่อง เพราะประเทศไทยยังมีสัดส่วนอัตราการใช้ Data Center น้อยมาก นอกจากนี้การเติบโตของ Data Center จะแปรผันโดยตรงกับปริมาณการใช้ Bandwidth ของเครือข่ายโทรคมนาคมในประเทศ โดยยังมีการใช้ Bandwidth มากขึ้นเท่าใด การใช้งาน Data Center จะสูงมากขึ้นเท่านั้น

เดิมภาคธุรกิจของไทยนิยมก่อสร้าง Data Center ขึ้นเองภายในอาคาร แต่ในระยะหลังเริ่มสนใจไปใช้บริการ Data Center ของภายนอกมากขึ้น เพื่อลดเงินลงทุนก่อสร้างและดูแลรักษา รวมถึงเป็นการบริการโดยผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้เป็นการเฉพาะ ทำให้คุณภาพบริการสูงขึ้น

แม้ประเทศไทยจะได้เปรียบในด้านของราคาอสังหาริมทรัพย์ ค่าบุคลากร และค่าไฟฟ้าที่มีอัตราต่ำ น่าจะได้เปรียบสิงคโปร์และมาเลเซีย แต่ประสบปัญหาที่อัตราค่าบริการโทรคมนาคมระหว่างประเทศยังมีราคาแพงกว่าในต่างประเทศเป็นเท่าตัว จึงไม่จูงใจให้ต่างชาติมาใช้บริการ Data Center ในประเทศไทย

ผู้ให้บริการเขต Data Center ของไทยมีหลายราย แต่ส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับในต่างประเทศ เป็นต้นว่า

บริษัท ที.ซี.ซี เทคโนโลยี จำกัด (TCC) ให้บริการ Data Center ที่ชั้น 30 อาคาร เอ็มไพร์ (Empire Tower Data Center - ETDC) และชั้น 2 และชั้น 3 อาคารบางนา (Bangna Data Center - BNDC)

บริษัท กลท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ให้บริการ Data Center ที่ชั้น 13 และ 14 ที่อาคาร กลท. บางรัก และในส่วนภูมิภาค ทั้งขอนแก่น ภูเก็ต และเชียงใหม่

บริษัท ซีเอส ล็อกซอินโฟ จำกัด (มหาชน) ให้บริการ Data Center ที่อาคารไซเบอร์เวิร์ลด์ ทาวเวอร์ เอ และที่ชั้น 16 อาคาร กลท. บางรัก

บริษัท อินเทอร์เน็ตประเทศไทย จำกัด (มหาชน) ให้บริการที่อาคารไทยซัมมิต ทาวเวอร์

ที่ผ่านมามีธุรกิจเขต Data Center หลายแห่งในไทยต้องปิดกิจการลง เนื่องจากธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย เป็นต้นว่าบริษัท ArcCyber ซึ่งเป็นการร่วมทุนระหว่างบริษัทชินคอร์ปอเรชั่น จำกัด และบริษัท NTT ของญี่ปุ่น ได้ปิดกิจการเมื่อต้นปี 2546 อย่างไรก็ตาม อีก 5 ปีต่อมา บริษัท NTT ได้เข้ามาทำธุรกิจเขต Data Center ในไทยอีกครั้งหนึ่ง โดยผ่านบริษัทลูกในไทย คือ บริษัท NTT Communication (Thailand)

พัฒนาให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

กรณี Data Center ที่เปิดให้บริการในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเป็นอาคารทั่วไป โดยดัดแปลงบางชั้นของอาคารให้เป็นพื้นที่สำหรับ Data Center โดยเสริมให้พื้นที่อาคารสามารถรับน้ำหนักได้มากขึ้น แต่ยังคงปัญหาว่า ไม่สามารถยกพื้นสูงได้ เทียบเท่ากับในต่างประเทศ เนื่องจากจะทำให้เพดานของห้องต่ำเกินไป ส่งผลทำให้คุณภาพในด้านบริการไม่สูงมากนัก ยกเว้นบางกรณีที่เป็นอาคารที่มีเพดานสูงอยู่ก่อนแล้ว เป็นต้นว่า เป็นการดัดแปลงพื้นที่เดิมซึ่งเป็นโรงพิมพ์ให้เป็น Data Center ทำให้สามารถยกพื้นที่สูงขึ้น

อย่างไรก็ตาม บริษัท ที.ซี.ซี. เทคโนโลยี จำกัด ได้ร่วมมือกับบริษัท IBM ในการปรับปรุงให้เขต Data Center ประหยัดพลังงานมากขึ้นภายใต้ระบบ Green Data Center โดยที่วิศวกรจะออกแบบระบบประหยัดพลังงานตามมาตรฐานระดับโลก ตั้งแต่การออกแบบโครงสร้าง

พื้นฐาน การติดตั้งระบบเครือข่าย ระบบไฟฟ้าย รวมถึงระบบความปลอดภัย และระบบทำความเย็นทั้งหมด ซึ่งจะช่วยประหยัดพลังงานมากถึงร้อยละ 20 นอกจากนี้ บริษัทแห่งนี้ยังมีแผนก่อสร้างอาคารที่ออกแบบพิเศษสำหรับเป็น Data Center โดยเฉพาะ ที่บริเวณนอร์ทปาร์ค ในอนาคต อย่างไรก็ตาม หลายฝ่ายมองแง่ดีว่า ธุรกิจ Data Center ของไทยมีแนวโน้มเติบโตอย่างก้าวกระโดดในอนาคต โดยผู้ประกอบการบางรายสนใจก่อตั้ง Data Center เป็นอาคารขนาดใหญ่ แตกต่างจากเดิมที่เป็นเพียงก่อสร้าง Data Center ขนาดเล็กๆ เท่านั้น เนื่องจากเหตุผลสำคัญ 2 ประการ

ประการแรก ความต้องการใช้บริการ Data Center กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากปัจจุบันข้อมูลและสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี ข้อมูลข่าวสาร ฯลฯ ได้เปลี่ยนมาอยู่ในรูปแบบดิจิทัล ซึ่งจะประมวลผลและเก็บรักษาข้อมูลใน Data Center รวมถึงสื่อสารและเผยแพร่ข้อมูลผ่านเครือข่ายโทรคมนาคม

ประการที่สอง ปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญของไทยกำลังจะหมดไป เนื่องจากปัจจุบันเริ่มมีการเปิดเสรีบริการโทรคมนาคมระหว่างประเทศ แม้ปัจจุบันค่าบริการในไทยยังมีราคาแพง แต่ในอนาคตเมื่อเปิดเสรีให้ต่างชาติมาให้บริการอย่างเต็มตัว จะส่งผลทำให้ราคาค่าบริการโทรคมนาคมลดลง และจะทำให้อุปสงค์ต่อ Data Center มากขึ้นตามไปด้วย

อย่างไรก็ตาม หลายฝ่ายมองว่า
ธุรกิจ Data Center ของไทยมีแนวโน้ม
เติบโตอย่างก้าวกระโดดในอนาคต
โดยผู้ประกอบการบางรายสนใจ
ก่อตั้ง Data Center เป็นอาคารขนาดใหญ่

ปีโอไอเปิดประเภทกิจการเขต
Data Center แล้ว โดยจัดเป็น
กิจการที่มีความสำคัญ
ต่อประเทศเป็นพิเศษ
ได้รับยกเว้น
ภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี

มติคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้มีมติเมื่อวันที่ 13 กันยายน 2533 อนุมัติให้การส่งเสริมกิจการเขต Data Center ที่ได้มาตรฐานระดับสูง เป็นประเภทย่อย 7.8.13 ภายใต้ประเภท 7.8 กิจการพัฒนาพื้นที่สำหรับกิจการอุตสาหกรรม โดยจัดเป็นกิจการที่มีความสำคัญต่อประเทศเป็นพิเศษ ซึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี (จำกัดวงเงินยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล) และยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรไม่ว่าจะตั้งอยู่ในเขตใด

สำหรับเงื่อนไขการส่งเสริมการลงทุนเฉพาะโครงการนั้น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนด ดังนี้

- จะต้องมีการสร้างหรือเชื่อมต่อกับระบบสื่อสารหลักแบบใยแก้วความเร็วสูงทั่วทั้งเขต Data Center
- จะต้องมียระบบโทรคมนาคมหลักที่มีการวางสายสื่อสารแบบความเร็วสูง จากเขตไปยังศูนย์กลางสื่อสารโทรคมนาคมในประเทศและระหว่างประเทศ
- จะต้องมียระบบไฟฟ้าสำรองจ่ายแบบต่อเนื่อง และเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรอง เพื่อรองรับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้สามารถทำงานได้เป็นปกติ

- จะต้องมียระบบปรับอากาศที่มีประสิทธิภาพสูง และระบบกรองฝุ่นละออง เพื่อให้อุปกรณ์สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- จะต้องมียพื้นที่สำหรับเป็น Data Center ไม่น้อยกว่า 5,000 ตารางเมตร
- จะต้องจัดให้มีบริการเสริมให้กับลูกค้าที่ตั้งอยู่ในโครงการ เช่น บริหารและรับฝากวางคอมพิวเตอร์แม่ข่าย (Server Co-Location) บริการและดูแลระบบ (Managed Service) บริการ Backup เครื่อง Server ของลูกค้า บริการ Disaster Recovery Services (DRC) และบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับ Data Center (Professional Consultation)
- บริการให้เช่าพื้นที่
- บริการสาธารณูปโภคให้กับลูกค้าที่ตั้งอยู่ในโครงการ เช่น ระบบปรับอากาศ ระบบสำรองไฟฟ้า ระบบรักษาความปลอดภัย ฯลฯ
- บริการเสริมให้กับลูกค้าที่ตั้งอยู่ในโครงการ เช่น บริหารและรับฝากวางคอมพิวเตอร์แม่ข่าย (Server Co-Location) บริการและดูแลระบบ (Managed Service) บริการ Backup เครื่อง Server ของลูกค้า บริการ Disaster Recovery Services (DRC) บริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับ Data Center (Professional Consultation)
- บริการรับฝากเว็บไซต์ (Web Hosting)

ครอบคลุมถึงรายได้ค่าเช่า สาธารณูปโภค และบริการเสริม

สำหรับรายได้ของกิจการ Data Center ที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิและประโยชน์ กำหนดครอบคลุมถึงรายได้จากบริการต่อไปนี้

ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรายได้การขายพื้นที่ การให้บริการแก่ระบบคอมพิวเตอร์ของลูกค้าที่ตั้งอยู่นอกโครงการ และการให้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศแก่ลูกค้าในลักษณะ Outsource แบบเบ็ดเสร็จ

การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทยขึ้นอยู่กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง จะต้องร่วมมือกัน เพื่อส่งเสริมและผลักดัน

นโยบายนี้จะทำให้เกิดการลงทุนในกิจการเขต Data Center ซึ่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันเพื่อส่งเสริม และผลักดันให้กิจการนี้ในประเทศไทยเติบโต ไม่แพ้คู่แข่งอย่างมาเลเซียหรือสิงคโปร์

อาคาร Data Center ของบริษัท CSF ตั้งอยู่ที่ Cyberjaya มาเลเซีย

ปีโอไอเปิดส่งเสริม กิจการคัดคุณภาพ ข้าวแบบครบวงจร

ไทยนับเป็นประเทศที่เป็นอยู่ข้าว
อยู่น้ำของโลก นอกจากจุดเด่นใน
ด้านการเป็นผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่
ที่สุดของโลกแล้ว ยังเป็นประเทศ
ส่งออกข้าวคุณภาพสูงด้วย
ล่าสุดในเดือนกันยายน 2553
ปีโอไอ ได้ปรับปรุงหลักเกณฑ์
การส่งเสริมการส่งออกให้สามารถ
คัดคุณภาพข้าวแบบครบวงจร
ซึ่งจะทำให้ครอบคลุมคุณภาพและ
ประสิทธิภาพในการดำเนินการ
เพิ่มสูงขึ้น

เป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของไทย

ข้าว นับเป็นพืชที่สำคัญมากต่อระบบ
เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย
เนื่องจากเป็นอาชีพหลักของคนไทย 3.7
ล้านครัวเรือน จำนวนรวม 17 ล้านคน พื้นที่
ปลูกข้าวมากถึง 70 ล้านไร่ นอกจากนี้ใช้
บริโภคเป็นอาหารหลักของคนไทยแล้ว ยัง
สร้างรายได้จากการส่งออกอีกด้วย โดยใน
ปี 2552 ไทยส่งออกข้าวเป็นมูลค่าประมาณ
172,000 ล้านบาท

จากสถิติเมื่อปี 2552 ทั่วโลกผลิตข้าว
448 ล้านตัน โดยจีนเป็นผู้ผลิตข้าวรายใหญ่
ที่สุด คือ 143 ล้านตัน รองลงมา คือ อินเดีย
99 ล้านตัน อินโดนีเซีย 38 ล้านตัน
บังกลาเทศ 31 ล้านตัน เวียดนาม 24
ล้านตัน ส่วนไทยเป็นอันดับ 6 ของโลก
ปริมาณ 20 ล้านตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ
4.5 ของผลผลิตรวมของโลก

แม้ผลผลิตข้าวทั่วโลกเป็นปริมาณ
มากถึง 448 ล้านตัน แต่มีปริมาณซื้อขาย

ประเทศผู้ผลิตและส่งออกข้าวรายใหญ่ของโลกในปี 2552

หน่วย : ล้านตัน

ประเทศผู้ผลิตข้าว	ปริมาณ ผลผลิตข้าวสาร	ประเทศผู้ส่งออกข้าว	ปริมาณส่งออก ข้าวสาร
จีน	143.3	ไทย	9.6
อินเดีย	99.2	เวียดนาม	6.0
อินโดนีเซีย	38.3	ปากีสถาน	3.0
บังกลาเทศ	31.0	สหรัฐฯ	3.0
เวียดนาม	24.4	อินเดีย	2.2
ไทย	20.0	กัมพูชา	0.8
ฟิลิปปินส์	10.8	จีน	0.8

แหล่งข้อมูล: United States Department of Agriculture (USDA)

ไทยครองตำแหน่งเป็น
ประเทศส่งออกข้าวมาก
เป็นอันดับ 1 ของโลก
เป็นเวลายาวนานถึง 30 ปี

ระหว่างประเทศเพียง 29 ล้านตัน โดยไทยครองตำแหน่งเป็นประเทศส่งออกข้าวมากเป็นอันดับ 1 ของโลก เป็นเวลายาวนานถึง 30 ปี โดยในปี 2552 ส่งออก 9.6 ล้านตัน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 29 ของปริมาณส่งออกของโลก รองลงมา คือ เวียดนาม 6 ล้านตัน ปากีสถาน 3 ล้านตัน และสหรัฐฯ 3 ล้านตัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าการส่งออกของไทยและเวียดนามแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยกรณีของไทยส่งออกในปี 2552 สำหรับข้าว 3 ประเภท เป็นปริมาณใกล้เคียงกันคือ ข้าวหนึ่ง 2.9 ล้านตัน ข้าวหอม 2.6 ล้านตัน และข้าวขาว 2.4 ล้านตัน แต่กรณีของเวียดนาม จะส่งออกข้าวขาวมากถึง 5.3 ล้านตัน หรือคิดเป็นสัดส่วนเกือบร้อยละ 90 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด

นอกจากนี้ ในปี 2552 ปริมาณส่งออกข้าวของไทยและเวียดนามจะแตกต่างกันไม่มากนัก คือ 9.6 และ 6 ล้านตันข้าวสารตามลำดับ แต่มูลค่าส่งออกกลับแตกต่างกันมาก กล่าวคือ 5,027 และ 2,464 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตามลำดับ

ไทยเก่งทั้งตลาดบนและตลาดล่าง

ไทยนอกจากจะมีจุดเด่นในด้านการเป็นผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่ที่สุดของโลกแล้วยังเป็นประเทศส่งออกข้าวคุณภาพสูงด้วย ทำให้มีความสามารถในการแข่งขันสูงทั้งในตลาดบนและตลาดล่าง กล่าวคือ

ตลาดบน เป็นตลาดข้าวหอมมะลิ ข้าว 100% และข้าว 5% มีตลาดหลัก เป็นต้นว่า สหรัฐฯ ยุโรป ฮองกง สิงคโปร์ ซาอุดีอาระเบีย แอฟริกาใต้ ฯลฯ โดยข้าวไทยได้รับการยอมรับทั่วโลก โดยมีคู่แข่งที่สำคัญ ได้แก่ ข้าวบาสมาดิของอินเดีย โดยในระยะที่ผ่านมาไทยได้พัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง จากเดิมเมื่อ 20 - 30 ปีที่ผ่านมาเราต้องรับประทานคร่าวคุณภาพต่ำซึ่งบางครั้งมีก้อนกรวดผสม

แต่ปัจจุบันไทยได้กลายมาเป็นประเทศที่มีภาพลักษณ์เป็นผู้ผลิตข้าวคุณภาพสูง และมีคุณภาพที่สม่ำเสมอ ปราศจากสิ่งปลอมปน นอกจากนี้ ยังประสบผลสำเร็จในการพัฒนาแบรนด์ของตนเองในตลาดต่างประเทศ เป็นต้นว่า เครื่องเจริญโภคภัณฑ์ ซึ่งเดิม 5 ปีที่แล้ว จำหน่ายข้าวในต่างประเทศโดยใช้ตราสินค้าของตนเองเพียงร้อยละ 20 ของทั้งหมด แต่ปัจจุบันได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 ของทั้งหมด ซึ่งการจำหน่ายข้าวในตราสินค้าของตนเองจะจำหน่ายได้ราคาสูงกว่าข้าวสารทั่วไปที่มีคุณภาพระดับเดียวกันประมาณร้อยละ 10

ตลาดล่าง เป็นตลาดข้าว 10% ข้าว 15% และข้าว 25% มีตลาดหลัก เป็นต้นว่า อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ อิรัก อิหร่าน ไนจีเรีย เซเนกัล ฯลฯ โดยข้าวไทยแม้ว่าจะมีราคาสูงกว่าบ้าง แต่ยังสามารถแข่งขันได้ เนื่องจากมีคุณภาพที่ดีกว่า สำหรับคู่แข่งสำคัญในตลาดนี้ยังคงเป็นเวียดนาม

สำหรับการบริโภคข้าว แต่ละประเทศมีรสนิยมการบริโภคไม่เหมือนกัน คนไนจีเรีย นิยมกินข้าวหนึ่ง ส่วนชาวเซเนกัลและเอเวอริคัตจะนิยมกินปลายข้าวหอมคนจีนและฮ่องกงชอบข้าวหอมมะลิใหม่ คนสิงคโปร์ชอบกินข้าวหอมมะลิเก่า

การประชาสัมพันธ์เพื่อขายข้าวไทยในห้างโลตัสที่นครเชียงใหม่

สำหรับชาวตะวันตกออกกลาง อิรัก อิหร่าน และแอฟริกาบางส่วน นิยมบริโภคข้าวขาว

ไทยเผชิญความท้าทายครั้งใหญ่

ปัจจุบันเริ่มมีคำถามมากขึ้น ว่าไทยจะเป็นอันดับ 1 ของโลกอีกนานเพียงใด บางคนบอกว่าอีกไม่เกิน 5 ปี โดยปัจจุบันข้าวไทยเริ่มถูกท้าทายจากหลายด้านพร้อมๆ กัน เช่น

ประการแรก ขาวนาไทยมีอายุเฉลี่ยมากขึ้น ขณะที่คนหนุ่มสาวไม่สนใจประกอบอาชีพเป็นชาวนา แม้ในระยะสั้นสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้โดยใช้เครื่องทุ่นแรงมาทดแทน แต่ในระยะยาวก่อให้เกิดคำถามว่าเมื่อเกษตรกรผู้สูงวัยเหล่านี้ล้มหายตายจากไปแล้ว จะหาใครมาทำงานแทน

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้ทำการวิจัยและตีพิมพ์เผยแพร่เมื่อปี 2553 คาดว่าในอีก 10 ปีข้างหน้า หรือปี 2563 ไทยจะส่งออกข้าวลดลงจากปัจจุบันเกือบ 10 ล้านตัน ลดลงเหลือ 8.6 ล้านตัน ขณะที่เวียดนามจะส่งออกข้าวเพิ่มขึ้นจากปัจจุบัน 6 ล้านตัน เป็น 7.5 ล้านตัน

วารสารส่งเสริมการส่งออก

ประเทศต่างๆ ตื่นตัว
ในการวิจัยพันธุ์ข้าว
ที่ให้ผลผลิตสูง รวมถึงได้
พันธุ์ข้าวที่มีลักษณะคล้าย
ข้าวหอมมะลิของไทย

ประการที่สอง ผลผลิตข้าวเฉลี่ยต่อไร่ของไทยยังต่ำ โดยผลผลิตข้าวปีเพาะปลูก 2551/52 อยู่ที่ระดับ 453 กิโลกรัม/ไร่ ต่ำกว่าระดับเฉลี่ยของโลก 669 กิโลกรัม/ไร่ และต่ำกว่าคู่แข่งสำคัญ คือ สหรัฐฯ 1,294 กิโลกรัม/ไร่ จีน 1,029 กิโลกรัม/ไร่ และเวียดนาม 797 กิโลกรัม/ไร่ โดยมีสาเหตุสำคัญ คือ พื้นที่ปลูกข้าวส่วนใหญ่อยู่นอกเขตชลประทาน รวมทั้งขาดแคลนเมล็ดข้าวพันธุ์ดี

ประการที่สาม ประเทศต่างๆ ตื่นตัวในการวิจัยพันธุ์ข้าวที่ให้ผลผลิตสูง รวมทั้งได้พันธุ์ข้าวที่มีลักษณะคล้ายข้าวหอมมะลิของไทย ทำให้ไทยต้องเผชิญกับการแข่งขันเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในอนาคต

ประการที่สี่ ความท้าทายจากเวียดนามซึ่งกำลังมาแรง โดยรัฐบาลเวียดนามมีนโยบาย 3 ลด 3 เพิ่ม กล่าวคือ ลดปริมาณเมล็ดพันธุ์ให้เหมาะสม ลดการใช้ปุ๋ยเคมี และลดการใช้ยาปราบศัตรูพืช ขณะเดียวกันจะเพิ่มผลผลิต เพิ่มคุณภาพ และเพิ่มกำไร นอกจากนี้ยังได้ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น กัมพูชา พม่า ฯลฯ ในการผลิตข้าว

แม้ปัจจุบันเวียดนามจะผลิตและส่งออกข้าวคุณภาพสูงสุด คือ ข้าว 5% โดยที่ผลผลิตส่วนใหญ่เป็นข้าว 25% และ 35% และยังมีปัญหาสารกำมะถันตกค้าง เนื่องจากใช้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิงในการอบข้าว แต่ได้วิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่องรวมถึงส่งเสริมการจัดตั้งไซโลให้มากขึ้นเพื่อปรับปรุงคุณภาพข้าวให้สูงขึ้น

เวียดนามมีระบบชลประทานครอบคลุมพื้นที่เพาะปลูกข้าวมากกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศ ทำให้สามารถเพาะปลูกข้าวได้ 2 - 3 ครั้ง/ปี ขณะเดียวกันปริมาณส่งออกก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยล่าสุดเวียดนามได้ประกาศปรับตัวเลขส่งออกข้าวปี 2553 เป็น 6.5 ล้านตัน และอาจพิจารณาปรับเพิ่มขึ้นอีกเป็น 7 ล้านตัน

เดิมส่งเสริมเฉพาะต้นน้ำและปลายน้ำ

ในช่วงที่ผ่านมา ปีโอไอได้เปิดให้การส่งเสริมฯ แก่กิจการผลิตข้าวเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ประเภท 1.7 “กิจการอบฟืนและไซโล” เป็นการผลิตข้าวสารคัดคุณภาพขั้นต้นน้ำก่อนที่จะสีข้าว โดยกรณีผลิตข้าวทั่วไป จะมีกรรมวิธีการผลิตเป็นการเก็บรักษา การทำความสะอาด และ

การอบลดความชื้น แต่หากเป็นข้าวหนึ่ง จะรวมถึงกระบวนการแช่และนึ่งด้วย

สำหรับอีกประเภทหนึ่ง คือ ประเภท 1.14 “กิจการคัดคุณภาพ บรรจุ เก็บรักษา ฟืน ผัก ผลไม้ โดยใช้เทคโนโลยีทันสมัย” กรณีผลิตข้าวสารคัดคุณภาพขั้นปลายน้ำจะเป็นขั้นตอนภายหลังการสีข้าว ตั้งแต่คัดแยกสิ่งเจือปน คัดแยกขนาดเมล็ดข้าว คัดแยกสี และบรรจุถุงจำหน่ายต่อไป

ทั้ง 2 ประเภทกิจการข้างต้น กำหนดให้ได้รับสิทธิและประโยชน์แตกต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ ยกเว้นอากรขาเข้า

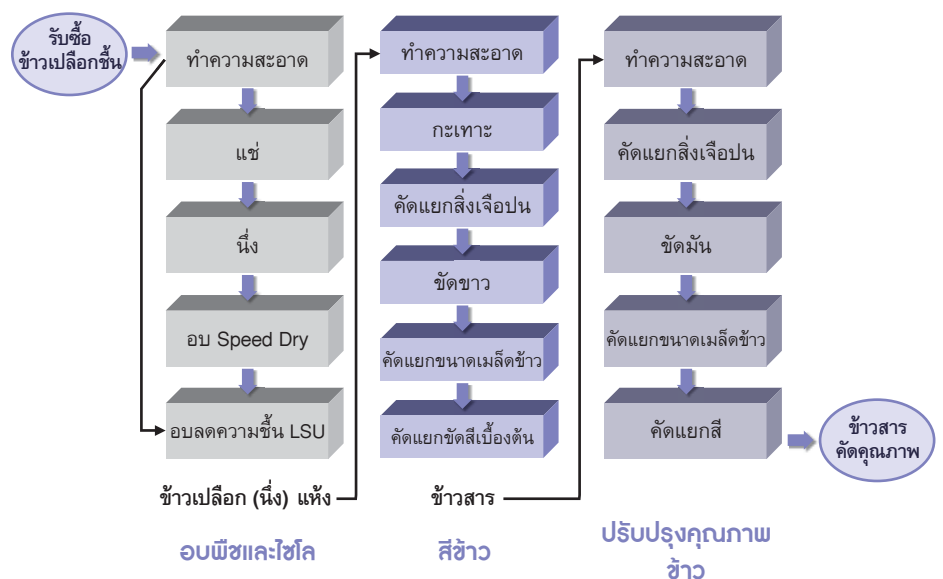
เครื่องจักรและยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี โดยไม่จำกัดวงเงินยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับกิจการอบฟืน และไซโล และยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี แต่จำกัดวงเงินสำหรับกิจการคัดคุณภาพเก็บรักษา ฟืน ผัก ผลไม้ โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย

ปรับปรุงสู่กระบวนการครบวงจร

รูปแบบการส่งเสริมทั้ง 2 ประเภทข้างต้น มีปัญหาสำคัญ คือ ไม่ได้ครอบคลุมถึงขั้นตอนผลิตข้าวสารคัดคุณภาพขั้นกลางน้ำ คือ การสีข้าว จึงไม่ได้เป็นการดำเนินการอย่างครบวงจร ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาหลายประการ

ประการแรก ทำให้ต้นทุนโลจิสติกส์สูง เนื่องจากต้องขนไปขนมาระหว่างไซโลโรงสี และโรงงานปรับปรุงคุณภาพข้าว ซึ่งมีสถานที่ตั้งอยู่ห่างกัน อนึ่ง การแปรรูปเพื่อพัฒนาคุณภาพข้าวแบบครบวงจรจะคุ้มทุนเฉพาะในส่วนข้าวเปลือกที่ปลูกห่างจากโรงงานครบวงจรไม่เกิน 100 กิโลเมตร โดยหากรับซื้อข้าวเปลือกที่ห่างไกลออกไป

กระบวนการผลิตข้าวสารคัดคุณภาพแบบครบวงจร

ปีโอไอได้เปิดให้การส่งเสริมฯ แก่กิจการผลิตข้าวเป็น 2 ประเภท คือ กิจการอบฟืนและไซโล และกิจการคัดคุณภาพ บรรจุ เก็บรักษา ฟืน ผัก ผลไม้ โดยใช้เทคโนโลยีทันสมัย

หากเป็นกิจการคัดคุณภาพ
ข้าวแบบครบวงจร
ให้รวมถึงโครงการที่เริ่มตั้งแต่
กระบวนการอบพีช ไซโล
และกระบวนการสีข้าว

เพื่อแปรูปอย่างครบวงจร ต้นทุนโลจิสติกส์
แทนที่จะลดลง กลับเพิ่มขึ้น เนื่องจากการ
ขนส่งข้าวเปลือกมีลักษณะปริมาตรและ
น้ำหนักมาก ทำให้มีต้นทุนสูงกว่าการขนส่ง
ข้าวสาร

ผู้ซื้อในต่างประเทศในตลาด
ระดับบน ต้องการให้มีการ
ตรวจสอบแบบย้อนกลับให้
มากที่สุด ถึงแหล่งรับซื้อ
ข้าวเปลือก

ประการที่สอง ผู้ซื้อในต่างประเทศใน
ตลาดระดับบน เช่น สหรัฐฯ ยุโรป ฯลฯ
ต้องการให้มีการตรวจสอบแบบย้อนกลับ

ให้มากที่สุด ซึ่งกรณีโรงงานปรับปรุง
คุณภาพข้าวซื้อข้าวจากโรงสี จะส่งผล
ทำให้สามารถตรวจสอบย้อนกลับได้ไกล
สูงสุดถึงเพียงระดับข้าวสารจากโรงสี
เท่านั้น

หากมีการทำธุรกิจแบบครบวงจร
จะสามารถตรวจสอบย้อนกลับถึงแหล่ง
รับซื้อข้าวเปลือก โดยนำข้าวที่รับซื้อจาก
แหล่งเดียวกันเก็บในไซโลเดียวกัน (ยังไม่
สามารถตรวจสอบย้อนกลับไปถึงระดับ
ชาวนาได้ เนื่องจากกรณีการเพาะปลูกข้าว
ของไทยเป็นเกษตรกรรายย่อยจำนวนมาก
แตกต่างจากกรณีประเทศตะวันตก ที่การ
เพาะปลูกจะเป็นฟาร์มขนาดใหญ่)

ประการที่สาม ปัญหาความยุ่งยากใน
การควบคุมคุณภาพข้าวภายหลังการ

เก็บเกี่ยว (Post Harvest) เป็นต้นว่า รด
บรทุกข้าวอาจจะไปบรทุกสารเคมีหรือ
ปุ๋ยมาก่อน และล้างบรทุกไม่สะอาด
เพียงพอก่อนนำมาบรทุกข้าว ซึ่งก่อ
ให้เกิดปัญหาปนเปื้อนขึ้น นอกจากนี้ ยัง
ก่อให้เกิดปัญหาข้าวแตกหักมากยิ่งขึ้น
เนื่องจากยิงขนส่งมากครั้งเท่าใด ย่อมจะ
ส่งผลทำให้ข้าวมีโอกาสเสียหายมากขึ้น
เท่านั้น

บีโอไอ ให้ครอบคลุมถึง การสีข้าว

เพื่อแก้ไขปัญหาข้างต้น บีโอไอจึงได้
พิจารณาเมื่อวันที่ 13 กันยายน 2553 เห็นว่า
ควรสนับสนุนให้กิจการคัดคุณภาพข้าว
สามารถรวมในส่วนเครื่องจักรในส่วนการ
สีข้าวด้วย เพื่อให้ธุรกิจสามารถดำเนินการ
อย่างครบวงจรได้ นับเป็นทางเลือกหนึ่ง
สำหรับผู้มีความพร้อมในการดำเนินการ
ที่จะส่งผลทำให้สามารถลดต้นทุนโลจิสติกส์
ควบคุมคุณภาพข้าว การตรวจสอบย้อนกลับ
ได้ดียิ่งขึ้น อันจะเป็นผลดีต่อการส่งออก
ข้าวของประเทศ ทั้งนี้ มีเงื่อนไขว่าหาก
เป็นกิจการคัดคุณภาพข้าวแบบครบวงจร
ให้รวมถึงโครงการที่เริ่มตั้งแต่กระบวนการ
อบพีช ไซโล และกระบวนการสีข้าวด้วย

เจาะเวียดนาม

มีอะไรที่ท่านยังไม่รู้ ตอนที่ 2

เจาะเวียดนาม มีอะไรที่ท่านยังไม่รู้ ตอนที่ 1 ได้กล่าวถึงข้อมูลด้านเศรษฐกิจที่สำคัญของเวียดนามไปแล้ว สำหรับผู้สนใจที่จะเจาะลึกเวียดนาม ต้องการไปพบ ชม ชิม เวียดนาม สามารถแจ้งความประสงค์มาได้ที่สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ ซีไอโอ ซึ่งมีแผนการจัดคณะไปเยือนเวียดนามอีกสามครั้งในปีงบประมาณ 2554

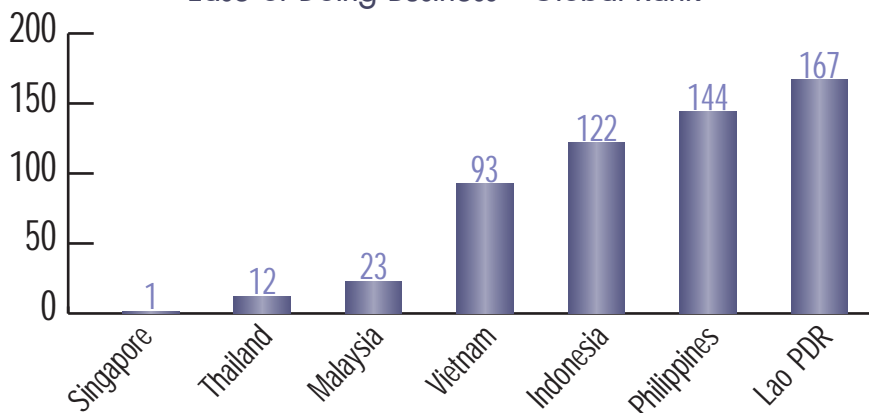
ฉบับนี้ จะเจาะเวียดนามให้ลึกลงไปถึงการทำธุรกิจในเวียดนามว่า ต้องมีขั้นตอนอย่างไร ใช้เวลาเท่าใด ค่าใช้จ่ายเท่าใด ซึ่งอาจจะไม่สามารถจบได้ในตอนเดียว ก็คงต้องติดตามกันต่อไปสำหรับท่านที่สนใจเรื่องเวียดนาม และมีข่าวพลิกย่อยสำหรับความเปลี่ยนแปลง ในเวียดนามที่น่าสนใจมานำเสนอด้วย

จากผลการสำรวจของธนาคารโลก เวียดนามอยู่ในลำดับที่ 93 จาก 183 ประเทศ

เศรษฐกิจที่ทำการสำรวจ สำหรับประเทศที่ทำธุรกิจได้สะดวกที่สุด อันดับหนึ่งได้แก่ สิงคโปร์ และไทยเป็นอันดับที่ 12 สำหรับเวียดนามอยู่ในลำดับที่ 93 ซึ่งก็ยืนยันว่า ดีกว่าประเทศเพื่อนบ้านดาวรุ่งบางประเทศ

จากผลการสำรวจ
ของธนาคารโลก
เวียดนามอยู่ในลำดับที่ 93
จาก 183 ประเทศเศรษฐกิจ
ที่ทำการสำรวจ สำหรับ
ประเทศที่ทำธุรกิจได้สะดวกที่สุด

Ease of Doing Business - Global Rank

ทั้งนี้ ตัวเลขน้อยหมายถึง ประเทศที่มีขั้นตอนในการทำธุรกิจสะดวกที่สุด สำหรับปัจจัยที่ใช้ในการพิจารณาและลำดับที่ประเทศเวียดนามได้รับ เรื่องความยากง่ายในแต่ละปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจ แสดงไว้ในตารางข้างล่าง ดังนี้

ปัจจัยพิจารณา/ขั้นตอนการดำเนินงาน	ลำดับที่
ความสะดวกในการทำธุรกิจ	93
การเริ่มทำธุรกิจ	116
การดำเนินการเพื่อให้ได้ใบอนุญาตก่อสร้าง	69
การจ้างแรงงาน	103
การจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์	40
การให้สินเชื่อ	30
การให้การคุ้มครองนักลงทุน	172
การชำระภาษี	147
การค้าระหว่างประเทศ	74
การบังคับใช้ตามสัญญา	32
การปิดกิจการ	127

ที่มา Doing Business in Vietnam 2010 อนุสารโลก

ลองมาพิจารณาแต่ละขั้นตอนที่กล่าวมาตามตารางข้างต้นว่า เวียดนามใช้เวลาอย่างน้อยเท่าใดในการดำเนินการแต่ละขั้นตอน จากตารางข้างล่างแสดงให้เห็นจำนวนวัน ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยที่นักลงทุนต้องพิจารณา ดังนี้

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ขั้นตอน/จำนวนวัน/จำนวนเอกสาร/ค่าใช้จ่าย	
การเริ่มทำธุรกิจ	ขั้นตอนการดำเนินการ	11 ขั้นตอน
	เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	50 วัน
	ค่าใช้จ่าย (ร้อยละของรายได้ต่อหัว)	13.3
	เงินลงทุน (ร้อยละของรายได้ต่อหัว)	-
การดำเนินการเพื่อให้ได้ใบอนุญาตก่อสร้าง	ขั้นตอนการดำเนินการ	13 ขั้นตอน
	เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	194 วัน
การจ้างแรงงาน	ความยุ่งยากต่อดัชนีการจ้างงาน (0-100)	11
การจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์	ขั้นตอนการดำเนินการ	4 ขั้นตอน
	เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	57 วัน
การให้การคุ้มครองนักลงทุน	ความเข้มแข็งในการคุ้มครองนักลงทุน (0-10)	2.7
	การชำระภาษี (ครั้ง/ปี)	32
การชำระภาษี	เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	1,050 ชั่วโมง/ปี
	ภาษีกำไร (ร้อยละ)	20.6
	ภาษีแรงงานและการสมทบของนายจ้าง (ร้อยละ)	19.2
	ภาษีอื่นๆ (ร้อยละ)	0.3
	อัตราภาษีทั้งหมด (ร้อยละของกำไร)	40.1
	การชำระภาษี	
การค้าระหว่างประเทศ	เอกสารที่ต้องใช้ในการส่งออกสินค้า	6 อย่าง
	เวลาที่ใช้ในขั้นตอนการส่งออกสินค้า	22 วัน
	ค่าใช้จ่ายในการส่งออกสินค้า	756 เหรียญสหรัฐฯ ต่อคอนเทนเนอร์
	เอกสารที่ต้องใช้ในการนำเข้าสินค้า	8 อย่าง
การค้าระหว่างประเทศ	เวลาที่ใช้ในขั้นตอนการนำเข้าสินค้า	21 วัน
	ค่าใช้จ่ายในการนำเข้าสินค้า	940 เหรียญสหรัฐฯ ต่อคอนเทนเนอร์
	การบังคับใช้สัญญา	มีขั้นตอนที่ต้องดำเนินการ
การค้าระหว่างประเทศ	เวลาดำเนินการ	34 ขั้นตอน
	เวลาดำเนินการ	295 วัน
	ค่าใช้จ่าย (ร้อยละของการเรียกร้อง)	28.5
การปิดกิจการ	อัตราภาษีได้คืน	18.0
	เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	5.0
	ค่าใช้จ่าย (ร้อยละของทรัพย์สิน)	15

ที่มา Doing Business in Vietnam 2010 อนุสารโลก

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ลองเจาะลึกถึงการเริ่มทำธุรกิจว่าต้องทำอะไรบ้าง และใช้เวลาเท่าใดเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาโอกาสการลงทุนในเวียดนามดูบ้าง ข้อมูลนี้ได้จากเอกสารของธนาคารโลก ซึ่งเป็นผลสำรวจมีการตรวจสอบและศึกษาขั้นตอนการดำเนินธุรกิจของบริษัทขนาดกลางและเล็ก ที่เปิดดำเนินการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งรวมถึงขั้นตอนการขอใบอนุญาต ที่จำเป็นต่อการเปิดดำเนินการจากหน่วยงานของรัฐ และเป็นขั้นตอนที่ผู้ขอดำเนินการด้วยตนเองไม่ได้ผ่านที่ปรึกษา

ขั้นตอนในการเริ่มทำ
ธุรกิจในเวียดนาม
มีทั้งสิ้น 11 ขั้นตอน

ขั้นตอนในการเริ่มทำธุรกิจในเวียดนามมีทั้งสิ้น 11 ขั้นตอน ตามที่ได้ระบุไว้ในตารางข้างต้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การตรวจสอบข้อบริษัทที่ได้เสนอมา การยื่นขอใบจดทะเบียนธุรกิจจากสำนักงานจดทะเบียนธุรกิจท้องถิ่น ขึ้นกับกรมการวางแผน และการลงทุน ซึ่งมีอยู่ในทุกจังหวัดของเวียดนาม กรมนี้มีบทบาทมากต่อการลงทุนของต่างชาติซึ่งจะได้อธิบายในรายละเอียดต่อไป ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการเดินทางไปศึกษาสำรวจโอกาสการลงทุนในเวียดนามของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนด้วย

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	14 วัน
ค่าใช้จ่าย	200,000 ดอลลาร์ (อัตราทางการ)

หมายเหตุ การจัดตั้งบริษัทจำกัดจะต้องมีหุ้นส่วนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ยื่นพร้อมเอกสารสำคัญอีก 5 อย่าง เช่น แบบแสดงความประสงค์จดทะเบียนธุรกิจ ซึ่งขอรับแบบฟอร์มได้ที่กระทรวงวางแผนและการลงทุน เป็นต้น
2. การยื่นขอใบอนุญาตเพื่อทำรายการ ของบริษัทจากหน่วยงานความปลอดภัยแห่งรัฐ

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	6 วัน
ค่าใช้จ่าย	20,000 ดอลลาร์
3. จัดทำรายการบริษัท

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	6 วัน
ค่าใช้จ่าย	165,000 - 370,000 ดอลลาร์ (หากเป็นตรายางบรอนซ์)
4. รับตรายางบริษัท

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	1 วัน
ค่าใช้จ่าย	ไม่มี
5. เปิดบัญชีธนาคาร

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	1 วัน
ค่าใช้จ่าย	ไม่มี

หมายเหตุ แต่ละธนาคารมีข้อกำหนดแตกต่างกันเรื่องเงินฝากขั้นต่ำในการเปิดบัญชีธนาคาร เช่น ธนาคาร Vietcombank กำหนดเงินฝากขั้นต่ำที่ 5 ล้านดอลลาร์สำหรับบัญชีเงินฝากสกุลดอลลาร์ และ 500 เหรียญสหรัฐฯ สำหรับเงินฝากสกุลเหรียญสหรัฐฯ ธนาคาร Asian Commercial กำหนดเงินฝากขั้นต่ำ 1 ล้านดอลลาร์สำหรับบัญชีเงินฝากสกุลดอลลาร์ และ 100 เหรียญสหรัฐฯ สำหรับเงินฝากสกุลเหรียญสหรัฐฯ การเปิดบัญชีธนาคาร ธนาคารกำหนดให้ผู้ฝากกรอกแบบฟอร์ม พร้อมยื่นหลักฐานตรายางของบริษัท ใบอนุญาตจดทะเบียนธุรกิจบริษัท และมติของคณะกรรมการบริหารพร้อมลายเซ็นของผู้มีอำนาจ
6. จัดทำประกาศการจัดตั้งบริษัทในหนังสือพิมพ์รายวัน

ระยะเวลาประกาศ	5 วัน
ค่าใช้จ่าย	700,000 ดอลลาร์

หมายเหตุ ตามกฎหมายการจัดตั้งบริษัท ประกาศดังกล่าวจะต้องมีข้อมูลประกอบด้วยชื่อบริษัท ที่อยู่ของสำนักงานใหญ่ สาขาหรือสำนักงานตัวแทน ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียนของบริษัทจำกัด ชื่อเต็มของเจ้าของ ที่อยู่ สัญชาติ เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน หรือ เลขที่หนังสือเดินทาง หรือเอกสารส่วนบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและจำนวนของผู้เป็นเจ้าของ หรือสมาชิกที่จัดตั้งหรือจดทะเบียนบริษัทที่ตั้งของธุรกิจที่จดทะเบียนค่าใช้จ่ายในการลงประกาศดังกล่าว ขึ้นอยู่กับชนิดของหนังสือพิมพ์ จำนวนหน้าที่ลงพิมพ์ และหน้าที่ลงพิมพ์ นอกจากนี้ในหนังสือพิมพ์รายวันแล้ว บริษัทสามารถจะลงตีพิมพ์ประกาศดังกล่าวได้ในเครือข่ายข้อมูลต่างๆ รวมทั้งวารสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ
7. *ยื่นขอเลขทะเบียนผู้เสียภาษีจากกรมภาษีท้องถิ่น และชำระภาษีใบอนุญาตธุรกิจ

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	7 วัน (ต่อเนื่องจากขั้นตอนข้างต้น)
ค่าใช้จ่าย	1,000,000 ดอลลาร์ (ค่าภาษีใบอนุญาตทำธุรกิจ)
8. ซื้อใบเสร็จภาษีมูลค่าเพิ่มสำเร็จรูป (pre-printed VAT invoice) หรือแบบที่ใช้พิมพ์เอง

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ	14 วัน
ค่าใช้จ่าย ใบเสร็จแบบสำเร็จรูป	20,000 ดอลลาร์ (ต่อเล่ม มี 50 ใบ)

หมายเหตุ ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ สำหรับใบเสร็จภาษีมูลค่าเพิ่มอีก นอกจากนี้ ก่อนการใช้งาน บริษัทจะต้องจดทะเบียนเลขที่ใบเสร็จดังกล่าวกับกรมภาษีท้องถิ่นด้วย

9. *จดทะเบียนกับสำนักงานแรงงานท้องถิ่นเพื่อแสดงความประสงค์ใช้แรงงาน (กรมแรงงานท้องถิ่น ขึ้นกับกระทรวงกิจการสังคมและผู้ทุพพลภาพ)
 เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ 1 วัน (ต่อเนื่องจากขั้นตอนข้างต้น)
 ค่าใช้จ่าย ไม่มี
 หมายเหตุ ภายใน 30 วันก่อนเริ่มเปิดดำเนินการ นายจ้างจะต้องยื่นเรื่องเพื่อลงทะเบียนลูกจ้างทั้งหมด พร้อมแนบเอกสารประวัติของลูกจ้างกับสำนักงานแรงงาน ซึ่งต้องเป็นไปตามกฎหมายแรงงานและสัญญาการจ้างงาน
10. *จดทะเบียนลูกจ้างกับกองทุนสวัสดิการสังคมเพื่อการจ่ายค่าประกันสุขภาพและประกันสังคม
 เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ 1 วัน (ต่อเนื่องจากขั้นตอนข้างต้น)
 ค่าใช้จ่าย ไม่มี
 หมายเหตุ บริษัทจะต้องจดทะเบียนลูกจ้างที่มีสัญญาการจ้างงานตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไปกับกองทุนประกันสังคม
11. *จดทะเบียนสำหรับสหภาพการค้า (Trade Union) กับสหภาพแรงงานทั่วไปของเวียดนาม (Vietnam General Confederation of Labor)
 เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ 7 วัน (ต่อเนื่องจากขั้นตอนข้างต้น)
 ค่าใช้จ่าย ไม่มี
 หมายเหตุ ต้องดำเนินการภายใน 6 เดือนนับแต่วันที่เริ่มเปิดดำเนินการ

หมายเหตุ * ดำเนินการต่อเนื่องกัน

เมื่อพิจารณาขั้นตอนในการเริ่มทำธุรกิจ นับได้ว่า เวียดนามอยู่ในระดับกลางๆ ของประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีความง่ายต่อการดำเนินธุรกิจ หากเปรียบเทียบกับอินโดนีเซีย หรือฟิลิปปินส์ ตามตารางข้างล่างนี้

เมื่อพิจารณาขั้นตอนในการเริ่มทำธุรกิจ นับได้ว่า เวียดนามอยู่ในระดับกลางๆ ของประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีความง่ายต่อการดำเนินธุรกิจ

กระบวนการดำเนินการข้างต้นในการเริ่มธุรกิจ คงจะไม่มีแตกต่างกับในประเทศไทยมากเท่าใดนัก เพียงแต่หากเป็นบริษัทต่างชาติ การจะเข้าถึงกระบวนการขั้นตอนต่างๆ การเจรจาเพื่อทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น อาจจะมีขั้นตอนความลำบากขึ้นบ้าง หลายบริษัทจึงจำเป็นต้องจ้างที่ปรึกษาเพื่อช่วยเหลือให้การดำเนินการต่างๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย แต่การจะหาที่ปรึกษาที่เหมาะสมในราคาย่อมยากไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย มีคำแนะนำจากนักธุรกิจไทยรายหนึ่งที่ทำธุรกิจในเวียดนามมากกว่า 20 ปีว่า ให้เลือกที่ปรึกษาท้องถิ่นที่สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ จะดีกว่าจ้างที่ปรึกษาที่เป็นบริษัทต่างชาติ ซึ่งราคาแพงและอาจจะไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของเราได้ดีพอ

จากการสำรวจของบีโอไอ ที่นำคณะไปศึกษาโอกาสการลงทุนทางตอนเหนือของเวียดนามล่าสุด พบว่า กรมการวางแผนและการลงทุน ซึ่งมีอยู่ในทุกจังหวัดของเวียดนาม สามารถให้บริการนักลงทุนได้อย่างสมบูรณ์แบบ เพียงแต่ต้องจ่าย

ประเทศ	จำนวนขั้นตอน	เวลา (วัน)	ค่าใช้จ่าย (ร้อยละต่อหัว)	เงินทุนขั้นต่ำ (ร้อยละต่อหัว)
อินโดนีเซีย	9	60	26.0	59.7
สปป. ลาว	7	100	12.3	-
มาเลเซีย	9	11	11.9	-
ฟิลิปปินส์	15	52	28.2	5.5
ไทย	7	32	6.3	-

ที่มา : ผลสำรวจของธนาคารโลก

ข้อมูลล่าสุดของเวียดนาม

เวียดนามปรับลดภาษีเงินได้นิติบุคคลจากร้อยละ 28 เหลือร้อยละ 25 และลดภาษีที่เรียกเก็บจากรายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ดิน เวียดนามประกาศกฎหมายภาษีเงินได้สำหรับบริษัทและกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มฉบับใหม่ และปรับปรุงขั้นตอนเพื่อให้เกิดการแข่งขันมากขึ้น ในอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ และขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับศุลกากรใหม่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปเพื่อให้เป็นไปตามกฎระเบียบขององค์การการค้าโลก ที่ต้องการให้ประเทศสมาชิกลดความล่าช้าทางด้านการค้า

ค่าตอบแทนในจำนวนหนึ่งตามสัดส่วนของจำนวนเงินลงทุนของโครงการ หรือประเภทกิจการที่ลงทุน ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะไม่เกินร้อยละ 0.05 ของเงินลงทุน ซึ่งถือว่าน้อยมาก เมื่อเทียบกับความสะดวกที่ได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีใบเสร็จให้ด้วย อย่างไรก็ตามค่าใช้จ่ายดังกล่าวขึ้นกับแต่ละโครงการ

ลงทุนในเวียดนาม
คงไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป
บางแห่งกรมการวางแผน
และการลงทุน
อาจช่วยหาผู้ร่วมทุน
หรือที่ตั้งโครงการให้ด้วย

ดังนั้น หากประสงค์จะลงทุนในเวียดนาม คงไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป บางแห่งกรมการวางแผนและการลงทุนอาจช่วยหาผู้ร่วมทุนหรือที่ตั้งโครงการให้ด้วย เพราะอย่าลืมว่าในเวียดนามที่ดินเป็นของรัฐบาล และบริษัทหลายแห่งก็มีหุ้นของรัฐบาลเป็นหลัก รัฐบาลท้องถิ่นมีบทบาทอย่างมากในประเทศสังคมนิยมเช่นเวียดนาม ดังนั้น การเข้าพบกับหน่วยงานของรัฐเพื่อแนะนำตัว เป็นเรื่อง

สำคัญอย่างยิ่ง และความสัมพันธ์ดังกล่าวก็จะนำไปสู่ความสำเร็จในธุรกิจของท่านในต่างประเทศ

ครั้งต่อไป หากจะเข้าไปสำรวจการลงทุนในเวียดนาม อย่าลืมเข้าไปติดต่อที่กรมการวางแผนและการลงทุน ซึ่งนอกจากจะได้รับข้อมูลขั้นตอนการลงทุนในเวียดนาม และเป็นผู้พิจารณาโครงการลงทุนก่อนส่งให้ People's Committee ออกใบอนุญาตแล้วยังจะช่วยเหลือในการดำเนินการตามขั้นตอนของทางราชการโดยถูกต้องตามกฎหมายอีกด้วย

การลงทุนของต่างชาติ ในเวียดนามพุ่งสูง

จากสถิติของรัฐบาลเวียดนาม ในช่วง 8 เดือนแรกของปี 2553 (มกราคม-สิงหาคม) มีโครงการจากต่างชาติที่ได้รับใบอนุญาตลงทุนแล้วทั้งสิ้น 658 โครงการ คิดเป็นมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 10.79 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 41 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว เฉพาะในเดือนสิงหาคม 2553 เพียงเดือนเดียว เวียดนามได้ออกใบอนุญาตลงทุนให้แก่ต่างชาติแล้วทั้งสิ้น 143 โครงการ คิดเป็นมูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 787 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

การลงทุนของต่างชาติดังกล่าว ก่อให้เกิดการส่งออกคิดเป็นมูลค่าถึง 24 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือเพิ่มขึ้นเป็นสัดส่วนร้อยละ 26.6 สำหรับประเทศที่เข้าไปลงทุนในเวียดนามมีถึง 47 ประเทศในช่วง 8 เดือนแรกของปีนี้ เช่น เนเธอร์แลนด์ มูลค่าเงินลงทุนคิดเป็นทั้งสิ้น 2.2 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เกาหลีใต้มูลค่า 1.92 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และสหรัฐฯ มูลค่า 1.87 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การลงทุนของต่างชาติในช่วงระยะหลังจะเป็นการลงทุนขนาดใหญ่ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติต่อการลงทุนในเวียดนาม ยกตัวอย่างเช่น โครงการของบริษัท AES TKV Mong Duong Power มูลค่า 2.1 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โครงการผลิต steel billet ที่จังหวัด Nghe An มูลค่าเงินลงทุน 1 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ของบริษัท Kobelco Vietnam Soft Iron หรือโครงการก่อสร้างศูนย์การประชุม นิทรรศการ การค้าและอสังหาริมทรัพย์ ที่จังหวัด Ba Ria-Vung บริษัท Posco SS-Vina จำกัด ที่จังหวัด Ba Ria-Vung Tau มูลค่า 360 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นต้น

ในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา นักลงทุนรายใหญ่ในเวียดนาม จะเป็นประเทศในเอเชีย ได้แก่ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และไต้หวันเป็นหลัก สำหรับไต้หวัน จากข้อมูลปรากฏว่ามีการลงทุนในเวียดนามคิดเป็นมูลค่าสะสมถึงประมาณ 25 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ประธานหอการค้าไต้หวันในเวียดนาม

ไต้หวันมีการลงทุน
ในเวียดนามคิดเป็น
มูลค่าสะสมถึงประมาณ
25 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

คณะบีโอไอฮับพบผู้ว่าราชการจังหวัดกว๋างนาม

Mr. Huang The-hsiu กล่าวว่า จนถึงปัจจุบัน มีนักลงทุนได้วันที่ประกอบธุรกิจในเวียดนามแล้วถึง 30,000 คน และหากรวมครอบครัวของนักลงทุนได้วันที่เหล่านี้แล้ว คาดว่าจะมีชาวต่างชาติถึงประมาณ 200,000 คนในเวียดนาม บริษัทขนาดใหญ่ของไต้หวัน ได้เข้ามาลงทุนหรือตั้งฐานในเวียดนามแล้ว เช่น Hon Hai Group และ บริษัท Compel Electronics จำกัด เป็นต้น

ไทยเป็นนักลงทุนรายใหญ่ อันดับแปดในเวียดนามในปี 2552

จนถึงปัจจุบัน ไทยเป็นนักลงทุนรายใหญ่อันดับต้นๆ ในเวียดนาม ติดหนึ่งในสิบนักลงทุนรายใหญ่ โดยลงทุนในหลายกิจการ ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรม การก่อสร้างเขตเมืองใหม่ การท่องเที่ยว โรงแรม อุตสาหกรรมหนัก และอุตสาหกรรมเบา

หากพิจารณาจากสาขาที่ไทยลงทุนมากที่สุดจะได้แก่ อุตสาหกรรม และการก่อสร้าง โดยมีจำนวนโครงการลงทุนของไทยทั้งสิ้น 108 โครงการ มีมูลค่าการลงทุนทั้งสิ้น 800 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 61.4 ของจำนวนโครงการที่ไทยลงทุนทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 51.5 ของเงินลงทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น

รองลงมาได้แก่ ภาคบริการ มีจำนวนโครงการทั้งสิ้น 36 โครงการมูลค่า 567 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือคิดเป็นสัดส่วน

ร้อยละ 20 ของจำนวนโครงการทั้งสิ้น และเป็นร้อยละ 28 ของเงินลงทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น ตามมาด้วย ภาคเกษตรกรรม ป่าไม้ และประมง คิดเป็นร้อยละ 15.9 ของจำนวนโครงการลงทุนทั้งสิ้น และร้อยละ 20.6 ของเงินลงทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น

สำหรับพื้นที่ที่ไทยเข้าไปลงทุนจะอยู่ใน 30 จังหวัดและเมืองในเวียดนาม โดยเฉพาะทางใต้ของเมืองดองไ้ มีจำนวน 28 โครงการ เงินลงทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น 485 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 17.9 ของจำนวนโครงการและร้อยละ 28.7 ของเงินลงทุนจดทะเบียน ตามมาด้วยการลงทุนในเมืองฮานอย มีจำนวน 24 โครงการ เงินลงทุนจดทะเบียน 366 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ส่วนใหญ่การลงทุนของคนไทยจะนิยมถือหุ้นทั้งสิ้น โดยมีจำนวนโครงการที่ไทย

ส่วนใหญ่การลงทุนของคนไทย จะนิยมถือหุ้นทั้งสิ้น โดยมีจำนวนโครงการที่ไทยถือหุ้นทั้งสิ้น 120 โครงการ เป็นมูลค่าเงินลงทุน 939 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ถือหุ้นทั้งสิ้น 120 โครงการ เป็นมูลค่าเงินลงทุน 939 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตามมาด้วยการร่วมทุนมีจำนวน 40 โครงการ เงินลงทุน 714 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

บางโครงการอยู่ในรูปของสัญญาการร่วมมือทางธุรกิจ (Business Cooperation Contract - BCC) หรือ การทำสัญญาให้

จนถึงปัจจุบันไทย เป็นนักลงทุนรายใหญ่ อันดับต้นๆ ในเวียดนาม ติดหนึ่งในสิบนักลงทุนรายใหญ่ โดยลงทุนในหลายกิจการ ได้แก่ อุตสาหกรรม และการก่อสร้าง

บริษัทเอกชนเข้ามา รับผิดชอบ ระดมทุน ออกแบบ ก่อสร้าง และดำเนินโครงการในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อหมดระยะสัมปทาน กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินและความรับผิดชอบในโครงการนั้นโอนให้แก่รัฐ (Build-operate-transfer - BOT) หรือ การทำสัญญาให้บริษัทเอกชนมา รับผิดชอบ ระดมทุน ออกแบบ ก่อสร้าง แล้วโอนให้แก่รัฐ โดยมี สิทธิดำเนินงานตลอดอายุสัมปทาน (Build-transfer-operate -BTO) และ การสร้าง-โอนกรรมสิทธิ์ (Build-transfer - BT) การลงทุนของไทยในเวียดนาม หลายโครงการที่ประสบความสำเร็จ และก่อให้เกิดการส่งออกหรือทดแทนการนำเข้าได้เป็นอย่างดี

ในปี 2552 ไทยเป็นนักลงทุนอันดับแปด เมื่อเปรียบเทียบกับการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม ซึ่งเป็นลำดับที่ดีขึ้นจากหลายปีที่ผ่านมา ที่อยู่ในอันดับที่ 12 ในปี 2549

ในปี 2553 (มกราคม-สิงหาคม) ไทยเป็นนักลงทุนอันดับ 10 ในเวียดนาม โดยมีจำนวนโครงการลงทุนสะสมทั้งสิ้น 237 โครงการ มูลค่าเงินลงทุนทั้งสิ้น 5.7 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

เวียดนาม พร้อมรับการลงทุน จากต่างชาติแล้วหรือ

คำถามที่ควรค่าแก่การพิจารณา คือ จนถึงปัจจุบัน เวียดนามพร้อมรับการลงทุนจากต่างชาติแล้วหรือยัง กว้างขวางน้อย ภาวี่หลายอย่าง และพยายามปรับปรุง สาธารณูปโภคพื้นฐาน เพื่อรองรับการลงทุนที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น ด้วยความหวังที่จะเป็น แหล่งการลงทุนที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ เป็นทางเลือกให้แก่นักลงทุนที่ประสงค์จะ สร้างโรงงานผลิตในต่างประเทศ หรือหา แหล่งวัตถุดิบราคาถูก

นักลงทุนต่างชาติต่าง
มุ่งมองแหล่งลงทุน
ไปที่จีนและอินเดียเป็นหลัก
ในขณะที่เวียดนามก็ได้รับ
ความนิยมมากขึ้น

ในเวลานี้ คงปฏิเสธไม่ได้ว่า นักลงทุนต่างชาติต่างมุ่งมองแหล่งลงทุนไปที่จีนและอินเดียเป็นหลัก ในขณะที่เวียดนามก็ได้รับความนิยมมากขึ้น นับแต่เปิดประเทศและ

เข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (เวียดนามเป็นสมาชิกอันดับที่ 150 ของ องค์การการค้าโลก เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2550) ด้วยหวังว่า การเปิดตัวเข้าสู่ศตวรรษใหม่ จะพัฒนาความเป็นแหล่งลงทุนที่ดี เวียดนาม กลายเป็นแหล่งลงทุนต้นทุนต่ำ และแหล่ง วัตถุดิบที่สำคัญ

แม้ว่า ตัวเลขการลงทุนของ ต่างชาติในเวียดนามจะเพิ่มขึ้น รัฐบาล เวียดนามยังมีพันธะสัญญาที่จะต้อง ปรับปรุงสภาพเศรษฐกิจและธุรกิจของประเทศ ให้ดีขึ้น รวมถึงการปรับปรุงระบบเศรษฐกิจ จากที่มีการวางแผนจากส่วนกลางไปสู่ เศรษฐกิจแบบตลาด และการให้ภาคเอกชน เป็นตัวนำ เวียดนามยังคงเผชิญกับความ ท้าทายต่อการปรับปรุง ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง กับการลงทุนของต่างชาติ เช่น การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานที่ยังขาดแคลน ระบบ การเงินและกฎหมายที่ยังมีอุปสรรคและยัง ไม่ได้รับการปรับปรุง ระบบราชการที่ล่าช้า กฎระเบียบที่ไม่มีความโปร่งใส ค่าใช้จ่าย ในการเริ่มดำเนินธุรกิจที่สูง การถือครอง ที่ดินและกฎระเบียบและขั้นตอนในการโอน และการขาดแคลนแรงงานฝีมือ เป็นต้น

การออกใบอนุญาตลงทุนเป็นขั้นตอนที่ใช้เวลานาน และมีการปฏิบัติที่ไม่ชัดเจนหรือไม่เหมือนกันในแต่ละจังหวัด นักลงทุนต่างชาติมักประสบปัญหาในเรื่องการเปลี่ยนแปลงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับภาษี อัตราอากรขาเข้า และระเบียบการบริหารบ่อยครั้งที่มีการแจ้งล่วงหน้าในเวลาอันสั้น ทำให้เป็นปัญหาต่อการวางแผนทางธุรกิจ และเนื่องจากกฎหมายแรงงานและการนำกฎหมายดังกล่าวมาปฏิบัติไม่ได้รับการปรับปรุงหรือพัฒนาที่ดีพอ ทำให้บางครั้งบริษัทต้องเผชิญปัญหาในเรื่องการจัดการด้านแรงงาน เป็นต้น

จากปัญหาข้างต้น ที่มีการประมวลไว้โดยหน่วยงานของสหรัฐฯ (US Department of State) อาจกล่าวได้ว่า เวียดนามจะไม่สามารถดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติได้ โดยความน่าสนใจของประเทศเองทั้งหมด หากสภาวะแวดล้อมอื่นไม่เอื้ออำนวย เช่น ประเทศไทยเริ่มขาดความได้เปรียบในเรื่องค่าแรงงานขั้นต่ำ พื้นที่การเพาะปลูกที่ขาดแคลน ความต้องการขยายตลาดในต่างประเทศของนักลงทุนไทย ตลอดจนไปจนถึงปัญหาความขัดแย้งด้านการเมือง

เวียดนามเป็นแหล่งลงทุนที่ดีหรือไม่ลองมาพิจารณาจากประสบการณ์ของนักลงทุนต่างชาติหลายราย เพื่อเป็นข้อคิดในการพิจารณาก่อนตัดสินใจลงทุน

นับจากที่สิ้นสุดการต่อต้านการค้าของสหรัฐฯ ในเวียดนามเมื่อปี 2537 บริษัทสหรัฐฯ

หลายราย เช่น Coca-Cola และ Procter & Gamble เข้าไปลงทุนในเวียดนาม แต่บริษัทเหล่านี้ประสบปัญหาอย่างมากในเรื่องความล่าช้าของระบบราชการของเวียดนามและการคอร์รัปชัน จากการสำรวจของบีไอไอ ปัญหาการลงทุนในเวียดนามส่งผลให้บริษัทต่างชาติรายใหญ่หลายบริษัท มีปัญหาขาดแคลนแรงงานฝีมือ เช่น กรณีของบริษัท Intel เป็นต้น

จากบทความใน Vietnam Business News ซึ่งได้สัมภาษณ์ประธานของบริษัท Ford Asean สรุปได้ว่า แม้เวียดนามจะมีความได้เปรียบในหลายเรื่อง ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศ แต่เนื่องจากปัญหาหลายอย่างจึงจะเป็นการยากที่เวียดนาม จะสามารถรองรับการลงทุนขนาดใหญ่ได้ เท่ากับที่บริษัท Ford ลงทุนในประเทศอื่น

Ford เป็นบริษัทแรกๆ ในจำนวนกลุ่มบริษัทรถยนต์ของต่างประเทศ ที่เข้าไปลงทุนในเวียดนาม แสดงให้เห็นว่า บริษัท Ford เล็งเห็นถึงความได้เปรียบของเวียดนาม โดยเฉพาะในเรื่องแรงงาน

อย่างไรก็ตาม ความจริงก็คือ ในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา Ford มีการลงทุนน้อยมากในเวียดนาม เมื่อเปรียบเทียบกับการลงทุนของบริษัทในประเทศอื่นในภูมิภาค ปัจจุบันโรงงานของ Ford ในเวียดนามยังไม่ได้มีการผลิตเต็มโครงการ หมายถึงยังจะมีโอกาสในการขยายตัวอีกมากในเวียดนาม Ford ในเวียดนามเป็นการผลิตเพื่อขายในตลาดเวียดนามและภูมิภาคนี้เป็นหลัก

จากการให้สัมภาษณ์ของประธาน Ford ASEAN ระบุว่า สินค้าของโรงงานที่ผลิตในเวียดนามในปัจจุบัน ยังมีราคาสูงกว่าที่ผลิตในประเทศอื่นในภูมิภาค ซึ่งปัจจัยหลักที่สำคัญที่ทำให้สินค้ามีราคาสูงกว่า คือ เรื่องของภาษี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายในการผลิต ในขณะที่ภาษีที่

รัฐบาลไทยเรียกเก็บยังต่ำกว่าในเวียดนาม ปัจจัยที่สองที่ทำให้สินค้าของ Ford ในเวียดนามมีราคาสูง คือ ปริมาณผลผลิตต่ำ (Low Output Volume) ถ้าขนาดของตลาดเล็กเกินไป คงเป็นการยากที่จะเพิ่มสัดส่วนการใช้วัตถุดิบในประเทศและการขยายการผลิต

จากรายงานของบริษัท Russin & Vecchi ระบุว่า นับจากที่เวียดนามเข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก เวียดนามได้ยกเลิกการห้ามนำเข้ารถยนต์ใช้แล้ว และบริษัทต่างชาติมีสิทธิที่จะขายรถยนต์นำเข้าได้ ตั้งแต่เดือนมกราคม 2552 การปรับปรุงกฎระเบียบดังกล่าวเป็นปัญหาต่อการแข่งขันของบริษัทผู้ประกอบรถยนต์ในประเทศเวียดนาม เช่น Ford ซึ่งจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ด้านธุรกิจใหม่ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายของเวียดนาม เป็นต้น

ในตอนที่ 3 จะกล่าวถึงสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำในเวียดนาม และการลงทุนของเวียดนามในต่างประเทศ

การตัดสินใจลงทุนในต่างประเทศ โดยเฉพาะเวียดนามในปัจจุบัน ไม่ใช่ทางเลือกของนักธุรกิจไทยเท่านั้น แต่เป็นทางเลือกที่ท่านไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อกระแสความเปลี่ยนแปลงได้ไหลเข้ามา และพร้อมจะผลักดันให้ผู้ที่ยุคหนึ่งอยู่กับที่ต้องล้มลงหวังว่า ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนกับเวียดนามที่กำลังจะเปิดเสรีอย่างสมบูรณ์ ในอีกเกือบ 5 ปีข้างหน้า จะเป็นจุดเริ่มต้นให้ท่านได้มองเห็นโอกาสของไทยต่อเวียดนามได้เร็วยิ่งขึ้น

การตัดสินใจลงทุน
ในต่างประเทศ โดยเฉพาะ
เวียดนามในปัจจุบัน
ไม่ใช่ทางเลือกของ
นักธุรกิจไทยเท่านั้น
แต่เป็นทางรอด
ที่ท่านไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

มารู้จัก White Country กันเถอะ

White Country หากแปลตรงๆ คือ ประเทศสีขาว แต่ยังคงไม่เข้าใจอยู่ดี อะไรคือ ประเทศสีขาว สิ่งแรกที่ต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนคือ ความหมายของ White Country และ White Country เข้ามามีบทบาทอะไรในประเทศไทย สำคัญหรือไม่อย่างไร

ความหมายของ White Country

White Country หมายถึง ประเทศที่มีกระบวนการควบคุมการนำเข้า และส่งออกสินค้าอย่างโปร่งใส และเป็นที่ยอมรับของประชาคมโลก เช่น การควบคุมการส่งออกในรายการสินค้า และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงอาวุธสงครามที่มีอำนาจทำลายล้างสูง (Weapons for Mass Destruction - WMD) ซึ่งได้แก่ เครื่องจักร อุปกรณ์ ชิ้นส่วน และวัตถุดิบ โดยจะต้องมีการตรวจสอบถึงวัตถุประสงค์ของการนำไปใช้งาน ประเทศที่นำไปใช้งานปลายทาง และรายชื่อประเทศปลายทางที่ควบคุม

มาตรการของประเทศไทย

ประเทศไทย โดยกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เป็นผู้ควบคุมดูแลการส่งออกสินค้า โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าขาออก พ.ศ. 2503 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2552 มี

White Country หมายถึง ประเทศที่มีกระบวนการควบคุมการนำเข้า และส่งออกสินค้าอย่างโปร่งใส เป็นที่ยอมรับของประชาคมโลก

รายการสินค้าที่มีมาตรการควบคุมการส่งออก 64 รายการ ประกอบด้วย สินค้าที่เกี่ยวกับอาวุธสงครามทั่วไปโดยตรง สินค้าเกษตร เคมีที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสิ่งเสพติด และรายชื่อประเทศปลายทางที่ควบคุม

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังไม่มี การควบคุมการส่งออกรายการสินค้าที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงกับอาวุธสงครามที่มีอำนาจทำลายล้างสูง (WMD)

การเป็น White Country ของประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่น โดยกระทรวงเศรษฐกิจ

การค้า และอุตสาหกรรม (Ministry of Economy, Trade and Industry - METI) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำกับดูแลและออกใบอนุญาตในการส่งออก ซึ่งประเทศญี่ปุ่นมีรายการสินค้าที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงกับ WMD จำนวน 165 รายการ และสินค้าที่มีแนวโน้มจะเกี่ยวข้องกับ WMD จำนวน 40 รายการ ผู้ส่งออกสินค้าเหล่านี้จะต้องยื่นขออนุญาตจาก METI โดยการพิจารณาจะครอบคลุมตั้งแต่รายการสินค้าที่จะส่งออก เส้นทางเดินของสินค้า จนถึงผู้ขัปลายทาง ซึ่งจะได้รับการตรวจสอบว่าอยู่ในรายชื่อประเทศที่ควบคุมหรือไม่ ก่อนที่ภาครัฐจะตัดสินใจอนุมัติ หรือไม่อนุมัติ

พลของการมี/ไม่มีมาตรการ การเป็น White Country

การที่ประเทศไทยไม่มีมาตรการควบคุมรายการสินค้าที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงกับ WMD ทำให้การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีความเที่ยงตรง และใช้ระดับเทคโนโลยีขั้นสูงของประเทศญี่ปุ่นที่ประสงค์จะมาลงทุนผลิตในประเทศไทย ไม่ได้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลญี่ปุ่นให้มาตั้งโรงงานผลิตในประเทศไทย ส่งผลให้อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องจักร และอุปกรณ์ของประเทศไทยยังมีข้อจำกัดด้านการพัฒนาขาดโอกาสในการเรียนรู้เทคโนโลยีที่ทันสมัย รวมถึงการเป็นประเทศรองรับการลงทุนจากต่างประเทศในกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าควบคุมข้างต้น

ความเคลื่อนไหวของบีโอไอ

นโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของบีโอไอ ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ 2/2553 กำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายแยกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มประหยัดพลังงานและพลังงานทดแทน กลุ่มผลิตวัสดุและผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และกลุ่มที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

การเป็น White Country
ของประเทศไทย
จะช่วยให้ประเทศ
เป็นฐานการผลิตเครื่องจักร
และอุปกรณ์ที่มีเทคโนโลยีสูง

การเป็น White Country ของประเทศไทยจะช่วยให้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตเครื่องจักร และอุปกรณ์ที่มีเทคโนโลยีสูง ซึ่งเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อการชักจูงการลงทุน จึงมีการเตรียมจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการวางมาตรการ แนวทาง และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็น White Country

ความคืบหน้าของกรมการค้า ต่างประเทศ

กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ มีคณะทำงานจัดทำระบบควบคุมการส่งออกสินค้าที่แต่งตั้งเมื่อเดือนมีนาคม 2551 อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศเป็น

คณะทำงานฯ
ได้เสนอแนวทางการจัดทำ
ระบบการควบคุม
การส่งออกของไทย
เพื่อให้สอดคล้องกับระบบ
ควบคุมการส่งออกของสากล

ประธาน และผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ 14 หน่วยงาน ซึ่งคณะทำงานฯ ได้เสนอแนวทางการจัดทำระบบการควบคุมการส่งออกของไทย เพื่อให้สอดคล้องกับระบบควบคุมการส่งออกของสากล โดยมีการหารือเกี่ยวกับการจัดทำบัญชีสินค้าควบคุมแห่งชาติ การแบ่งงานให้หน่วยงานที่รับผิดชอบ กำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติในการควบคุม และการจัดตั้งองค์กรรองรับการปฏิบัติงาน ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างกรนำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

ด้วยพัฒนาการด้านเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ การส่งเสริมการลงทุนของบีโอไอก็ได้บูรณาการควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศ จากสังคมเกษตรกรรมพื้นฐาน พัฒนาสู่สังคมอุตสาหกรรม และเทคโนโลยีขั้นสูง ภาครัฐโดยบีโอไอเป็นศูนย์กลางในการชักจูงการลงทุนที่เป็นอุตสาหกรรมเป้าหมายเข้ามาภายในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ภาคเอกชนเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศ การผลักดันให้เป็น White Country เป็นอีกช่องทางหนึ่งในการนำเข้าอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง หลังจากนั้นก็จะเป็บทบาทของภาคเอกชนในการพัฒนาต่อ ซึ่งเราจะได้ติดตามกันต่อไป

ยุทธศาสตร์

การสร้างดุลยภาพและความมั่นคง ด้านพลังงานไฟฟ้าในภูมิภาคเอเชีย

การที่ประเทศในภูมิภาคอาเซียน มีนโยบายผลักดันให้เกิดการเชื่อมโยงระบบไฟฟ้าเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนพลังงานระหว่างกันในรูปของไฟฟ้า โดยเฉพาะประเทศที่มีทรัพยากรมากกว่าความต้องการใช้ภายในประเทศ สามารถพัฒนาแหล่งทรัพยากรขึ้นเป็นโครงการขนาดใหญ่ เพื่อขายไฟฟ้าให้กับประเทศที่ไม่มีแหล่งทรัพยากร อันเป็นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติร่วมกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด เกิดความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ และยังสร้างความมั่นคงด้านพลังงานให้กับประเทศได้อีกด้วย

สมาชิกอาเซียนร่วมประชุม HAPUA ครั้งที่ 26

จากการที่ประเทศไทยโดยการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย หรือ กฟผ. ได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมตามความร่วมมือขององค์กรทางด้านกิจการไฟฟ้าอาเซียน (Forum of Heads of ASEAN Power Utilities/Authorities - HAPUA) ครั้งที่ 26 ซึ่งประกอบด้วยองค์กรจาก 9 ประเทศ จากสมาชิกจำนวน 10 ประเทศในอาเซียนคือ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย

พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม และไทย ทั้งนี้มีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 150 คน (ยกเว้นบรูไน เนื่องจากติดภารกิจสำคัญภายในประเทศ) โดยจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพในการจัดประชุมตามลำดับตัวอักษรในภาษาอังกฤษประเทศละ 1 ปี

สำหรับการประชุม HAPUA ในครั้งนี้ประกอบด้วย 3 การประชุมคือ

1. การประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการเชื่อมโยงโครงข่ายระบบไฟฟ้าของอาเซียนครั้งที่ 6 (ASEAN Power Grid Consultative Committee - APGCC) จัดขึ้นเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2553

2. การประชุมคณะกรรมการดำเนินงานในโครงการความร่วมมือด้านกิจการไฟฟ้าในกลุ่มประเทศอาเซียน ครั้งที่ 12 (HAPUA Working Committee) จัดขึ้นระหว่างวันที่ 30 มิถุนายน - 1 กรกฎาคม 2553

3. การประชุมผู้บริหารสูงสุดกิจการไฟฟ้าของกลุ่มประเทศอาเซียนครั้งที่ 26 (HAPUA Council) จัดขึ้นเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2553

การประชุมดังกล่าว
มีนโยบายผลักดัน
ให้เกิดการเชื่อมโยงระบบไฟฟ้า
ของแต่ละประเทศในภูมิภาค
อาเซียนเข้าด้วยกัน

ทั้งนี้การประชุมดังกล่าวมีความน่าสนใจหลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายการผลักดันให้เกิดการเชื่อมโยงระบบไฟฟ้าของแต่ละประเทศในภูมิภาคอาเซียนเข้าด้วยกัน เพื่อให้มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนพลังงานระหว่างกันในรูปแบบของไฟฟ้า รวมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ประเทศที่มีทรัพยากรมากกว่าความต้องการใช้ภายในประเทศ เช่น ลาว มีแหล่งน้ำ พม่า มีก๊าซธรรมชาติ ให้สามารถพัฒนาแหล่งทรัพยากรเหล่านี้ขึ้นมาเป็นโครงการขนาดใหญ่ เพื่อขายไฟฟ้าให้กับประเทศที่มีแหล่งทรัพยากรไม่เพียงพอต่อความต้องการ อันเป็นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติร่วมกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด และคุ้มค่าทางเศรษฐกิจมากกว่าการพัฒนาเป็นโครงการขนาดเล็กเพื่อใช้เฉพาะภายในประเทศเท่านั้น รวมทั้งเพื่อสนองนโยบายการผลักดันให้เกิดประชาคมเศรษฐกิจของอาเซียนด้วย

ทำความเข้าใจกับโครงสร้างของ HAPUA

โครงสร้างของ HAPUA นั้น ประกอบด้วย 3 หน่วยงานหลัก คือ HAPUA Council, HAPUA Working Committee และ ASEAN Power Grid Consultative Committee (APGCC) ซึ่งทั้ง 3 หน่วยงานนั้น ต่างมีหน้าที่และความรับผิดชอบเพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. HAPUA Council เป็นการประชุมผู้บริหารระดับสูงสุดของการไฟฟ้าในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ โดยจะจัดการประชุมขึ้นปีละ 1 ครั้ง เพื่อให้ผู้บริหารได้มอบนโยบาย แนวทาง และข้อเสนอแนะ ในการผลักดันให้โครงการเชื่อมโยงโครงข่ายระบบไฟฟ้าของอาเซียน (ASEAN Power Grid - APG) เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมโดยการดำเนินงานของคณะทำงาน (HAPUA Working Group) 8 คณะ ผ่านทาง HAPUA Working Committee และจะมีการประชุม SOME/AMEM (SOME - Senior Official Meeting on Energy และ AMEM - ASEAN Ministers on Energy Meeting) เป็นประจำทุกปี เพื่อพิจารณากำกับการทำงานของ HAPUA Council

โดยการประชุม HAPUA Council ครั้งล่าสุดคือ The 25th Meeting of HAPUA Council จัดขึ้นเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2552 ที่ประเทศสิงคโปร์ โดยมี SP Power Grid เป็นเจ้าภาพ และมี Mr. Sim Kwong Mian, Managing Director of SP Power Grid ประเทศสิงคโปร์เป็นประธาน ส่วนการประชุม The 26th Meeting of HAPUA Council ซึ่ง กฟผ. เป็นเจ้าภาพนั้น นายสุทัศน์ ปัทมสิริวัฒน์ ผู้ว่าการ กฟผ. ได้รับเลือกให้เป็นประธานฯ คนใหม่ โดยจะดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 1 ปี และจะต้องรายงาน

ความก้าวหน้าในการดำเนินงานต่างๆ ของ HAPUA ต่อที่ประชุม SOME/AMEM ที่ประเทศเวียดนาม

2. HAPUA Working Committee ประกอบด้วยสมาชิกระดับรองผู้ว่าการไฟฟ้าของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ โดยมีตำแหน่งเป็น Country Coordinator และภายใต้ HAPUA Working Committee นี้ มีคณะทำงาน (Working Group - WG) 8 คณะคือ

1. Generation
2. Transmission
3. Distribution
4. Renewable Energy & Environment
5. ESI Services
6. Resources Development
7. Power Reliability and Quality
8. Human Resource ซึ่งในจำนวนนี้ประเทศไทยโดย กฟผ. เป็น Project Coordinator ของ WG2 และ WG6

การประชุมนี้จะจัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง โดยครั้งล่าสุดคือ The 11th Meeting of HAPUA Working Committee จัดขึ้นเมื่อวันที่ 10 - 11 พฤศจิกายน 2552 ที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยมี กฟผ. เป็นเจ้าภาพ

และการประชุม The 12th Meeting of HAPUA Working Committee ครั้งนี้ กฟผ. ยังเป็นเจ้าภาพเช่นเดิม โดยนายสหัส ประทักษ์นุกูล รองผู้ว่าการนโยบายและแผน กฟผ. ได้รับเลือกให้เป็นประธาน HAPUA Working Committee คนใหม่ แทน Mr. Peter Leong, General Manager of SP Power Grid ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลา 1 ปี เช่นเดียวกับประธาน HAPUA Council

3. ASEAN Power Grid Consultative Committee (APGCC) เป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการเชื่อมโยงโครงข่ายระบบไฟฟ้าในกลุ่มประเทศ ASEAN ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความคล่องตัว และสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล จัดตั้งขึ้นเมื่อเดือนมิถุนายน 2551 ประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานรัฐบาลและการไฟฟ้าของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ มีหน้าที่หลักในการสนับสนุนให้ข้อเสนอแนะ และวางแนวทางให้คณะ

ทำงานต่างๆ ภายใต้ HAPUA Working Committee ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับ APG ซึ่งปัจจุบันคือ WG2, WG5 และ WG6 ทั้งนี้เพื่อผลักดันให้เกิด APG ขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นประจำ การประชุม APGCC จะจัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง ครั้งล่าสุดคือ The 5th Meeting of APGCC จัดขึ้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2552 โดยมี Mr. Bambang Hermawanto ประเทศอินโดนีเซียเป็นประธาน

มุ่งสร้างความมั่นคงด้านพลังงานในกลุ่มอาเซียน

การประชุมดังกล่าว ยังมีเป้าหมายที่จะผลักดันให้เกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint - AEC Blueprint) อีกด้วย โดยองค์ประกอบสำคัญของ AEC Blueprint คือ การเป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วมกัน การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค และการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

นายสุทัศน์ ปัทมสิริวัฒน์ ผู้ว่าการ กฟผ. กล่าวว่า ในการประชุมครั้งนี้ยังได้มี

การเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในภูมิภาคอาเซียน ช่วยสร้างความมั่นคงด้านพลังงานให้กับประเทศในกลุ่มอย่างยั่งยืน สามารถซื้อขายไฟฟ้ากรณีเกิดเหตุฉุกเฉินได้ทันที

การพิจารณาถึงแผนแม่บทการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในกลุ่มประเทศอาเซียนให้เป็นระบบเดียวกัน หรือ APG โดยมองว่าการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในภูมิภาคอาเซียน จะช่วยสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน

ให้กับประเทศในกลุ่มอาเซียนอย่างยั่งยืน สามารถซื้อขายไฟฟ้าในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินได้ทันทีในกลุ่มประเทศสมาชิก ช่วยลดต้นทุนการลงทุนในการผลิตกระแสไฟฟ้าสำรองได้ และช่วยชะลอการเพิ่มขึ้นของค่าไฟฟ้าพื้นฐานได้อีกด้วย

นอกจากนั้น ที่ประชุมยังให้ความสนใจในประเด็นเรื่องพลังงานหมุนเวียน และพลังงานทดแทน ตามนโยบายทางด้านพลังงานของอาเซียน (ASEAN Plan of Action for Energy Cooperation - APAEC) ซึ่งได้มีการกำหนดเป้าหมายของการผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนให้ได้ถึงร้อยละ 15 ภายในปี 2558

สำหรับประเทศไทยเองก็ได้มีการบรรจุโครงการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานหมุนเวียนพลังงานทดแทน และพลังงานสะอาดไว้ในแผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้าของประเทศปี 2553 - 2573 หรือ แผน PDP 2010 ด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม

ไทยเหมาะเป็นศูนย์กลางซื้อขายไฟฟ้าอาเซียน

อย่างไรก็ดี ประเทศไทยจะได้รับประโยชน์อย่างมากจากการจัดประชุมในครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะสามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนพลังงานในรูปแบบของไฟฟ้าจากประเทศที่กำลังผลิตไฟฟ้าเหลือใช้โดยไม่จำเป็นต้องลงทุนก่อสร้างโรงไฟฟ้ามากเกินไป ซึ่งเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงของระบบไฟฟ้าให้มีความเพียงพอรวมถึงประเทศไทยยังได้รับประโยชน์จากการที่มีทำเลที่ตั้งอยู่ในศูนย์กลางของภูมิภาคอาเซียน อันเป็นการเหมาะสมต่อการซื้อขายแลกเปลี่ยนไฟฟ้าอีกด้วย

นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยสร้างความมั่นคงของการจัดหาไฟฟ้าในประเทศ หากการก่อสร้างโรงไฟฟ้าของภาคเอกชนใน

นายสุทัศน์ ปัทมสิริวัฒน์ ผู้ว่าการ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กลาง)
ประธาน HAPUA COUNCIL คนใหม่

สามารถซื้อขายแลกเปลี่ยน
พลังงานไฟฟ้า
โดยไม่จำเป็นต้องลงทุน
ก่อสร้างโรงไฟฟ้า

ประเทศไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หรือต้อง
เลื่อนโครงการออกไปจากเดิมที่ได้มีการ
กำหนดไว้ ก็จะสามารถซื้อไฟฟ้าจากประเทศ
ในกลุ่มอาเซียนผ่านสายส่งไฟฟ้าได้

สำหรับโครงการโรงไฟฟ้าเอกชน
ขนาดใหญ่ (IPP) ทั้ง 4 ราย ประกอบด้วย
บริษัท สยามเอนเนอร์ยีหรือโรงไฟฟ้า
บางคล้า บริษัท เนชั่นแนล เพาเวอร์
ซัพพลาย จังหวัดฉะเชิงเทรา บริษัท เอก
โก้วัน ที่นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด
จังหวัดระยอง และบริษัท เพาเวอร์
เจเนอเรชั่น ซัพพลาย จังหวัดสระบุรี

หากทั้ง 4 โครงการไม่สามารถเกิดขึ้น
ได้ตามแผนพัฒนาระบบไฟฟ้าระยะยาวใน
ช่วงปี 2557 - 2573 หรือเกิดขึ้นช้ากว่า
แผนฯ 1 - 2 ปี จะส่งผลทำให้ในระยะ
เวลา 5 - 6 ปีข้างหน้า ประเทศไทยจะ
ไม่มีไฟฟ้าใช้ เนื่องจากขณะนี้ปริมาณ
สำรองไฟฟ้าทั้งประเทศลดลงเหลือเพียง
ร้อยละ 10 เท่านั้น และการก่อสร้างโรง
ไฟฟ้าในประเทศยังเกิดขึ้นได้ยาก

ดังนั้น ประเทศไทยจึงมี 2 แนวทางที่
จะต้องเลือกดำเนินการต่อไปคือ การสร้าง
โรงไฟฟ้าจากพลังงานนิวเคลียร์ และพลังงาน
น้ำ แต่ถ้าทั้ง 2 ทางเลือกนี้ไม่สามารถเกิด
ขึ้นได้ รัฐบาลได้มีการเตรียมความพร้อม
ในการที่จะรับซื้อไฟฟ้าจากประเทศเพื่อนบ้าน
เข้ามาทดแทน ซึ่งค่อนข้างมีความเสี่ยง
หากเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง
ในประเทศเพื่อนบ้าน อาจส่งผลให้เกิด
การหยุดส่งไฟฟ้ามายังประเทศไทยได้

ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ของภูมิภาคเป็นเรื่องจำเป็น

นายแพทย์วรรณรัตน์ ชาญนุกูล
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน กล่าวว่า
ปัจจุบันภูมิภาคอาเซียนมีความต้องการ
พลังงานไฟฟ้าเพิ่มสูงขึ้น ตามอัตราการ
เติบโตอย่างรวดเร็วของภาคเศรษฐกิจและ
จำนวนประชากร

ในทางกลับกันกระบวนการผลิต และ
การใช้วัตถุดิบพลังงานที่ส่งผลกระทบต่อ
สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการใช้เชื้อเพลิง
ฟอสซิล ทำให้อาเซียนต้องเผชิญกับปัญหา
ด้านสิ่งแวดล้อม และการจัดหาพลังงานให้
เพียงพอกับความต้องการในระยะยาว
รวมทั้งได้รับผลกระทบจากปัญหาสภาวะ
โลกร้อน การเสริมสร้างความยั่งยืนทาง
เศรษฐกิจของภูมิภาค จึงเป็นเรื่องจำเป็น
เร่งด่วน ที่ประเทศในอาเซียนต้องร่วมมือ
กันอย่างจริงจัง เพื่อที่จะได้มีความสามารถ
แข่งขันกับประเทศต่างๆ

ดังนั้นประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน
จำเป็นต้องดำเนินมาตรการ เพื่อบริหาร
จัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม โดยมุ่งเน้น
ถึงแนวทางที่ทำให้เศรษฐกิจยังคงเติบโต
อย่างยั่งยืนควบคู่ไปกับการรักษาสิ่งแวดล้อม
และการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

การที่ประเทศไทยกำหนดให้แผน PDP
2010 เป็นแผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้าสีเขียว
(Green PDP) ที่มุ่งเน้นให้โครงการโรงไฟฟ้า
ที่จะดำเนินการก่อสร้างใหม่ มีการใช้พลังงาน
ที่สะอาดและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

นายแพทย์วรรณรัตน์ ชาญนุกูล
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน

โดยในส่วนของการใช้พลังงานอย่างมี
ประสิทธิภาพนั้น ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญ
กับการจัดการด้านการใช้ไฟฟ้า
(Demand Side Management - DSM)
เพื่อลดความจำเป็นในการลงทุนสำหรับ
โครงการก่อสร้างโรงไฟฟ้าใหม่ ลดค่าใช้จ่าย
ด้านเชื้อเพลิง เพิ่มขีดความสามารถในการ
แข่งขัน ลดปริมาณการปล่อยมลภาวะและ
ก๊าซเรือนกระจก รวมทั้งเสริมความมั่นคง
ทางด้านพลังงาน เป็นต้น

ในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ปี
2547 - 2552) ประเทศในกลุ่มอาเซียน
สามารถเพิ่มสัดส่วนการผลิตไฟฟ้าจาก
พลังงานทดแทน และพลังงานหมุนเวียน
ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้
อาเซียนยังมีการกิจกรรมกันที่จะต้องปฏิบัติ
เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนการดำเนินงาน

อาเซียนจะต้องดำเนินนโยบาย
และยุทธศาสตร์พลังงาน ที่สร้างดุลยภาพ
ทั้งในด้านความมั่นคงของพลังงาน
การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ควบคู่ไปกับการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม

ความร่วมมือด้านพลังงานอาเซียนปี 2553 - 2558 (APAEC 2010 - 2015) ภายใต้หัวข้อหลัก “การแปรนโยบายสู่การปฏิบัติ มุ่งสู่การเป็นประชาคมอาเซียนที่มีการพัฒนา และใช้พลังงานสะอาด มีประสิทธิภาพ และยั่งยืนมากยิ่งขึ้น”

โดยอาเซียนจะต้องดำเนินนโยบาย และยุทธศาสตร์พลังงานที่สร้างดุลยภาพ ทั้งในด้านความมั่นคงของพลังงาน การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ควบคู่ไปกับการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม กฟผ. ในฐานะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบ ด้านกิจการไฟฟ้า ขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในอาเซียน ยังได้รับมอบหมายให้เป็นผู้นำในการศึกษาแผนแม่บท การเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในอาเซียน โดยการศึกษาครอบคลุมแผนพัฒนาระบบไฟฟ้าในภูมิภาคอาเซียนระยะยาว คือ ในช่วงปี 2553 - 2568 ทั้งทางด้านกำลังผลิตไฟฟ้า และระบบสายส่งไฟฟ้า ซึ่งเรื่องดังกล่าวยังถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการประชุมในครั้งนี้ด้วย

นอกจากนั้นยังต้องช่วยกันศึกษาถึงแนวทาง กฎระเบียบ หลักการของข้อตกลง ในการซื้อขายไฟฟ้าให้ละเอียด เพื่อสนับสนุนให้เกิดการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในอาเซียนอย่างเป็นรูปธรรมให้ได้ภายในปี 2558

แผนเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าอาเซียน 16 โครงการ

ปัจจุบันได้มีการจัดทำแผนการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าระหว่างกันไว้ทั้งหมดจำนวน 16 โครงการ ประกอบด้วย 1. โครงการมาเลเซีย - สิงคโปร์ 2. โครงการไทย - มาเลเซีย 3. โครงการซาราวัก - มาเลเซีย 4. โครงการมาเลเซีย - สุมাত্রา 5. โครงการบาหลี - สิงคโปร์ 6. โครงการซาราวัก - กาลิมันตัน ตะวันตก 7. โครงการฟิลิปปินส์ - ซาบาห์ 8. โครงการซาราวัก - ซาบาห์ - บรูไน 9. โครงการไทย - ลาว

โครงการที่ 10. คือ โครงการลาว - เวียดนาม 11. โครงการไทย - พม่า 12. โครงการเวียดนาม - กัมพูชา 13. โครงการลาว - กัมพูชา 14. โครงการ

ไทย - กัมพูชา 15. โครงการซาบาห์ ตะวันออก - กาลิมันตัน ตะวันออก และโครงการที่ 16 ซึ่งเป็นโครงการล่าสุดคือโครงการสิงคโปร์ - สุมাত্রา

โดยแผนการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้า ที่มีการก่อสร้างและดำเนินการไปแล้ว มีจำนวน 6 โครงการ อยู่ระหว่างการก่อสร้างจำนวน 5 โครงการ ส่วนโครงการที่เหลืออยู่ระหว่างการพิจารณา และศึกษาถึงความเหมาะสมของโครงการลงทุนอีกครั้งว่าจะดำเนินการก่อสร้างตามกำหนดเดิมหรือไม่ เนื่องจากราคาค่าก่อสร้างปรับตัวเพิ่มขึ้นสูงมาก

นอกจากนี้ ในที่ประชุมยังมีการคาดการณ์ถึงปริมาณความต้องการใช้ไฟฟ้าสูงสุดทั้งหมดในปี 2568 จะอยู่ที่ประมาณ 213,804 เมกะวัตต์ หากมีการเชื่อมโยงระบบทั้งหมดจะทำให้ปริมาณการใช้ไฟฟาลดลงเหลือจำนวน 189,098 เมกะวัตต์ และยังมีการศึกษาเพิ่มเติมอีกด้วยว่าหากแต่ละประเทศดำเนินการก่อสร้างโรงไฟฟ้าตามแผน จะได้ไฟฟ้าทั้งหมดจำนวน 254,992 เมกะวัตต์

อย่างไรก็ตาม หากมีการเชื่อมโยงระบบเข้าด้วยกันได้ จะสามารถลดการก่อสร้างลงเหลือจำนวน 252,979 เมกะวัตต์ โดยลดได้ถึงจำนวน 2,103 เมกะวัตต์ และที่สำคัญยังช่วยลดเงินลงทุนได้ถึง 788 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งแผนนี้ยังแบ่งเป็นการซื้อไฟฟ้าทางตรงเพียงอย่างเดียวระหว่างประเทศอาเซียนจำนวน 19,576 เมกะวัตต์ และเป็นการแลกเปลี่ยนไฟฟ้าระหว่างกันจำนวน 3,000 เมกะวัตต์

ความร่วมมือด้านพลังงานไฟฟ้า ของประเทศในกลุ่มอาเซียนเกิดขึ้นได้อย่างไร

ความร่วมมือทางด้านไฟฟ้าของประเทศในกลุ่มอาเซียน เกิดขึ้นจากแนวคิดที่จะให้มีการเชื่อมโยงระบบไฟฟ้าของแต่ละประเทศเข้าด้วยกัน เพื่อให้มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนพลังงานไฟฟ้าระหว่างกัน โดยได้มีการจัดตั้งองค์การระดับอาเซียน เรียกว่า HAPUA (Heads of ASEAN Power Utilities/ Authorities) ขึ้น เพื่อสนองนโยบายดังกล่าว

โดยเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2540 ในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการ (ASEAN Information Summit) ครั้งที่ 2 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ที่ประชุมได้มีมติรับรองวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 (ASEAN Vision 2020) และให้การสนับสนุนการจัดตั้งโครงการเชื่อมโยงโครงข่ายระบบไฟฟ้าระหว่างประเทศในอาเซียน หรือ ASEAN Power Grid (APG)

ซึ่งเป็นการส่งเสริมความร่วมมือในการอนุรักษ์ และการเพิ่มประสิทธิภาพของการใช้พลังงาน รวมถึงการพัฒนาแหล่งพลังงานทดแทนแห่งใหม่ด้วย

ต่อมาในเดือนเมษายน 2543 มีการจัดประชุม HAPUA ครั้งที่ 16 ที่ประเทศไทย และได้ดำเนินการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาแผนแม่บทการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในอาเซียน (ASEAN Interconnection Master Plan Study - AIMS) ขึ้น โดย กฟผ. ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะทำงานในการศึกษาแผนแม่บทฯ ดังกล่าว มีเป้าหมายเพื่อวางรากฐานของ APG และศึกษาแผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้าระยะยาวของประเทศในกลุ่ม ASEAN เพื่อเป็นแนวทางในการซื้อขายพลังงานไฟฟ้าระหว่างประเทศในอนาคต ซึ่งการศึกษา

ครั้งนี้ยึดหลักความมั่นคงของระบบ และ การใช้แหล่งทรัพยากรพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ในปี 2550 ซึ่งอยู่ในช่วงการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 13 ณ ประเทศสิงคโปร์ ผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบให้เร่งรัดการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจากปี 2563 เป็นปี 2558 โดยได้ร่วมลงนามในแผนการดำเนินงาน ไปสู่การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน AEC Blueprint HAPUA จึงได้ทบทวนการศึกษาแผนแม่บท การเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าในอาเซียนครั้งที่สอง (ASEAN Interconnection Master Plan Study - II: AIMS - II) เพื่อวางรากฐานต่างๆ ให้ทันกับเป้าหมายที่จะให้มี APG เกิดขึ้นในปี 2558 และสอดคล้องกับแผนงานของ AEC Blueprint

วัตถุดิบถูกเพลิงไหม้ จะต้องเสียภาษีหรือไม่...

บทบัญญัติมาตรา 36 (1) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520¹ กำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามาเพื่อผลิต ผสม หรือ

ประกอบเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อส่งออก แต่หากผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ได้นำวัตถุดิบดังกล่าวไปผลิตเพื่อส่งออกแล้ว ย่อมถือว่าเป็นการปฏิบัติผิดเงื่อนไขอันจะต้องเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ตามมาตรา 55²

โดยต้องเสียภาษีอากรตามสภาพของของราคาและอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร ดังนั้น เมื่อบริษัทฯ มิได้ส่งออกผลิตภัณฑ์ แม้จะมีโชคความผิดของบริษัทฯ บริษัทฯ ก็ยังคงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีอากรสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นตามปริมาณที่สูญหายไป

ประเด็นว่า บริษัท บีโอไอ จำกัด ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ได้ส่งออกผลิตภัณฑ์ไปต่างประเทศ เพราะถูกเพลิงไหม้ ถือเป็นกรปฏิบัติผิดเงื่อนไขตามบัตรส่งเสริมการลงทุน อันจะทำให้ไม่ได้รับสิทธิและประโยชน์ ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศเพื่อใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออกหรือไม่

ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า บริษัท บีโอไอ จำกัด ได้รับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ซึ่งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ให้สิทธิและประโยชน์แก่บริษัทฯ โดยให้บริษัทฯ ได้รับการยกเว้น ไม่ต้องเสียอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ และวัสดุจำเป็นตามมาตรา 36 (1)

¹ มาตรา 36 เพื่อส่งเสริมการส่งออกคณะกรรมการอาจให้ผู้ได้รับการส่งเสริม ได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ด้วย (1) การยกเว้นอากรขาเข้า สำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศเพื่อใช้ ผลิต ผสม หรือประกอบผลิตภัณฑ์หรือผลิตผล เฉพาะที่ใช้ในการส่งออก...

² มาตรา 55 ในกรณีที่คณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกทั้งหมด ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น และให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียภาษีอากรโดยถือสภาพของของราคาและอัตราภาษีอากร ที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าหรือส่งออกเป็นเกณฑ์ ในการคำนวณภาษีอากร สำหรับกรณีที่ได้รับลดหย่อนภาษีอากร ให้เสียภาษีอากรเพิ่มจากที่ได้เสียไว้แล้ว ให้ครบถ้วนตามจำนวนเงินภาษีอากรที่จะต้องเสียทั้งหมดเมื่อได้คำนวณตามเกณฑ์เช่นว่านั้น

ในกรณีที่คณะกรรมการ สั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ เกี่ยวกับภาษีอากรสำหรับของที่นำเข้า หรือส่งออกบางส่วน ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร มาแต่ต้นเพียงเท่าที่ตนยังคงได้รับสิทธิและประโยชน์อยู่ และให้เสียภาษีอากรตามส่วนที่ได้ถูกเพิกถอนจนครบถ้วน โดยถือสภาพของของราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าหรือส่งออกเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร

ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องแจ้งขอชำระภาษีอากร หรือภาษีอากรเพิ่มต่อกรมศุลกากร หรือด่านศุลกากรที่ได้นำของนั้นเข้ามา หรือส่งของนั้นออกไปภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่ง เพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร และต้องชำระ ณ ที่ทำการศุลกากรซึ่งกรมศุลกากรกำหนดให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่ม อันจะพึงต้องชำระถ้ามิได้มีการปฏิบัติเช่นว่านั้น ให้ถือว่าของนั้นได้นำเข้ามาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ

ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ปฏิบัติตามคำเตือนของสำนักงานตามมาตรา 54 วรรคสอง คณะกรรมการจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียเงินเพิ่ม ภาษีอากรให้แก่รัฐโดยชำระแก่กรมศุลกากร พร้อมกับเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มที่ต้องนำไปชำระตามวรรคสาม ในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของเงินภาษีอากร หรือเงินภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ นับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลา ตามมาตรา 54 วรรคสองอีกด้วยก็ได้ แต่เงินเพิ่มภาษีอากรตามมาตรานี้มีให้เกินจำนวนเงินภาษีอากร หรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ และเพื่อให้ได้รับชำระเงินเพิ่มนี้ให้ถือว่าเงินเพิ่ม เป็นเสมือนเงินอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีการนับอายุความตามมาตรา 51 ให้เริ่มนับเมื่อพ้นหนึ่งเดือนนับแต่วันทราบคำสั่ง

จึงต้องถือว่าบริษัทฯ
จะได้รับการเว้นอากรขาเข้า
สำหรับวัตถุดิบดังกล่าวเพียง
กรณีเดียวเป็นเด็ดขาด กล่าวคือ
บริษัทฯ ต้องนำไปใช้ผลิตสินค้า
เพื่อการส่งออกเท่านั้น

แต่มีเงื่อนไขอยู่ว่าบริษัทฯ ต้องนำ
วัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้างดงกล่าวนั้น
ไปใช้ในการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก ซึ่ง
เงื่อนไขที่กำหนดดังกล่าวไม่ปรากฏมีข้อ
ยกเว้นให้บริษัทฯ ไม่ต้องเสียอากรขาเข้า
ในกรณีอื่นนอกเหนือจากข้อที่ให้
นำวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามาจาก
ต่างประเทศไปทำการผลิตสินค้าเพื่อการ
ส่งออกไว้เลย จึงต้องถือว่าบริษัทฯ จะได้รับ
ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบดังกล่าว
เพียงกรณีเดียวเป็นเด็ดขาด กล่าวคือ บริษัทฯ
ต้องนำไปใช้ผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกเท่านั้น
จึงจะชอบตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการ
ลงทุน พ.ศ. 2520

เมื่อพิจารณาความในบทมาตรา 54³
วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน
พ.ศ. 2520 ใช้ถ้อยคำว่า “คณะกรรมการ
จะสั่งให้สำนักงานเตือนผู้ได้รับการส่งเสริม
ก่อนก็ได้ ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริม
มิได้แจ้งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข”

จึงแสดงว่านอกจากในกรณีผู้ได้รับการ
ส่งเสริมได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข
โดยจงใจ ซึ่งคณะกรรมการต้องเพิกถอน
สิทธิและประโยชน์แล้ว

แม้เป็นกรณีผู้ได้รับการส่งเสริมมิได้
จงใจฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข
กฎหมายก็ยังไม่ให้อำนาจคณะกรรมการ
สามารถสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์
เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าบริษัทฯ นำเข้า
วัตถุดิบและวัสดุจำเป็นเข้ามา ซึ่งหากบริษัทฯ
ไม่ใช่ผู้ได้รับการส่งเสริมโดยได้รับสิทธิและ
ประโยชน์ตามบัตรส่งเสริมแล้ว

บริษัทฯ ก็มีหน้าที่ต้องชำระอากรขาเข้า
และภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับวัตถุดิบและวัสดุ
จำเป็นตั้งแต่ขณะนำเข้ามา เพราะวัตถุดิบและ
วัสดุจำเป็นดังกล่าวเป็นสินค้าที่ตามปกติ
แล้วผู้นำเข้าจะต้องเสียอากรขาเข้าและ
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งเมื่อบริษัทฯ เสียอากร
ขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มในขณะนำเข้ามาใน
กรณีเช่นนี้ไปแล้ว แม้ต่อมาสินค้าดังกล่าว
จะสูญหาย ถูกทำลายหรือเกิดเหตุเพลิงไหม้
เสียหาย บริษัทฯ ก็หาอากรของคืนอากร
ขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าที่
เสียหายไปได้ไม่

ดังนั้น เมื่อบริษัทฯ เป็นผู้ได้รับการ
ส่งเสริมได้รับสิทธิและประโยชน์ โดยไม่
ต้องชำระอากรขาเข้า แต่บริษัทฯ ไม่ได้นำ
วัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้างดงกล่าว
ไปใช้ผลิตสินค้าเพื่อส่งออก เนื่องจากเกิด
เพลิงไหม้จึงไม่อาจนำไปผลิตสินค้าเพื่อ

ส่งออกตามเงื่อนไขที่กำหนดในบัตรส่งเสริม
ได้ ก็ต้องถือว่าบริษัทฯ ปฏิบัติผิดเงื่อนไขที่
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนด
บริษัทฯ จึงมีหน้าที่ต้องเสียอากรขาเข้า
และภาษีมูลค่าเพิ่มแก่กรมศุลกากรและ
กรมสรรพากร ตามจำนวนเงินที่กรม
ศุลกากรและกรมสรรพากรประเมิน⁴

ส่งเสริมให้มีการคุ้มครอง
กิจการที่รัฐให้การส่งเสริมฯ
ที่ทันต่อเหตุการณ์และ
สามารถอำนวยความสะดวก
และขจัดอุปสรรคในการลงทุน

แต่อย่างไรก็ตามอาจารย์สุวรรณ
ตระการพันธุ์ ได้ให้ความเห็นไว้ว่า เนื่องจาก
สภาพและความต้องการทางเศรษฐกิจ
และสังคมของประเทศในด้านการเร่งรัด
การลงทุน ประโยชน์ในการสร้างงาน การ
เพิ่มรายได้และการกระจายรายได้ให้แก่
ประชาชนได้ดีพอ จึงเป็นเหตุผลในการ
ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน
พ.ศ. 2520 เพื่อให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้ลงทุน
โดยกำหนดสิทธิและประโยชน์ที่เหมาะสม
สำหรับการจูงใจให้มีการลงทุนในกิจการที่
รัฐให้ความสำคัญ และประสงค์จะส่งเสริม
ให้มีการคุ้มครองกิจการที่รัฐให้การส่งเสริม
ที่ทันต่อเหตุการณ์และให้มีกลไกการบริหาร

³ มาตรา 54 ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนสิทธิและ
ประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมทั้งหมด หรือบางส่วนโดยจะกำหนดระยะเวลาไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้

ถ้าคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นมิได้เป็นการกระทำโดยจงใจ จะสั่งให้สำนักงานเตือนเป็น
หนังสือให้ผู้ได้รับการส่งเสริมแก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขภายในเวลาที่กำหนดก่อนก็ได้ แต่เมื่อพ้นกำหนดเวลานั้นแล้วผู้ได้รับการส่งเสริม ยังมีได้
แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้อง โดยไม่มีเหตุอันสมควรให้คณะกรรมการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6842/2544 จำเลยได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ซึ่งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
ให้สิทธิและประโยชน์แก่จำเลยโดยให้จำเลยได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียอากรขาเข้าและภาษีการค้า (ภาษีมูลค่าเพิ่ม) สำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามา
ดังกล่าว แต่มีเงื่อนไขว่าจำเลยต้องนำวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้างดงกล่าวนั้นไปใช้ในการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก และไม่ปรากฏข้อยกเว้นให้จำเลยไม่
ต้องเสียอากรขาเข้าและภาษีการค้า (ภาษีมูลค่าเพิ่ม) ในกรณีอื่น นอกเหนือจากข้อที่ให้นำวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศไปทำการผลิต
สินค้าเพื่อการส่งออกไว้ จึงต้องถือว่าจำเลยจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้า (ภาษีมูลค่าเพิ่ม) สำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้างดงกล่าว
เพียงกรณีเดียวเป็นเด็ดขาดกล่าวคือ จำเลยต้องนำไปใช้ผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกเท่านั้น

งานส่งเสริมการลงทุนของรัฐ ที่สามารถอำนวยความสะดวกและบริหารจัดการในการลงทุน

บทบัญญัติของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฉบับนี้ เป็นบทบัญญัติยกเว้นความรับผิดในการชำระค่าภาษีอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากรและประมวลรัษฎากรดังกล่าวแล้ว จึงมีบทบัญญัติถึงกรณีที่ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด กฎหมายจึงให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนสิทธิ และประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมทั้งหมดหรือบางส่วน โดยจะกำหนดระยะเวลาไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 54

โดยหลักของการตีความตัวบทกฎหมาย หากเป็นกรณีที่เป็นบทบัญญัติตัดสิทธิ หรือ

จำกัดสิทธิของบุคคลแล้ว จะต้องตีความโดยเคร่งครัด กล่าวคือ สำหรับกรณีนี้ตามบทกฎหมายให้มีค่าเตือนแก่ผู้ได้รับการส่งเสริมให้ปฏิบัติให้ถูกต้องก่อนก็ได้ เช่นนี้แสดงว่าต้องมีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือผิดเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดเท่านั้น อาทิเช่น เมื่อผลิตสินค้าจากวัตถุดิบดังกล่าวแล้วมิได้ส่งออก แต่กลับนำออกขายภายในประเทศหรือไม่นำวัตถุดิบดังกล่าวผลิตเป็นสินค้า แต่นำออกขายในรูปเดิมภายในประเทศ หรือนำไปผลิตสินค้านอกเหนือไปจากที่กำหนดในบัตรส่งเสริม เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่เป็นการกระทำของผู้ได้รับการส่งเสริมทั้งสิ้น อันเป็นมูลเหตุที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะมีคำสั่งให้เพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้

ปัญหาจึงมีว่าการที่เกิดเพลิงไหม้โรงงานของบริษัท บีโอไอ จำกัด เป็นเหตุให้วัตถุดิบบางส่วนที่บริษัทฯ นำเข้า ถูกเพลิงไหม้ได้รับความเสียหายจนไม่สามารถนำไปใช้ผลิตเป็นสินค้าเพื่อการส่งออกภายในกำหนดเป็นการกระทำที่ต้องด้วยบทบัญญัติตามมาตรา 54 หรือไม่ เห็นได้ชัดว่าเหตุเพลิงไหม้เป็นอุบัติเหตุที่มีสาเหตุจากการกระทำของบริษัทฯ ทั้งกรณีเช่นนี้สำนักงานไม่อาจให้ค่าเตือนแก่บริษัทฯ ตามมาตรา 54 วรรคสองได้ ดังนั้น จึงน่าจะถือไม่ได้ว่าบริษัทฯ ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือปฏิบัติผิดเงื่อนไข

มีข้อพิจารณาคว่าวินิจฉัยต่ออีกว่า เหตุผลในการให้บริษัทฯ รับผิดชอบว่า หากบริษัทฯ ไม่ใช่ผู้ได้รับการส่งเสริมบริษัทฯ ก็มีหน้าที่ต้องชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้า แม้ต่อมาสินค้าดังกล่าวจะสูญหายถูกทำลายหรือเกิดเพลิงไหม้เสียหาย บริษัทฯ ก็หาอาจร้องขอคืนอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าที่เสียไปได้ไม่

ดังนั้น เมื่อบริษัทฯ ไม่ได้นำวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นดังกล่าวไปผลิตสินค้าเพื่อส่งออกเนื่องจากเกิดเพลิงไหม้ กรณีนี้ถือได้ว่าบริษัทฯ ปฏิบัติผิดเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

ปัญหาจึงมีว่าการที่เกิดเพลิงไหม้โรงงาน เป็นเหตุให้วัตถุดิบบางส่วนที่บริษัทฯ นำเข้า ถูกเพลิงไหม้ได้รับความเสียหาย จนไม่สามารถนำไปใช้ผลิตเป็นสินค้าเพื่อการส่งออกภายในกำหนด เป็นการกระทำที่ต้องด้วยบทบัญญัติตามมาตรา 54 หรือไม่

เหตุเพลิงไหม้หรือเกิดเหตุสุดวิสัย ทำให้ วัตถุประสงค์และวัตถุประสงค์จำเป็นต้องนำเข้าที่ได้รับ ยกเว้นภาษีอากรถูกทำลายหรือสูญหาย ผู้นำเข้าจะต้องรับผิดชอบชำระค่าภาษีอากรที่ได้รับยกเว้นอีกหรือไม่

การชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัย เพราะเหตุการณ์อันใดอันหนึ่ง เกิดขึ้น ภายหลังจากที่ได้ก่อหนี้ และซึ่งลูกหนี้ไม่ต้องรับผิดชอบ ลูกหนี้เป็นอันหลุดพ้น จากการชำระหนี้

ซึ่งการวินิจฉัยโดยให้เหตุผลนี้เป็นการ ย้อนกลับไปพิจารณาถึงมูลเหตุที่บริษัทฯ ผู้นำเข้าต้องรับผิดชอบตามปกติธรรมดา แต่ มูลความแห่งข้อเท็จจริงนี้ได้มีการเปลี่ยน ไปแล้ว เป็นกรณีที่ต้องพิจารณาตาม บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม การลงทุน พ.ศ. 2520 อันเป็นข้อยกเว้น ความรับผิดชอบของบริษัทฯ ตามพระราชบัญญัติ ศุลกากรฯ และประมวลรัษฎากรฯ ซึ่งบริษัทฯ จะต้องรับผิดชอบชำระค่าอากรและภาษีมูลค่าเพิ่ม ก็ต่อเมื่อฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย ดังกล่าว

การวินิจฉัยในส่วนนี้จึงมีใจเหตุที่บริษัทฯ ต้องรับผิดชอบโดยตรง เป็นเพียงข้อสนับสนุน ว่าการที่บริษัทฯ ผู้นำเข้าไม่สามารถนำ วัตถุประสงค์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องชำระค่าภาษี อากร ผลิตเป็นสินค้าเพื่อการส่งออกไม่ว่า

กรณีใดๆ ถือว่าเป็นกรณีปฏิบัติผิดเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดเท่านั้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 บัญญัติว่า “กฎหมายนั้นต้องใช้ ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใดๆ แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความ มุ่งหมายของบทบัญญัตินั้นๆ

เมื่อไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับ คติได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามจารีตประเพณี แห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมาย ที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมาย เช่นนั้นก็ไม่มีด้วยให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมาย ทั่วไป”

ดังนั้น จึงมีข้อพิจารณาต่อไปว่า แม้ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 จะไม่มีบทบัญญัติถึงกรณีที่เกิด

หากถือว่าผู้นำเข้ายังมีหนี้ที่มีเงื่อนไข จะต้องชำระแก่กรมศุลกากรและกรมสรรพากร แล้ว จะนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ มาตรา 219 กรณีการ ชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัยอันเป็นบท กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาปรับแก้คดี ตามมาตรา 4 ดังกล่าวแล้วได้หรือไม่ เนื่องจากถ้าการชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัย เพราะเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งเกิดขึ้น ภายหลังจากที่ได้ก่อหนี้และซึ่งลูกหนี้ไม่ต้อง รับผิดชอบลูกหนี้เป็นอันหลุดพ้นจากการ ชำระหนี้

⁵ มาตรา 219 ถ้าการชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัยเพราะเหตุการณ์อันใดอันหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้ก่อหนี้ และซึ่งลูกหนี้ไม่ต้องรับผิดชอบนั้น ไซ้ร้ ทำนองว่าลูกหนี้เป็นอันหลุดพ้นจากการชำระหนี้

ถ้าภายหลังจากที่ได้ก่อหนี้ขึ้นแล้วนั้น ลูกหนี้กลายเป็นคนไม่สามารถจะชำระหนี้ได้ไซ้ร้ ทำนองให้ถือเสมือนว่าเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้การชำระหนี้ตกเป็นอันพันธ วิสัยจะนั้น

นานาสาระ: กับ ป็โอไอ

1. แบบคำขอ ตท.1 คืออะไร

ตอบ ตท.1 คือ แบบคำขอรับใบอนุญาตทำงาน ตามมาตรา 10 หรือ ซึ่งใช้ในกรณีของคนต่างด้าว ที่ต้องการเข้ามาทำงานในประเทศไทย ที่ได้รับสิทธิพิเศษตามกฎหมายอื่น ดังนี้

1. พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520
2. พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514
3. พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522

โดยยื่นแบบหรือติดต่อได้ที่ : ศูนย์บริการวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน 319 อาคารจตุรัสจามจุรี ชั้น 18 ถนนพญาไท แขวงปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร. 0 2209 1100 ต่อ 1401-14 หรือสำนักงานจัดหางาน ณ จังหวัดที่บริษัทตั้งอยู่ เอกสารที่ใช้สำหรับยื่นแบบคำขอ ตท.1 มีดังนี้

1. แบบคำขอ ตท. 1 และรูปถ่ายหน้าตรง ขนาด 5x6 เซนติเมตร (ถ่ายไม่เกิน 6 เดือน) จำนวน 3 รูป
2. หนังสือเดินทางฉบับจริง พร้อมสำเนาทุกหน้า 1 ชุด และได้รับการ

ตรวจลงตราตามที่กฎหมายอื่น ๆ กำหนด

3. สำเนาหนังสือรับรองจดทะเบียนนิติบุคคล (ไม่เกิน 6 เดือน)
4. หนังสือที่แสดงว่าได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำงานตามกฎหมายอื่น ได้แก่ หนังสือจากป็โอไอ จากกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ หรือจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
5. แบบแจ้งเข้าทำงาน (ตท. 10) พร้อมหนังสือมอบอำนาจจากนายจ้างและสำเนาบัตรประชาชนของผู้รับมอบอำนาจ พร้อมติดอากรแสตมป์ 10 บาท

2. แบบคำขอ ตท.2 คืออะไร

ตอบ ตท.2 คือ แบบคำขอรับใบอนุญาตทำงาน ตามมาตรา 7 (Work Permit) ซึ่งใช้ในกรณีคนต่างด้าวที่ต้องการเข้ามาทำงานในประเทศไทย โดยมีบริษัทในประเทศไทยรับรองแล้ว และไม่ได้รับสิทธิพิเศษตามกฎหมายอื่น ซึ่งคนต่างด้าวดังกล่าวนั้นต้องมีวีซ่า Non Immigrant B โดยมีใบได้รับอนุญาตให้เข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยว (Tourist Visa) หรือผู้เดินทางผ่าน (Transit Visa)

ในกรณีที่บริษัทที่คนต่างด้าวจะเข้าทำงานตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ยื่นคำขอได้ที่ สำนักงานบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน ถนนมิตรไมตรี แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0 2245 2745 และ 0 2245 2306

กรณีบริษัทตั้งอยู่ต่างจังหวัด ยื่นได้ที่ สำนักงานจัดหางานของแต่ละจังหวัด

3. แบบคำขอ ตท.3 คืออะไร

ตอบ ตท.3 คือ แบบคำขอรับใบอนุญาตทำงาน (Work Permit) ใช้ในกรณีที่คนต่างด้าวยังไม่ได้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรให้นายจ้างยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำงานแทนคนต่างด้าว

4. Re-Entry คืออะไร

ตอบ คนต่างด้าวที่ได้รับวีซ่าให้อยู่ในราชอาณาจักรไทยเรียบร้อยแล้ว ประสงค์จะเดินทางออกนอกราชอาณาจักรและเดินทางกลับเข้าราชอาณาจักรไทยอีกด้วยวีซ่าตัวเดิม ก่อนออกเดินทางไปนอกราชอาณาจักรต้องทำ Re-Entry ก่อน ซึ่งการทำ Re-Entry สามารถทำได้ 2 แบบ ดังนี้

1. แบบ Single Re-Entry สามารถใช้ได้ครั้งเดียวที่จะออกเดินทางไปต่างประเทศ เหมาะสำหรับผู้เดินทางออกไปต่างประเทศเพียงครั้งเดียวเท่านั้น
2. แบบ Multiple Re-Entry สามารถใช้เดินทางเข้า - ออก ได้มากกว่า 1 ครั้ง เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องเดินทางเข้า - ออกต่างประเทศหลายครั้ง

หากคนต่างด้าวคนใดได้วีซ่า เช่น Non-Immigrant Visa (Non-B) แล้วเดินทางออกไปต่างประเทศโดยไม่ทำ Re-Entry ก่อนไป วีซ่าที่ได้เข้ามาส่วนใหญ่จะเปลี่ยนเป็น ผ.30 หรือ ผ.90 ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถขอใบอนุญาตทำงานต่อได้ แต่สำหรับคนต่างด้าวที่มีวีซ่าแบบ Non-immigrant visa - Multiple ไม่ต้องทำ Re-Entry อีก

5. Non-Immigrant Visa (Non-B) คืออะไร

ตอบ Non-Immigrant Visa (Non-B) คือ การตรวจลงตราประเภทคนอยู่ชั่วคราว ซึ่งจะออกให้แก่คนต่างด้าวที่ประสงค์จะเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทย เพื่อติดต่อหรือประกอบธุรกิจและการทำงาน โดยคนต่างด้าวต้องขออนุญาตการตรวจลงตราประเภทคนอยู่ชั่วคราว จากสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่ในต่างประเทศ ก่อนเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทย เมื่อคนต่างด้าวเดินทางเข้ามาประเทศไทย เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะพิจารณาอนุญาตให้พำนักอยู่ในราชอาณาจักรไทย ได้ไม่เกิน 90 วัน

6. การขอมิติถิ่นที่อยู่คืออะไร ปัจจุบันบีโอไอยังให้คืนที่อยู่กับคนต่างด้าวหรือไม่

ตอบ การขอมิติถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร (Permanent Resident) เป็นการอนุญาตให้คนต่างด้าวที่มีความประสงค์จะมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร สามารถยื่นคำขอเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ต่อคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง โดยคณะฯ จะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติของคนต่างด้าวซึ่งขอเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร โดยคำนึงถึงรายได้ สิทธิทรัพย์สิน ความรู้ ความสามารถในด้านวิชาชีพ และฐานะในครอบครัวของคนต่างด้าวดังกล่าว กับบุคคลซึ่งมีสัญชาติไทย เงื่อนไขเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ หรือเงื่อนไขอื่นตามความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน

ปัจจุบัน บีโอไอไม่ได้ให้บริการเกี่ยวกับการขอมิติถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรแล้ว คนต่างด้าวที่มีความประสงค์ดังกล่าวสามารถยื่นขอได้ที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง โดยมีประเภทของการยื่นขอ 5 ประเภท ดังนี้

1. ประเภทเข้ามาเพื่อการลงทุน มีหลักเกณฑ์ คือ

- เป็นผู้นำเงินเข้ามาลงทุนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท โดยมีหนังสือรับรองจากธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ซึ่งแสดงหลักฐานการโอนเงินจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทย
- การลงทุนต้องมีลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือรวมกันได้แก่ การลงทุนในบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด การลงทุนซื้อพันธบัตรรัฐบาล หรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ที่กระทรวงการคลังหรือธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้ค้าประกัน และการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น หุ้นสามัญ หุ้นกู้ หรือ หน่วยลงทุน เป็นต้น ทั้งนี้ ต้องได้รับอนุมัติ หรือรับรองจากคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์

2. ประเภทเข้ามาเพื่อทำงาน มีหลักเกณฑ์ดังนี้

- คนต่างด้าวต้องทำงานตำแหน่งระดับผู้บริหาร ซึ่งได้แก่ ตำแหน่งประธานกรรมการ หรือกรรมการของนิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทย โดยมีทุนจดทะเบียนไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท และมีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคล

นั้นมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี นับจนถึงวันที่ยื่นคำร้อง โดยคนต่างด้าวมีรายได้ต่อปีเฉลี่ยไม่น้อยกว่าเดือนละ 50,000 บาท เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปีติดต่อกัน นับจนถึงวันที่ยื่นคำขอ และแสดงหลักฐานการเสียภาษีโดยถูกต้อง

- ธุรกิจที่คนต่างด้าวทำงานนั้น เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศ อันได้แก่

- 1) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการค้าต่างประเทศ โดยเป็นบริษัทที่มียอดเงินตราต่างประเทศในการส่งสินค้าออกในรอบ 3 ปีที่ผ่านมาเฉลี่ยปีละไม่น้อยกว่า 20 ล้านบาท โดยมีหนังสือรับรองจากธนาคารพาณิชย์ที่เกี่ยวข้อง หรือเป็นบริษัทให้เงินกู้แก่บริษัทที่ผลิตสินค้าในประเทศ โดยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในรอบ 3 ปีรวมแล้วไม่น้อยกว่า 100 ล้านบาท หรือ
- 2) ธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยเป็นบริษัทดำเนินกิจการท่องเที่ยว

ที่มีผลประกอบการย้อนหลัง 3 ปี แสดงว่าบริษัทได้นำนักท่องเที่ยวเข้ามาเฉลี่ยปีละไม่น้อยกว่า 5,000 คน โดยมีหนังสือรับรองที่แสดงรายละเอียดจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

- 3) ธุรกิจอื่น ๆ ต้องเป็นธุรกิจที่คนต่างด้าวเป็นผู้ถือหุ้นที่ชำระแล้วเต็มมูลค่าในนิติบุคคลนั้นๆ ไม่น้อยกว่า 5 ล้านบาท เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปีนับจนถึงวันที่ยื่นคำขอ หากคนต่างด้าวไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนข้างต้น จะต้องมืองค์ประกอบ ดังนี้

- * ต้องเป็นผู้มีใบอนุญาตทำงานในประเทศ (Work Permit) มาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปีนับจนถึงวันที่ยื่นคำขอ
- * ต้องทำงานในบริษัทฯ ที่ยื่นคำขอมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี นับถึงวันที่ยื่นคำขอ
- * ต้องมีรายได้ต่อปีเฉลี่ยไม่น้อยกว่าเดือนละ 80,000 บาท เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปีติดต่อกัน นับถึงวันที่ยื่นคำขอ หรือมีการ

เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตั้งแต่ 100,000 บาทขึ้นไป เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปีติดต่อกัน นับถึงวันที่ยื่นคำขอ

3. ประเภทเข้ามาเพื่อเหตุผลทางมนุษยธรรม ได้แก่ กรณีเป็นคู่สมรส บุตร และบิดามารดา

4. ประเภทเข้ามาเป็นผู้เชี่ยวชาญ จะต้องมิต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- 1) ต้องเป็นบุคคลผู้มีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และมีความสามารถเป็นพิเศษอยู่ในความต้องการและเป็นประโยชน์ต่อประเทศ
- 2) ต้องได้รับการสนับสนุนและมีหนังสือรับรองเป็นหลักฐานจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง
- 3) มีหนังสือรับรองซึ่งรับรองการทำงานในหน้าที่การงานนั้นๆ ระยะเวลาการทำงานอย่างน้อย 3 ปี นับจนถึงวันที่ยื่นคำร้อง

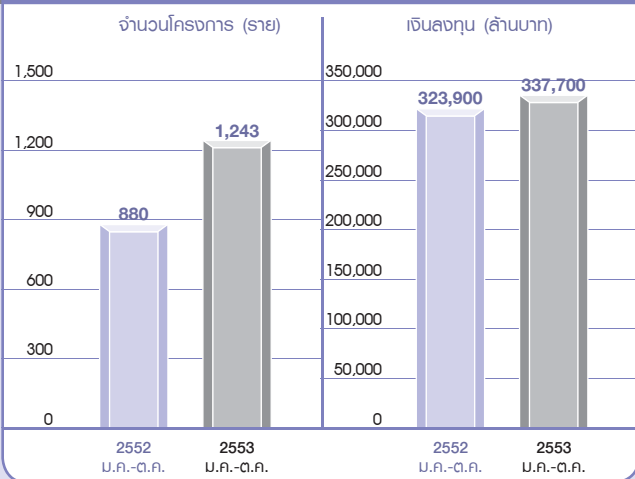
5. ประเภทกรณีพิเศษเฉพาะราย เช่น เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศไทย หรือรัฐบาลไทย หรือได้รับการคัดเลือกจากสถาบันที่มีชื่อเสียงระดับชาติ อันเชื่อถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีผลงานดีเด่นที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศ เป็นต้น

(ข้อมูล ณ วันที่ 29 พฤศจิกายน 2553)

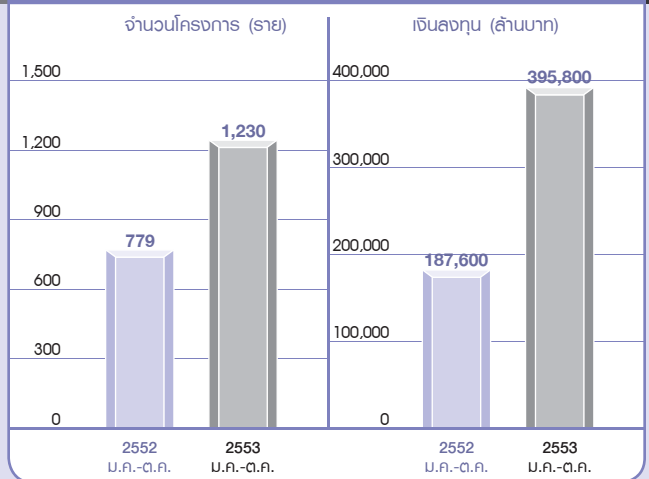

สรุปสถิติการส่งเสริมการลงทุน

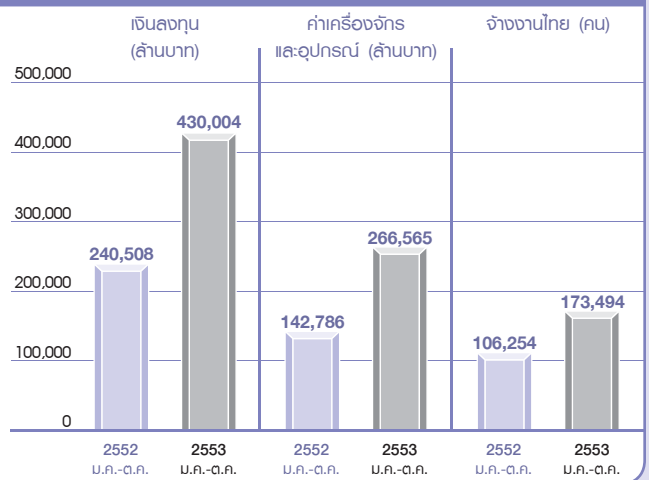
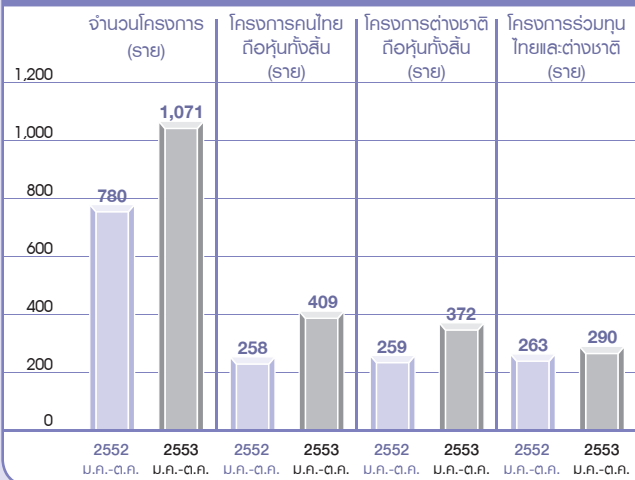
การขอรับการส่งเสริมการลงทุน

การอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน

การออกบัตรการส่งเสริมการลงทุน

จำแนกโดยการออกบัตรส่งเสริมการลงทุนตามหมวดกิจการ

หน่วย : ล้านบาท

หมวดกิจการ	จำนวนโครงการ (ราย)			เงินลงทุน			ทุนจดทะเบียนไทย			ทุนจดทะเบียนต่างชาติ			จ้างแรงงาน (คน)		
	2552	2552	2553	2552	2552	2553	2552	2552	2553	2552	2552	2553	2552	2552	2553
	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.
เกษตรกรรมและผลิตผลการเกษตร	151	121	145	42,317	33,674	40,853	2,645	2,554	2,382	472	366	1,642	21,065	14,049	24,058
เหมืองแร่ เชรามีคส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	26	25	26	18,700	18,673	35,350	435	435	710	1,951	1,951	3,205	5,698	5,648	3,836
อุตสาหกรรมเบา	57	47	56	10,401	7,466	7,100	1,135	726	553	717	678	760	18,204	16,741	10,583
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	175	149	196	51,634	44,256	69,768	1,618	1,487	1,125	5,952	5,412	8,714	26,121	19,904	26,860
อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า	140	113	199	27,689	17,301	83,380	358	307	450	1,441	1,084	933	43,378	32,309	85,996
ผลิตภัณฑ์เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	97	77	129	24,581	17,190	34,819	1,364	1,302	1,291	2,326	1,245	1,233	6,699	5,604	11,837
บริการ และสาธารณูปโภค	316	248	320	117,687	101,948	158,734	8,751	6,973	8,799	2,180	1,936	2,472	13,745	11,999	10,324
รวม	962	780	1,071	293,009	240,508	430,004	16,307	13,785	15,308	15,039	12,673	18,958	134,910	106,254	173,494

ภาวะการส่งเสริมการลงทุน

มกราคม-ตุลาคม 2553 เปรียบเทียบ ปี 2551 และ 2552

	2551	2552	2552	2553	2551	2552	2552	2553
			ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.			ม.ค.-ต.ค.	ม.ค.-ต.ค.
	จำนวนโครงการ (ราย)				ทุนจดทะเบียน (พันล้านบาท)			
การขอรับการส่งเสริมฯ สุทธิ	1,231	1,498	880	1,243	74.0	112.1	58.0	52.5
การร่วมทุนของโครงการต่างชาติ					43.8	38.6	20.6	20.8
ต่างชาติรายใหญ่								
ญี่ปุ่น	326	263	201	300	15.3	5.4	3.5	7.5
ยุโรป	194	214	148	158	13.9	5.8	1.7	4.4
ไต้หวัน	45	72	33	41	1.4	6.1	0.6	0.5
สหรัฐอเมริกา	37	81	56	54	1.3	6.4	6.1	0.7
ฮ่องกง	23	20	15	21	1.0	1.8	0.1	0.6
สิงคโปร์	86	87	63	64	5.1	1.1	0.5	1.9
	เงินลงทุน (พันล้านบาท)							
การกระจายของแหล่งที่ตั้ง								
เขต 1	375	452	324	399	51.9	80.2	48.0	44.8
กรุงเทพมหานคร	221	193	154	186	16.3	15.4	13.2	9.6
ปริมณฑล	154	259	170	213	35.6	64.8	34.8	35.2
เขต 2	517	514	306	475	294.6	314.1	207.4	165.1
ระยอง	144	110	77	125	135.6	57.7	34.0	68.2
ภูเก็ต	12	11	6	6	10.2	2.6	0.2	1.4
อื่นๆ	361	393	223	344	148.7	253.8	173.2	95.5
เขต 3	335	529	247	368	85.6	250.8	68.4	127.8
- 36 จังหวัด	287	443	215	322	79.7	204.2	65.4	117.8
- 22 จังหวัด (เขต 3 พิเศษ)	48	86	32	46	5.9	46.6	2.9	10.0
ภาคเหนือ	77	120	50	81	9.7	38.6	11.9	40.2
ภาคกลาง	10	32	10	15	4.8	29.2	1.5	9.8
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	85	183	62	99	15.8	104.6	20.8	43.8
ภาคตะวันออก	47	52	33	43	8.8	24.5	7.1	8.7
ภาคตะวันตก	14	30	14	11	3.1	8.2	2.0	1.4
ภาคใต้	65	74	52	85	9.6	26.7	11.9	16.8
อื่นๆ	37	38	26	34	33.8	19.0	13.2	7.1
ไม่ระบุที่ตั้ง	4	3	3	1	0.1	0.1	0.1	-

	2551	2552	2552 ม.ค.-ต.ค.	2553 ม.ค.-ต.ค.	2551	2552	2552 ม.ค.-ต.ค.	2553 ม.ค.-ต.ค.
	จำนวนโครงการ (ราย)				ทุนจดทะเบียน (พันล้านบาท)			
การอนุมัติให้การส่งเสริมฯ ทั้งสิ้น	1,252	1,003	779	1,230	79.0	41.4	25.2	40.9
การร่วมทุนของโครงการต่างชาติ					57.2	16.5	13.0	17.7
ต่างชาติรายใหญ่								
ญี่ปุ่น	331	249	191	297	22.2	3.6	3.0	5.1
ยุโรป	183	158	135	153	18.1	2.6	2.4	4.3
ไต้หวัน	48	33	25	34	1.2	0.6	0.4	0.3
สหรัฐอเมริกา	37	41	35	41	1.3	5.7	5.7	0.7
ฮ่องกง	19	14	13	25	0.8	0.1	0.1	0.2
สิงคโปร์	77	65	48	61	5.4	0.3	0.3	2.1
	เงินลงทุน (พันล้านบาท)							
การกระจายของแหล่งที่ตั้ง								
เขต 1	396	336	257	405	48.3	49.7	29.4	61.0
กรุงเทพมหานคร	232	162	128	172	16.1	11.9	10.9	10.2
ปริมณฑล	164	174	129	233	32.1	37.8	18.5	50.8
เขต 2	538	383	301	473	365.9	180.8	115.9	205.3
ระยอง	166	96	77	120	207.5	42.7	35.3	72.8
ภูเก็ต	11	11	7	8	9.5	1.7	0.9	3.0
อื่นๆ	361	276	217	345	148.9	136.3	79.8	129.5
เขต 3	318	284	221	352	83.6	50.9	42.3	129.6
- 36 จังหวัด	275	244	189	311	79.4	46.0	38.3	118.5
- 22 จังหวัด (เขต 3 พิเศษ)	43	40	32	41	4.2	4.9	4.1	11.1
ภาคเหนือ	75	61	45	79	9.1	5.9	5.1	22.2
ภาคกลาง	11	10	8	24	4.7	1.3	1.0	17.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	77	75	58	100	12.7	11.3	8.7	38.4
ภาคตะวันออก	41	40	30	31	8.9	7.1	4.8	21.5
ภาคตะวันตก	16	13	11	13	3.3	1.3	1.2	2.7
ภาคใต้	58	62	54	70	11.3	11.3	9.9	16.7
อื่นๆ	40	23	15	35	33.7	12.7	11.5	10.9

หมายเหตุ เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร และสมุทรปราการ

เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี จะเขิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี อ่างทอง ระยอง และภูเก็ต

เขต 3 ได้แก่ 58 จังหวัด โดยแบ่งเป็นเขต 3 พิเศษ จำนวน 22 จังหวัด ได้แก่ ศรีสะเกษ หนองบัวลำภู สุรินทร์ ยโสธร มหาสารคาม นครพนม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร บุรีรัมย์ อำนาจเจริญ ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุตรดิตถ์ แพร่ พะเยา น่าน สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส และเขต 3 ใน 36 จังหวัดที่เหลือ

สำหรับกิจการขนส่งทางเรือ หรืออากาศยาน ได้รวมไว้ใน เขต 3

ข้อสังเกต 1) ในแต่ละเดือนสถิติการอนุมัติให้การส่งเสริมฯ ไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับสถิติการขอรับการส่งเสริมฯ ในเดือนเดียวกัน เนื่องจากปกติสำนักงานฯ จะใช้เวลาพิจารณาอนุมัติโครงการที่ขอรับการส่งเสริมฯ ภายในกำหนดเวลา 15 - 90 วันทำการ

2) สถิติไม่นับรวมโครงการซึ่งไม่มีการลงทุนเพิ่ม ได้แก่ โยกย้ายสถานประกอบการ รับโอนโครงการ กิจการเดิมขอสิทธิประโยชน์ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร

โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน เดือนตุลาคม 2553

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร					
1. เมืองไทย อควอดิคส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	บริการท่องเที่ยว	1.19	40.00*	59	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
2. นู๊ดเดิ้ล รัชดา จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากแป้ง	1.11	20.00	53	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
3. ไทย สพริง ฟิช จำกัด (ร่วมทุนอิตาลี - เยอรมนี)	สัตว์น้ำแปรรูปแช่แข็ง	1.11	60.00*	200	จ.ระยอง (เขต 2)
4. วัชระ เหมกมล (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ	1.12	16.00	67	จ.นครศรีธรรมราช (เขต 3)
5. โอมนิ ชาโคล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ถ่านอัดแท่งหรืออัดก้อน และถ่านไม้ไผ่	1.17	6.00	19	จ.ราชบุรี (เขต 2)
6. เอส เอ็ม พี ฟู้ด โปรดักส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สัตว์น้ำ และอาหารแช่แข็ง และอาหารบรรจุภาชนะผนึก	1.11	103.00*	791	จ.สมุทรสงคราม (เขต 2)
7. MR. LU LINHAN (หุ้นจีนทั้งสิ้น)	ยางแท่ง (BLOCK RUBBER) ยางผสม (COMPOUNDED RUBBER) และยางแผ่นรมควัน (RIBBED SMOKED SHEET)	1.16	1,020.00**	258	จ.อุดรธานี (เขต 3)
8. ไทยโอเชียน อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (ร่วมทุนไทย - ใต้หวัน)	ปุ๋ยอินทรีย์	1.4	8.00	10	จ.ชลบุรี (เขต 2)
9. นายเนรมิต พลยุทธภูมิ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันรำข้าวดิบ	1.12	39.00	56	จ.สุรินทร์ (เขต 3)
10. สยามกลอรี ปาล์มออยล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ	1.12	54.30*	46	จ.นครศรีธรรมราช (เขต 3)
11. เชียงใหม่ฟาร์มเห็ด จำกัด (ร่วมทุนไทย - ใต้หวัน)	ขยายพันธุ์เห็ด	1.1	62.00*	89	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
12. ซินเจนทา ซีดีส์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - สวิตเซอร์แลนด์)	เมล็ดพันธุ์พืช	1.1	417.20*	357	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
13. เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์อาหารสำเร็จรูปหรือกึ่งสำเร็จรูป แช่เย็นแช่แข็ง	1.11	640.00**	505	จ.ระยอง (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
14. เชียงใหม่ธนาธรฟาร์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	พืช ผัก ผลไม้ คัดคุณภาพ	1.14	28.00	16	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
15. เยนเนรัล สตาร์ช จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แป้งแปรรูป (MODIFIED STARCH)	1.13	88.29*	30	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
16. คริสบี้ เวจ แอนด์ ฟรุ๊ต จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากผลไม้	1.11	8.00	8	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
17. แอคโนร - พายนแอปเปิ้ล โปรเซสซิ่ง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากพืช ผัก ผลไม้	1.11	40.00*	236	จ.สุพรรณบุรี (เขต 2)
18. ก่องสีอุ้น น้ำมันปาล์ม จำกัด (ร่วมทุนไทย - จีน)	น้ำมันปาล์มดิบ และน้ำมันเมล็ดในปาล์มดิบ	1.12	44.40*	22	จ.ชุมพร (เขต 3)
19. ผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อสุขภาพ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์อาหารจากเนื้อสัตว์แช่เย็น และแช่แข็ง	1.11	200.00*	158	จ.ลพบุรี (เขต 3)
20. ท่าฉางรับเบอร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำยางชั้น SKIM CREPE และ/หรือ SKIM BLOCK	1.16	250.00*	71	จ.สุราษฎร์ธานี (เขต 3)
รวม			3,144.19	3,051	เขต 1 = 2 เขต 2 = 6 เขต 3 = 12 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 2					
เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน					
1. เอกโกมล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนเหล็กหล่อและชิ้นส่วนอะลูมิเนียมหล่อ	2.15	1.10	4	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
2. MR. CHIN SIEW FOO (หุ้นมาเลเซียทั้งสิ้น)	กระจกนิรภัย (SAFETY GLASS) ชนิด TEMPERED GLASS, LAMINATED GLASS และ INSULATING GLASS	2.6	200.00*	223	จ.ลพบุรี (เขต 2)
3. ฉางซิง พัฒนาการแร่ จำกัด (ร่วมทุนไทย - จีน)	การแต่งแร่เหล็ก (IRON ORE DRESSING)	2.2	60.00*	52	จ.สระบุรี (เขต 2)
รวม			261.10	279	เขต 1 = 1 เขต 2 = 2 เขต 3 = - ไม่ระบุที่ตั้ง = -

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (FU)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา					
1. เออร์โก เฮลท์แคร์ โปรดักส์ จำกัด (หุ้นฝรั่งเศสทั้งสิ้น)	พลาสติกปิดแผล (FIST AID PLASTER) ผ้ายืดพันแผล (MEDICAL TAPE) และผ้าปิดแผลหลังผ่าตัด (SURGICAL DRESSING)	3.9	353.80*	118	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
2. MR. JAMES WILLIAM CURRENS (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	เครื่องประดับ	3.7	9.50	37	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
รวม			363.30	155	เขต 1 = 2 เขต 2 = - เขต 3 = - ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะเครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง					
1. มารูยาม่า เอ็มเอฟจี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	อุปกรณ์ทางการเกษตร	4.2	20.23	10	จ.ชลบุรี (เขต 2)
2. แซดเอฟ เลมฟอร์ดอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	ชุดเพลาขับหน้าและชุดเพลาขับหลัง (FRONT AND REAR AXLE)	4.10	37.10	27	จ.ระยอง (เขต 2)
3. แอมพาส อินดัสตรี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กระจกมองข้าง (DOOR MIRROR) สำหรับรถยนต์ ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล	4.10	79.00*	20	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
4. คินูงาว่า (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล	4.10	52.00*	20	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
5. ไทยฟูจิ พลาสติก จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์และการซ่อมแซมแม่พิมพ์	4.2	3.40	7	จ.ชลบุรี (เขต 2)
6. โตโยต้า โบโซคุ เอเชีย จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์ (MOULDS & DIES) และการซ่อมแซมแม่พิมพ์	4.2	69.30*	6	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
7. MR. FRANK LAUERBACH (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	อุปกรณ์ในการขนถ่ายที่มีขั้นตอนการออกแบบ (MATERIAL HANDLING EQUIPMENT)	4.2	80.00*	36	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
8. สงขลาแคนนิ่ง จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ตัวกระป๋องชนิด 2 ชั้น	4.3	119.00*	27	จ.สงขลา (เขต 3)
9. ทริค แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชุปเคลือบผิว	4.4	50.00*	50	จ.ปราจีนบุรี (เขต 3)
10. ฮาลล่า โคลเมท คอนโทรล (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนสหรัฐฯ - เกาหลี)	ท่อในระบบปรับอากาศและ ถ่ายเทความร้อน สำหรับ รถยนต์ประหยัดพลังงาน มาตรฐานสากล	4.10	9.60	~	จ.ระยอง (เขต 2)
11. เอ็น.ไอ. (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์ (MOULDS & DIES) ชิ้นส่วนแม่พิมพ์ที่ผลิตเอง และการซ่อมแซมแม่พิมพ์ที่ ผลิตเอง	4.2	70.50*	30	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
12. เฮอร์ลิคอน บัลเซอร์ส โค้ทติ้ง (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นสวีตเซอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	การเคลือบผิว (SURFACE TREATMENT)	4.4	54.00*	30	จ.ชลบุรี (เขต 2)
13. อีเคเค อีเกิล (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	LIP SEAL	4.10	88.90*	13	จ.ชลบุรี (เขต 2)
14. เคดีเอซี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นเกาหลีทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนในระบบ COOLING และ HEATING ของยานพาหนะ	4.10	219.00*	50	จ.ระยอง (เขต 2)
15. ทรัฟโมทีฟ เอเชียแปซิฟิก จำกัด (หุ้นออสเตรเลียทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับ ยานพาหนะ	4.10	121.80*	59	จ.ชลบุรี (เขต 2)
16. ไทย โคะอิโท จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	การเคลือบผิว (SURFACE TREATMENT)	4.4	84.30*	48	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
17. ไอชิน ไทย ออโตโมทีฟ คาสติ้ง จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ท่อร่วมไอดี (INTAKE MANIFOLD)	4.10	56.70*	18	จ.ปราจีนบุรี (เขต 3)
18. สยาม สกรู โบลท แอนด์ นัท จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ	4.3	19.80	35	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
19. ซินเซอิ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	การชุบเคลือบผิวด้วยโลหะ	4.4	10.60	20	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
20. ไทโย เซซซากุโซ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	การอบ ชุบ (HEAT TREATMENT)	4.5	170.00*	34	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
21. กามาคัตสึ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชุบแข็ง (HEAT TREATMENT)	4.5	35.50	4	จ.ปทุมธานี (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
22. ไทยซัมมิท เอนจิเนียริง จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนโลหะขึ้นรูป	4.3	20.00	3	จ.ชลบุรี (เขต 2)
23. ซีแทค ไชลูชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องฟอกน้ำมันหล่อลื่น (PURIFIER) และไส้กรองน้ำมันหล่อลื่น (OIL FILTER)	4.2	7.00	20	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
24. เพรส คราฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนโลหะขึ้นรูป (METAL PRESS PARTS) แม่พิมพ์ (MOULDS & DIES) และการซ่อมแซมแม่พิมพ์ที่ผลิตเอง	4.2	70.90*	115	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
25. ช. ทวี ดอลลาเซียน จำกัด (ร่วมทุนไทย - เยอรมนี)	ตุ้โลหะ สำหรับติดตั้ง อุปกรณ์สื่อสาร	4.19	8.50	350	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
26. เอ็นที เซอิมิซู (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะ	4.10	111.90*	17	จ.ระยอง (เขต 2)
27. โคบาเทค (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะกลึงแต่ง	4.3	332.10*	176	จ.ชลบุรี (เขต 2)
28. แอมพาส ออโต้ มิลเลอร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กระจกสะท้อนแสง สำหรับ ยานยนต์ (AUTOMOTIVE MIRROR)	4.10	185.00*	56	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
29. สยามไอซิน จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	DISC BRAKE	4.10	410.40*	20	จ.ปราจีนบุรี (เขต 3)
30. เลียร์ คอร์ปอเรชั่น เซ้าท์อีสท์ เอเชีย จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	ชุดสายไฟ สำหรับยานพาหนะ	4.10	283.90*	545	จ.ปราจีนบุรี (เขต 3)
31. ซินเซอ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	การชุบเคลือบผิวด้วยโลหะ	4.4	115.80*	20	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
รวม			2,996.23	1,866	เขต 1 = 6 เขต 2 = 18 เขต 3 = 7 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 5 อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า					
1. ริงค เทคโนโลยี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.65	6	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
2. ไอที อีซี 99 จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.51	12	จ.นครราชสีมา (เขต 3)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
3. นายศิริปัญญา สยามสุโพธิ์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.10	22	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
4. ชัคเชส สเตรทิจิ โซลูชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.98	9	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
5. ที เทค อินโนเวชั่น แอนด์ โซลูชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.51	11	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
6. นายสยามวิชัย ธีรศาสตร์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	2.73	8	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
7. ไทยเคสท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	17.48	38	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
8. มิราเคิล อินสไปร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.40	6	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
9. จัสมินอินเตอร์ ซอฟต์แวร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.65	8	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
10. สไปซ์ ซีออป จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	80.00*	30	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
11. ฮานัม อิเล็กทริคซิตี (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับ มอเตอร์และเครื่องใช้ไฟฟ้า	5.3	103.00*	60	จ.ระยอง (เขต 2)
12. ไตรลิติค เอเชีย จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	อุปกรณ์หรือชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์	5.4	27.40	54	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
13. MR. MITSUYUKI ANJO (ร่วมทุนญี่ปุ่น - สิงคโปร์)	ชิ้นส่วนสำหรับผลิตภัณฑ์ อิเล็กทรอนิกส์	5.5	100.00*	221	จ.ระยอง (เขต 2)
14. ชาร์พ แอพพลายแอนซ์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	เครื่องซักผ้า	5.2	160.00*	327	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
15. เฟดเดอร์ล อีเลคตริค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	พัดลม	5.2	150.00*	90	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
16. อีทีเอ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสวิตเซอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	PLASTIC LCD	5.5	65.50*	206	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
17. อินทริ - เฟลิกซ์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับ HARD DISK DRIVE	5.5	130.00*	81	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
18. นิว โมเทค (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	COMPRESSOR STATOR	5.3	41.00*	84	จ.ระยอง (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
19. นาคามูระ อิเลคทริก (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	RESISTOR	5.5	20.00	19	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
20. โรม อินทิเกรตเต็ด ซิสเต็มส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนญี่ปุ่น - สิงคโปร์)	MICRO CHIP RESISTOR	5.5	497.00*	101	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
21. แอ็ดวานซ์ โซลูชั่น อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อุปกรณ์แสดงผล เครื่องชั่งน้ำหนัก (WEIGHT INDICATOR) และแผงวงจรไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ (PCBA)	5.4	4.80	18	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
22. เอ็นเนอร์ยี่ ซิสเต็มส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	PRINTED CIRCUIT BOARD ASSEMBLY (PCBA)	5.4	17.77	127	จ.ขอนแก่น (เขต 3)
23. MR. GUE SIMON DOUEU (หุ้นฝรั่งเศสทั้งสิ้น)	อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	5.5	3.83	40	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
24. สยามโปรดักส์ แอร์คอนดิชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องปรับอากาศ	5.2	18.00	32	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
25. แมกเนคอมพิวเตอร์ พรีซิชั่น เทคโนโลยี จำกัด (มหาชน) (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	SUSPENSION FOR HARD DISK DRIVE	5.5	2,386.20**	254	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
รวม			3,835.51	1,864	เขต 1 = 8 เขต 2 = 8 เขต 3 = 9 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก					
1. โตโย แพ็ค อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ผลิตพลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก	6.12	44.10*	36	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
2. MR. KENZO TANDA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากกระจก	6.15	20.00	13	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
3. ลองจิ้น (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นไต้หวันทั้งสิ้น)	ผ้าพลาสติกสานและกระสอบพลาสติก	6.12	15.00	50	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
4. เวลโกร พลาส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ฟิล์มพลาสติก	6.12	20.00	15	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
5. นวพลาสติกอุตสาหกรรม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ข้อต่อพลาสติก	6.12	49.00	3	จ.ระยอง (เขต 2)
6. สุรินทร์ ออมย่า เคมีคอล (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - สวิตเซอร์แลนด์)	แคลเซียมคาร์บอเนต	6.2	114.30*	10	จ.ลพบุรี (เขต 3)
7. นายทวี เอกสุวรรณเจริญ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์พลาสติก	6.12	20.00	24	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
8. อีสต์โคสต์เฟอร์นิเทค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สิ่งพิมพ์ต่างๆ	6.16	65.00*	55	จ.ระยอง (เขต 2)
9. พัฒนาธุรกิจสากล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยางสังเคราะห์ สำหรับอุตสาหกรรมต่างๆ	6.12	12.10	30	จ.ระยอง (เขต 2)
10. คิวเอ็ม อินเวนท์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนพลาสติก สำหรับอุตสาหกรรมต่างๆ	6.12	62.50*	82	จ.ลพบุรี (เขต 3)
11. พัฒนาสุข แคปปิตอล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์พลาสติก	6.12	12.00	96	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
12. ทาร์ หง เมลามีน เอ็มเอฟจี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นได้วันทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์ชิ้นส่วน จากเมลามีน	6.12	87.70*	271	จ.ลพบุรี (เขต 2)
13. วายพีซี พีริซัน (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นมาเลเซียทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติก สำหรับอุตสาหกรรมต่างๆ	6.12	21.70	25	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
14. เอเชียน กรีน ฟลูอิดส์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ฝรั่งเศส)	ผลิตสารไฮโดรคาร์บอน ความบริสุทธิ์สูง (ความบริสุทธิ์ >99.5%)	6.2	1,059.00**	57	จ.ระยอง (เขต 2)
15. เอเวอร์เจท จำกัด (หุ้นได้วันทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์และชิ้นส่วน พลาสติก สำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ	6.12	160.00*	215	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
16. อูเบะ เคมคอลส์ (เอเชีย) จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	COMPOUNDED PLASTIC	6.9	339.00*	20	จ.ระยอง (เขต 2)
17. สุทามากิ พิล์มส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - เนเธอร์แลนด์)	ฟิล์มพลาสติกพิมพ์	6.16	369.50*	31	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
18. เซนต์ - โทเบน เวเบอร์ จำกัด (หุ้นฝรั่งเศสทั้งสิ้น)	ผลิตกาวซีเมนต์ยาแนว	6.2	37.00	11	จ.นครศรีธรรมราช (เขต 3)
19. เจ.เอส. อุตสาหกรรมพลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ถุงพลาสติก	6.12	10.00	45	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
20. อาซาฮิคาเซอิ พลาสติก (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	COMPOUNDED PLASTIC	6.12	72.60*	24	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
21. ซันโค โทเซ เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติก สำหรับอุตสาหกรรมต่างๆ	6.12	320.00*	49	จ.ระยอง (เขต 2)
22. ไทยอ็อฟเซท จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	บรรจุภัณฑ์พลาสติก	6.12	201.00*	50	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
23. ออริส สเปเชียลตี้ จำกัด (ร่วมทุนไทย - มอริเชียส)	สารเฟอร์ฟูรัล (FURFURAL) และเฟอร์ฟูรัล แอลกอฮอล์	6.2	195.00*	30	จ.สระบุรี (เขต 2)
รวม			3,306.50	1,242	เขต 1 = 4 เขต 2 = 15 เขต 3 = 4 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 7 กิจการบริการ และสาธารณูปโภค					
1. กัลฟ์ เจพี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	25.00	106	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
2. ฉะเชิงเทรา โดเจนเนอเรชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	1.50	6	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
3. MR. MASAO SUGIURA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	2	จ.ชลบุรี (เขต 2)
4. MR. KOHICHI EZAKI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	50.00*	9	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
5. อินดัสเตรียล โดเจน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	1.50	6	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
6. ปทุม โดเจนเนอเรชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	1.50	6	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
7. คอมพาคาร์ (ไทย) จำกัด (หุ้นมาเลเซียทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	1.20	51	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
8. พฤกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	177.90*	~	จ.นนทบุรี (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
9. MR. REINHARD HAAG (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	ออกแบบผลิตภัณฑ์	7.23	2.00	19	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
10. พดกษา เรียงเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	55.80*	~	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
11. MR. KOJI YANAGIDA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	30.00	4	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
12. ริเจนท์ กรีน เพาเวอร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	68.00*	24	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
13. พดกษา เรียงเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	13.90	24	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
14. ไดออลอัสนาว จำกัด (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ธุรกิจรับจ้างบริหารระบบธุรกิจระหว่างประเทศ	7.16	7.60	8	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
15. อมตะ ชัมมิท เรดดีบีลท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	พัฒนาอาคารสำหรับโรงงานอุตสาหกรรม	7.8	32.50	4	จ.ระยอง (เขต 2)
16. เอ็ม.พี.เอ. ทรานสปอร์ต จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขนส่งทางเรือ	7.9	43.50*	14	ไม่ระบุที่ตั้ง
17. โร้ตามตะวัน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์	7.1	6.10	8	จ.ราชบุรี (เขต 2)
18. พลังงานสุขสมบูรณ์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ	7.1	40.00*	9	จ.ชลบุรี (เขต 2)
19. กรุงเทพดุสิตเวชการ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	โรงพยาบาล	7.7	800.00**	167	จ.ประจวบคีรีขันธ์ (เขต 3)
20. MR. EDUARDO ROBLES (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เขตอุตสาหกรรมภาพยนตร์และกิจการให้บริการแก่ธุรกิจสร้างภาพยนตร์	7.8	737.50**	70	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
21. พดกษา เรียงเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	76.50*	~	จ.นครปฐม (เขต 1)
22. MR. LOIC GRASSET (หุ้นฮ่องกงทั้งสิ้น)	ให้บริการแก่ธุรกิจสร้างภาพยนตร์	7.6	4.00	7	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
23. MR. TIMOTHY MARK BEARD (หุ้นอังกฤษทั้งสิ้น)	กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	2.02	13	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (FU)	ที่ตั้ง (เขต)
24. ยูโร เซ็นเตอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเนเธอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	ธุรกิจรับจ้างบริหารระบบธุรกิจระหว่างประเทศ	7.16	8.40	6	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
25. พกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	35.30	~	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
26. พกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	79.40*	~	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
27. พกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	32.10	~	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
28. MR. MARE DOMINIC PINHEIRO (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค	7.15	10.00	27	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
29. โซลเดอร์ โคท (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนฮ่องกง - ญี่ปุ่น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	2.00	3	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
30. ซี.แอนด์.พี. จำกัด (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์ - ญี่ปุ่น)	ขนส่งทางเรือ	7.9	250.00*	20	ไม่ระบุที่ตั้ง
31. อีเนอร์จิว จำกัด (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์)	ไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์	7.1	100.00*	8	จ.ลพบุรี (เขต 3)
32. ไบโอ - แมส เพาเวอร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	ไฟฟ้าจากเชื้อเพลิงชีวมวล	7.1	179.00*	17	จ.ชัยนาท (เขต 3)
33. พกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	117.10*	~	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
34. เอ็มอาร์ซี เอเชีย (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	4	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
35. แบงคอก ริชชอร์ส เซ็นเตอร์ จำกัด (หุ้นเดนมาร์กทั้งสิ้น)	ธุรกิจรับจ้างบริหารระบบธุรกิจระหว่างประเทศ	7.16	1.10	50	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
36. ศุภาลัย จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	50.80*	~	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
37. MR. HIROSHI KAWASAKI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	พัฒนาทรัพยากรมนุษย์	7.18	90.00*	6	จ.ลพบุรี (เขต 2)
38. สยาม เจนเนอรัล เอวิเอชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขนส่งทางอากาศ	7.9	62.80*	7	ไม่ระบุที่ตั้ง

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
39. ลำพูน โซลาร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์	7.1	150.00*	8	จ.ลำพูน (เขต 3)
40. แอลโซลาร์ 1 จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์	7.1	717.90**	31	จ.ปราจีนบุรี (เขต 3)
41. สหกรีน ฟอเรสต์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากเชื้อเพลิงชีวมวล	7.1	565.00**	64	จ.กำแพงเพชร (เขต 3)
รวม			4,648.92	808	เขต 1 = 26 เขต 2 = 5 เขต 3 = 7 ไม่ระบุที่ตั้ง = 3
รวม 7 หมวดอุตสาหกรรม			18,555.75	9,265	เขต 1 = 49 เขต 2 = 54 เขต 3 = 39 ไม่ระบุที่ตั้ง = 3

- หมายเหตุ** เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร
 เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี อ่างทอง อยุธยา และภูเก็ต
 เขต 3 ได้แก่ 58 จังหวัดที่เหลือ
- ** หมายถึง** โครงการขนาดใหญ่ คือ โครงการที่มีเงินลงทุน ตั้งแต่ 500 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน) รวมทั้งสิ้น 8 ราย เงินลงทุน 7,925.60 ล้านบาท จ้างงานไทย 1,406 คน ตั้งในเขต 1 = - โครงการ เขต 2 = 3 โครงการ เขต 3 = 5 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = - โครงการ
- * หมายถึง** โครงการขนาดกลาง คือ โครงการที่มีเงินลงทุนระหว่าง 40-500 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน) รวมทั้งสิ้น 72 ราย เงินลงทุน 9,745.49 ล้านบาท จ้างงานไทย 6,037 คน ตั้งในเขต 1 = 18 โครงการ เขต 2 = 33 โครงการ เขต 3 = 18 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = 3 โครงการ
- ที่เหลือนอกนั้นเป็นโครงการขนาดเล็ก คือ โครงการที่มีเงินลงทุนไม่เกิน 40 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน) รวมทั้งสิ้น 65 ราย เงินลงทุน 884.66 ล้านบาท จ้างงานไทย 1,822 คน ตั้งในเขต 1 = 31 โครงการ เขต 2 = 18 โครงการ เขต 3 = 16 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = - โครงการ

แฉดอง สกท.

มอบประกาศนียบัตรที่ปรึกษาทติมศักดิ์

นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานมอบประกาศนียบัตรที่ปรึกษาทติมศักดิ์ (ด้านการลงทุน) ให้กับ Mr.Shoshi Arakawa, Chairman of the Board, CEO and President, Bridgestone Corporation ณ อาคารรัฐสภา กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2553

ร่วมยินดีกับนิคมครบรอบ 20 ปี

นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม พร้อมด้วยนางอรชภา สีนุญเรือง เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ร่วมแสดงความยินดีกับบริษัทนิคม (ประเทศไทย) จำกัด ในโอกาสครบรอบ 20 ปี ณ นิคมอุตสาหกรรมโรจนะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2553

เตรียมงานบีโอไอแฟร์ 2011

นางอรชภา สีนุญเรือง เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน นำเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่เตรียมการจัดงาน บีโอไอแฟร์ 2011 ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพ็ค เมืองทองธานี เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2553

BUILD

กับกิจกรรม

ผู้ซื้อพบผู้ขายในจังหวัดชลบุรี

บีไอไอ โดยหน่วยพัฒนาการเชื่อมโยงอุตสาหกรรม (BUILD) นำผู้ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์เข้าเยี่ยมชม 2 บริษัทในจังหวัดชลบุรีใน "กิจกรรมผู้ซื้อพบผู้ขาย" เมื่อวันที่ 27 - 28 ตุลาคม 2553 เพื่อกระตุ้นให้มีการจัดซื้อชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ภายในประเทศ และเปิดโอกาสให้ผู้ผลิตชิ้นส่วนฯ พัฒนาความรู้ในธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

โดย BUILD ได้พาผู้ผลิตชิ้นส่วนฯ เข้าเยี่ยมชมบริษัท ดังนี้

บริษัท สยามคอมเพรสเซอร์อุตสาหกรรม จำกัด ในเครือบริษัท มิตรชุบิซซิโอเลคทริคคอร์ปอเรชั่น (ประเทศญี่ปุ่น) จำกัด ผู้ผลิตคอมเพรสเซอร์ระบบโรตารี และ Scroll สำหรับเครื่องปรับอากาศภายในบ้าน

บริษัทฯ มีส่วนแบ่งทางการตลาดเป็นอันดับหนึ่งในประเทศไทย ได้รับการรับรอง

มาตรฐาน ด้านระบบบริหารคุณภาพ (ISO 9001) ระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (ISO 14001) และระบบการจัดการด้านอาชีวอนามัย (มอก.18001)

บริษัท เดลต้า อิเลคโทรนิคส์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) ผู้ผลิตและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ด้านการจัดการระบบกำลังไฟฟ้า (Power Management Solutions) ชั้นนำของโลก

เป็นผู้ผลิตที่สำคัญ สำหรับชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ บางประเภท ได้แก่ พัดลมระบายความร้อน (Cooling Fan) อีเอ็มไอฟิลเตอร์ (EMI) และโซลินอยด์

สายผลิตภัณฑ์ด้านการจัดการระบบกำลังไฟฟ้าของบริษัทฯ ครอบคลุมผลิตภัณฑ์ต่างๆ หลายประเภท ได้แก่ เพาเวอร์ซัพพลายส์เพื่อการใช้งานกับเซิร์ฟเวอร์

คอมพิวเตอร์ระบบเครือข่าย (Networking) เครื่องปรับระดับแรงดันไฟฟ้ากระแสตรง (DC-DC converter) อินเวอร์เตอร์ รวมถึงระบบกำลังไฟ (Power Systems) ที่ใช้กับอุปกรณ์ในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบโทรคมนาคม อุปกรณ์ในภาคอุตสาหกรรม อุปกรณ์สำนักงาน และอุปกรณ์การแพทย์ เป็นต้น

ปัจจุบันมีการดำเนินธุรกิจในภูมิภาคต่างๆ ได้แก่ ยุโรป ตะวันออกกลาง อเมริกาใต้ และเอเชีย มียอดขายรวมประมาณ 1 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

จากการเยี่ยมชมบริษัทฯ ในครั้งนี้มีผู้ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เข้าร่วมงานทั้งสิ้น 55 บริษัท มีบริษัทได้รับการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมแล้วทั้งสิ้นจำนวน 27 บริษัท

สนใจรายละเอียดเพิ่มเติมติดต่อได้ที่ หน่วยพัฒนาการเชื่อมโยงอุตสาหกรรม (BUILD)

โทรศัพท์ 0 2553 8111 ต่อ 6166 โทรสาร 2553 8125

อีเมล : build@boi.go.th หรือที่เว็บไซต์ : www.build.boi.go.th

พื้นที่ตรงนี้ นักลงทุน “มองเห็นคุณ”

“วารสารส่งเสริมการลงทุน”

วารสารรายเดือน เน้นด้วยเนื้อหาและข้อมูล
ด้านเศรษฐกิจและการลงทุน ด้วยยอดพิมพ์ 4,000 ฉบับ
เผยแพร่แก่สมาชิกที่เป็นนักธุรกิจ นักลงทุน
รวมทั้ง หน่วยงานราชการและองค์กรที่ดำเนินงาน
เกี่ยวกับเศรษฐกิจ และอุตสาหกรรมทั่วประเทศ

อัตราโฆษณาของ “วารสารส่งเสริมการลงทุน” ประจำปี 2544

ตำแหน่งโฆษณา	พิมพ์	อัตรา : หน้า : ครั้ง (บาท)
1. ปกหลังนอก	4 สี	50,000
2. ปกหน้าใน	4 สี	35,000
3. หน้า 1	4 สี	35,000
4. ปกหลังใน	4 สี	30,000
5. หน้า 2	4 สี	25,000
6. หน้า 4	4 สี	25,000
7. หน้าในบทความ	2 สี	15,000

- ลงโฆษณา 3 เดือน ลด 20%, 6 เดือน ลด 35%
- อัตราค่าโฆษณาดังกล่าวนี้เป็นราคาสุทธิ ไม่ต้องคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม และไม่มีการคิดค่าบริการอื่น ๆ

สนใจลงโฆษณา กรุณาติดต่อ

กองบรรณาธิการ “วารสารส่งเสริมการลงทุน” ศูนย์บริการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
โทร. 0 2553 8111 ต่อ 8184, 8188 โทรสาร 0 2553 8222 อีเมล : head@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boi.go.th

THAILAND BOARD OF INVESTMENT
Your partner for sustainable investment

www.boi.go.th

Think Asia,
Invest Thailand

GEARED FOR THE FUTURE

คิดถึงการลงทุน คิดถึง BOI

หากท่านคิดจะลงทุน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เป็นกิจการประเภทใด ขนาดการลงทุน เล็กหรือใหญ่ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือบีโอไอ พร้อมมอบสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร และอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่ท่าน พร้อมคำปรึกษาแนะนำ และข้อมูลด้านเศรษฐกิจการลงทุน

หน่วยงานบริการอื่นๆ

ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน

โทร. 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1199

อีเมล : osos@boi.go.th เว็บไซต์ : osos.boi.go.th

และ ศูนย์บริการวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน

โทร. 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1194

อีเมล : visawork@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boi.go.th อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้น 18
ถ.พญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

สมาคมส่งเสริมลงทุน

อาคารทีพีแอนด์ที ชั้น 16 เลขที่ 1 ถ.วิภาวดีรังสิต

แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 0 2936 1429 ต่อ 201-208

โทรสาร 0 2936 1441-2 อีเมล : is-investor@ic.or.th เว็บไซต์ : www.ic.or.th

สำนักงานในส่วนภูมิภาค

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 (เชียงใหม่)

ห้อง 108-110 อาคารแอร์พอร์ต บิซิเนส ปาร์ค เลขที่ 90 ถ.มหิดล ต.หายยา อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50100
โทร. 0 5320 3397-400 โทรสาร 0 5320 3404 อีเมล : chmai@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 2 (นครราชสีมา)

2112/22 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30000 โทร. 0 4421 3184-6 โทรสาร 0 4421 3182
อีเมล : korat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 3 (ขอนแก่น)

177/54 หมู่ 17 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000 โทร. 0 4327 1300-2 โทรสาร 0 4327 1303
อีเมล : khonkaen@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 4 (ชลบุรี)

46 หมู่ 5 นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ถ.สุขุมวิท ต.ทุ่งสุขลา อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี 20230
โทร. 0 3840 4900 โทรสาร 0 3840 4997-9 อีเมล : chonburi@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 5 (สงขลา)

7-15 อาคารไชยรงค์ ถ.จตุทิศ 1 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110 โทร. 0 7434 7161-5
โทรสาร 0 7434 7160 อีเมล : songkhla@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6 (สุราษฎร์ธานี)

49/21-22 ถ.ศรีวิชัย ต.มะขามเตี้ย อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000 โทร. 0 7728 4637, 0 7728 4435
โทรสาร 0 7728 4638 อีเมล : surat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 7 (พิษณุโลก)

59/15 อาคารไทยศิวรัตน์ ชั้น 3 ถ.บรมไตรโลกนารถ 2 ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
โทร. 0 5524 8111 โทรสาร 0 5524 8777 อีเมล : phitsanulok@boi.go.th

สำนักงานในต่างประเทศ

- **BEIJING** : Thailand Board of Investment, Beijing Office
Royal Thai Embassy, No.40 Guang Hua Road, Beijing, 100600,
P.R.C. Tel: +86 10 6532 4510 Fax: +86 10 6532 1620
E-mail: beijing@boi.go.th
- **FRANKFURT** : Thailand Board of Investment, Frankfurt Office
Royal Thai Embassy Bethmannstr 58, 5.OG 60311 Frankfurt am
Main Federal Republic of Germany Tel: +49 (0) 69 9291 230
Fax: +49 (0) 69 9291 2320 E-mail: fra@boi.go.th
- **GUANGZHOU** : Thailand Board of Investment, Guangzhou Office
Investment Promotion Section, Royal Thai Consulate-General
Room 1216-1218, Garden Tower, 368 Huanshi Dong Road,
Guangzhou, 510064, P.R.C. Tel: +86 20 8333 8999 Ext. 1216-18,
+86 20 8387 7770 Fax: +86 20 8387 2700
E-mail: guangzhou@boi.go.th
- **LOS ANGELES** : Thailand Board of Investment, Los Angeles Office
Royal Thai Consulate-General 611 North Larchmont Boulevard,
3rd Floor, Los Angeles, CA 90004, U.S.A. Tel: +1 (0) 323 960 1199
Fax: +1 (0) 323 960 1190 E-mail: boila@boi.go.th
- **NEW YORK** : Thailand Board of Investment, New York Office
61 Broadway, Suite 2810, New York, N.Y. 10006, U.S.A.
Tel: +1 (0) 212 422 9009 Fax: +1 (0) 212 422 9119
E-mail: nyc@boi.go.th
- **OSAKA** : Thailand Board of Investment, Osaka Office
Royal Thai Consulate-General, Bangkok Bank Building
5th Floor, 1-9-16 Kyutaro-Machi, Chuo-Ku, Osaka, 541-0056,
Japan Tel: +81 (0) 6 6271 1395 Fax: +81 (0) 6 6271 1394
E-mail: osaka@boi.go.th
- **PARIS** : Thailand Board of Investment, Paris Office
Ambassade Royale de Thaïlande 8, Rue Greuze, 75116, Paris,
France Tel: +33 (0) 1 5690 2600-1 Fax: +33 (0) 1 5690 2602
E-mail: par@boi.go.th
- **SEOUL** : Thailand Board of Investment, Seoul Office
#1804, 18th Floor, Coryo Daeyungak Tower, 25-5, Chungmuro
1-ga, Jung-gu, Seoul, 100-706, Korea Tel: (822) 319 9998
Fax: (822) 319 9997 E-mail: seoul@boi.go.th
- **SHANGHAI** : Thailand Board of Investment, Shanghai Office
Royal Thai Consulate-General 15th Floor, Crystal Century Tower,
567 Weihai Road, Shanghai, 200041, P.R.C.
Tel: +86 21 6288 9728-9 Fax: +86 21 6288 9730
E-mail: shanghai@boi.go.th
- **SYDNEY** : Thailand Board of Investment, Sydney Office
Suite 101, Level 1, 234 George Street Sydney, New South Wales
2000 Australia Tel : +61 2 9252 4884 Fax: +61 2 9252 2883
E-mail: sydney@boi.go.th
- **STOCKHOLM** : Thailand Board of Investment, Stockholm Office
Stureplan 4C 4th Floor, 114 35 Stockholm, Sweden
Tel: +46 (0) 8 463 11 58, +46 (0) 8 463 11 72, +46 (0) 8 463 11 74-5
Fax: +46 (0) 8 463 11 60 E-mail: stockholm@boi.go.th
- **TAIPEI** : Thailand Board of Investment, Taipei Office
Taipei World Trade Center, 3rd Floor, Room 3E 39-40 No.5, Xin - Yi
Road, Sec.5, Taipei 110, Taiwan, R.O.C. Tel: +886 2 2345 6663
Fax: +886 2 2345 9223 E-mail: taipei@boi.go.th
- **TOKYO** : Thailand Board of Investment, Tokyo Office
Royal Thai Embassy, 8th Floor, Fukuda Building West,
2-11-3 Akasaka, Minato-ku, Tokyo, 107-0052, Japan
Tel: +81 (0) 3 3582 1806 Fax: +81 (0) 3 3589 5176
E-mail: tyo@boi.go.th

THAILAND BOARD OF INVESTMENT

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 0 2553 8111 โทรสาร : 0 2553 8222

อีเมล : head@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boi.go.th